

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

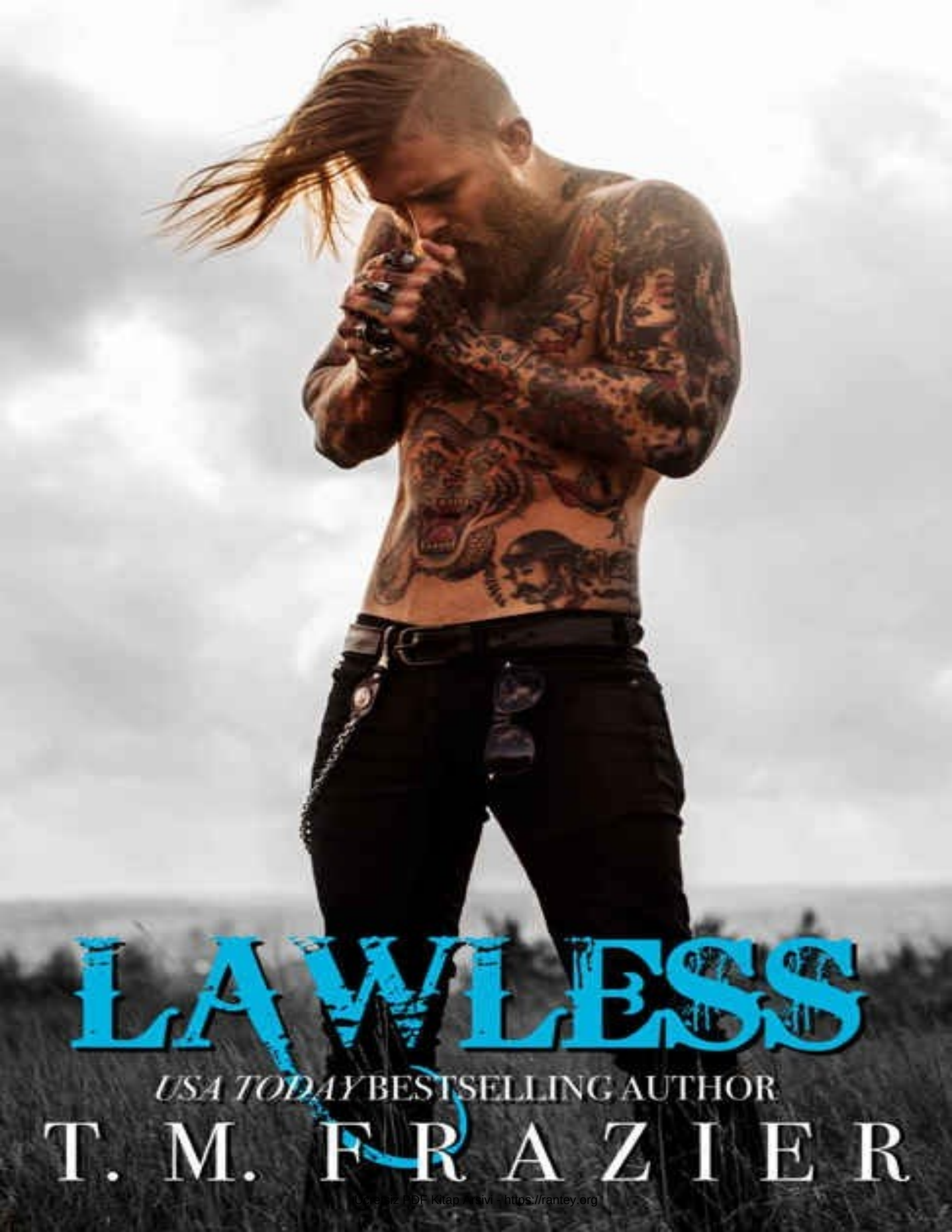
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAWLESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T. M. FRAZIER

KANUNSUZ

T.M. FRAZIER

Çeviri Kitaplar

Telegram

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Teşekkür

Bu hayalimi mümkün kıldığı için kocama çok teşekkür ederim. Seni ne kadar sevdiğimi ve sen olmasaydın ilk kitabımın ilk kelimesini asla yazamayacağımı sana ne kadar anlatsam azdır. Sonsuza dek aşkım. Sende bir arkadaş, bir koca ve ruh eşimi buldum. Dünyanın en harika bebeğine harika bir baba olduğundan bahsetmiyorum bile. #TEAMTLC

TM Frazierland Facebook grubumun tüm üyelerine, sizler harikasınız ve her gün yazmaya devam etmem için bana neden veriyorsunuz. Sizler yazma nedenimsiniz, sizler uğruna yazdığım insanlarsınız. Hepinizi çok seviyorum.

Menajerim Kimberly Brower'a, benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettarım. Bana inandığınız ve bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ailem Anne ve Paul'e, bu çılgınlığı sürdürmem gerektiğini anladıkları ve istifamı kabul ettikleri için teşekkür ederim. Sizi her gün görmeyi özledim ve hayır baba, Matt Lauer henüz aramadı.

Kız kardeşim Cindy'ye Lawless'ı okuduğu, beni desteklediği ve her zaman yapabileceğimi söylediği için teşekkür ederim.

Editörüm Ellie'ye son dakika eğilimlerimi anladığı ve beni yine de sevdiği için teşekkür ederim.

Asistanım, beta okuyucum ve her şeyden önce arkadaşım Julie Vaden'e teşekkür ederim. Bu kitap sensiz olmazdı ve benim de olacağımdan emin değilim. Seni çok seviyorum.

Monica, Rochelle, Jenny, Joanne, Bri ve Lawless'ın bazı bölümlerini tamamen sıra dışı okuyan ve ben Bear ve Thia'nın hikayesini severken ve emek verirken deliliğime katlanan diğer tüm beta okuyucularıma.

Beni destekleyen ve neşelendiren irili ufaklı bloglara, kitaplarıma olan sevginizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Okuma sevginizi başkalarına taşıdığınız için teşekkür ederim. Sizler benim süper kahramanlarımsınız.

Milasy'ye, yüzünü seviyorum.

Crystal'a, seni seviyorum. Sen bunu okuduğunda Bebek M'yi çoktan kucağına almış olabilirsin. Sana arkadaşım demekten onur duyuyorum.

Fotoğrafçı Lane Dorsey ve model Josh Mario John'a harika bir kapak hazırladıkları ve Bear için bana muhteşem bir fiziksel konsept sundukları için teşekkür ederim.

Adanmışlık

Logan & Charley için

Bana gerçek aşkın ne olduğunu öğrettiğin için.

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Sayfası Teşekkür

İthaf

Okuyuculara Not

Epigraf

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

Bölüm On Yedi Bölüm

On Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm Yirmi

Altı Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz

T.M. Frazier'in Ruhsuz

Diğer Eserinden Alıntı

Okuyuculara Not

Bu kitap Bear'ın hikâyesidir ve Kral serisinin üçüncü kitabıdır. Kanunsuz'da olup bitenleri tam olarak anlayabilmek ve keyif alabilmek için Kral ve Tiran'ı okumanız tavsiye edilir. Umarım benim yazmayı sevdiğim kadar siz de Kanunsuz'u okumaktan keyif alırsınız.

-T.M.

"Biz kanunsuzuz dostum.

*Siviller o küçük beyinlerini bu konuda bir
türlü toparlayamıyorlar."*

-Bear, TYRANT

PROLOGUE

Ayı

Ben bir piç olarak
doğdum.

Beach Bastards Motosiklet Kulübü'nün kanunsuz ordusunda bir asker. Bir gün babamdan tokmağı almak için yetiştirildim.

Görevim vicdanımdan, ailemden ve her şeyden önce geliyordu.

Bu hayatı ben seçmedim, o beni seçti ve onu yaşamak, işlemek için kalktığım her sabahın yer üstündeki son günüm olabileceğini bilmek ve kabul etmekle birlikte geldi.

Ya da, siparişlerime bağlı olarak... başkasının sonuncusu.

Motorcu olmak, bir Piç olmak, sadece kanımda yoktu. Sadece yaşamadım. Nefes aldım.

Ben içtim.

Çok sevmiştim.

Her şeydi.

Olmayana kadar.

Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum, belki ilk cinayetimden sonra, belki de yamalandığım gün, ama oldu. Motor yağı, deri, şiddet ve kulübün düşmanlarını yere serme tutkusu damarlarımdaki kanın yerini aldı.

Erkekten çok motorcu
olmuştum. Ve gurur
duyuyordum.

Bunun bir sorun olduğunu hiç düşünmedim, ama artık bir Plaj Piçi olamayacağım bir günün geleceğini de hiç düşünmedim.

Ama geldi.

Ve ben
değildim.

Kesiğimi bırakıp MC'nin kapısından çıktığım gün, kendi kum saatimi çevirmiş ve hayatımın son kullanma tarihini belirlemiştim.

Bir kere piç oldun mu, hep piç kalırsın. Ya
da ölmüşün.

Benim için geleceklerdi. Ama beni en çok rahatsız eden şey, kardeşlerimin beni yere sermeye çalışacakları düşüncesi değil, belirsizlikti.

Motorcu olmak hakkında her şeyi
biliyordum. Erkek olmak hakkında bir
bok bilmiyordum.

İşkence gördüm ve ölümün eşliğine geldim, beni esir alanların eğlencesi için tecavüze

uğradım. Tüm bunlar boyunca beni hayatta tutan o gücü hiç kaybetmedim. O mücadeleyi. Kalbinizin göğsünüzü delip geçecekmiş gibi hızlı atmasına neden olan ve size durum ne olursa olsun sadece oradan kurtulmakla kalmayacağınızı, aynı zamanda sizi kaçırmaya çalışan her orospu çocuğunu canlı canlı yakacağınızı söyleyen o şey

Aşğı.

Dövülmüşüm ama hiç kırılmamıştım. Ta ki
Thia...

BİRİNCİ BÖLÜM

Thia

On yaşında.

Her şeyin nerede yanlış gittiğini bilmiyorum.

Bu sözü hiç anlamadım. Çünkü hayatıma dönüp baktığımda, her şeyin değiştiği ve kimsenin tahmin edemeyeceği bir hal aldığı günü, saati tam olarak belirleyebiliyorum.

Özellikle de ben.

On birinci yaş gününe üç hafta kala, küçük kırmızı bisikletimi Stop-n-Go'ya kadar üç mil sürmüştüm. Babam bir kasa portakal bırakmamı istemişti, ben de onları bir kaykaya bağlamış ve babamın eski teknesinde bulduğum bir halatla ön tekerleklerden bisikletimin selesine bir ip bağlamıştım. "Tezgâha göz kulak olur musun, Cindy?" Emma May kalçalarını bir o yana bir bu yana sallayarak sordu, elinde küçük kare çantasını tutarak kapıya doğru ilerledi. "Biraz yan taraftaki salona uğrayacağım. Muhtemelen kimse gelmeyecektir bile," diye ekledi ve tezgâhın üzerine eğilerek antika yazar kasayı bir dizi düğmeye basarak ve yumruğunu alttaki bir noktaya vurarak açtı. Bir miktar para çıkardı ve bana gülümseyerek, açtığında ve kapandığında tekrar çınlayan cam kapıyı itti.

Emma May haklıydı. Daha önce de benden dükkana göz kulak olmamı istemişti ama hiç kimse gelmemişti.

O güne kadar.

Eve gitmeye hevesli değildim. Annem garip davranmaya başlamıştı. Ahşap parlaklığını kaybedene kadar saatlerce yerleri temizliyordu. Mutfakta kendi kendine konuşuyordu. Ona ne zaman sorsam, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyordu. Babam bana her şeyin yoluna gireceğini, ondan uzak durmamı ve onu biraz rahat bırakmamı söyledi.

Dediğini yaptım ve mümkün olduğunca uzak durdum, çoğu zaman güneş batana kadar eve dönmedim.

Mağazayı izlemek, eve gitmeyi ertelemek için iyi bir nedendi.

Bir saat sonra kıpır kıpır oldum. Kasanın arkasındaki sigara duvarını düzelttim, çalışmayan silindirlerin üzerindeki sosisli sandviçleri çevirdim ve bir dergi okumaya çalıştım ama 'Onu Acıtacak On Yedi Pozisyon'un ne anlama geldiğini bile anlamadım.

Birinin ağrısı varsa neden doktora gitmez? Ya da bir dişçiye? Ben de dişim ağrıdığında oraya giderdim.

Dergilerden vazgeçmiştim ve üzerinde her döndüğümde gıcırdayan eski bir bar taburesine yaslanmıştım. Ayaklarımı tezgâhın üzerine koyarak, köşede duran bir telefon rehberinin üzerine yerleştirilmiş küçük siyah beyaz televizyonun kanal düğmesini çevirdim.

sayaç. Gelen tek iki kanal bir batı kanalı ve hava durumu kanalıydı. Her iki görüntü de bulanıktı ve hoparlörlerden gelen tek ses parazit ve beyaz gürültü sesiydi. Her şeyi kapatmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu, sadece sesini daha da yükseltmeyi başarmıştım. Ses o kadar yükselmişti ki otoparka giren motosikletleri ya da cama çarpan kapı zillerinin sesini duymuyordum.

Fişi prizden çektim. Koyu renk saçlı bir yabancının gözlerine baktığımda hâlâ kabloyu tutuyordum.

Ve silahı.

Silahıyla kasayı işaret ederek, "Elinizdeki her şey," diye emretti. Bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve gözleri kıpkırmızıydı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum..." Başladım ama adam araya girdi.

"Sadece yap şunu!" diye emretti, silahı tıkırdattı, göğsü tezgâha dayanacak şekilde zıpladı ve silah başımın yanından sadece birkaç santim uzaktaydı. Tabureden kaydım ve kasaya doğru ittim, üzerine tırmandım, dizlerimin üzerine oturdum ve Emma'nın açarken kullandığı karmaşık düğme kombinasyonunu denedim.

Hiçbir şey.

"H a y d i ! Şimdi çocuk!" Adam sabırsızlanarak bağırdı.

"Deniyorum, belki de yanlış yere vuruyorumdur." Tekrar denedim, bu sefer üstten çok alttan vurdum. Adam kasanın benim olduğum tarafına geldi. Savannah'ya giderken küçük kardeşimin kamyonetin arka koltuğunda hastalandığı zamanki gibi kokuyordu.

"Burayı dinle seni küçük sürtük," dedi ve silahını bana vuracaktı gibi havaya kaldırdı. Tabureden atladım ve kendimi tezgahın altına sıkıştırdım.

Ön kapının zili kapının açıldığını duyurdu ve bir ses odanın içinde gümbürdeyerek ev yapımı kurutulmuş et kavanozlarıyla dolu vitrini salladı. "Ne yapıyorsun lan sen?" Diye sordu ses. Silahlı adam eli hâlâ havada olduğu halde donup kaldı.

"Paramı alıyorum, orospu çocuğu," diye mırıldandı adam.

Renkli bir kol tezgâhın üzerinden geldi ve adamı boynundan yakalayarak bir böcekten daha ağır değilmiş gibi tezgâhın üzerine çekti. Bir kargaşa oldu ve yine ziller kapının açılıp kapandığını duyurdu.

Tezgâhın altında saklandığım yerden çıkmam için birkaç dakika daha geçmesi gerekti, tam kapılar açılırken yaslandığım bar taburesine geri süründüm. İçeriye silahlı adamla aynı tip deri yelek giyen sarışın bir adam girdi, tek fark gömlek giymemiş olmasıydı. Televizyondaki güreşçiler gibi derisinin altında görebileceğiniz kasları vardı, ancak o kadar büyük değildi, derisi dövmelerle süslüydü, omzunun üzerinden ve bir kolundan aşağıya doğru büyük bir tane. Az önce silahlı adamı uzaklaştıran kolundaki renkli dövmelerin aynısı.

Parlak gözleri Maxwell'in yeni yerüstü yüzme havuzuyla aynı renkteydi. Derin, parlak bir mavi. Kumlu sarı saçları geriye doğru taranmış, üst kısımları daha uzun ve yanları traş edilmişti. Sanırım filmlerde buna Mohawk diyorlardı. "Bir tek sen mi

Burada biri var mı?" diye sordu, odayı tarayıp üç küçük koridora da bakarak.

Başımı salladım.

"Sen Skid'in az önce..." cümlesini tamamlayamadı. Öne doğru eğilerek ellerini tezgâha dayadı ve derin bir nefes aldı. Renkli dövmeleri ellerinin üst kısımlarına ve parmaklarına kadar uzanıyordu. Her iki eline de üç büyük gümüş yüzük takmıştı. Yüzünde kıllar vardı ve o ana kadar biri sakaldan bahsettiğinde hep uzun cübbeler ve kocaman mavi sivri şapkalar giyen yaşlı ve çirkin büyücülerin çenelerinden çıkan uzun beyaz tel saçları hayal ederdim. Bu adamın sakalı saçından biraz daha koyuydu ve sadece bir santim kadar uzundu.

Büyücü değildi. Ya da

yaşlı. Ya da çirkin.

"Saçların çok havalı," dedim. Her şeyi havalıydı. Havalıdan da öte... Güzel miydi? Bir erkek güzel olabilir mi?

Hayır, güzel değildi.

Güzeldi.

"Teşekkür ederim hayatım," dedi tezgâha yaslanarak. Babamın yağ değiştirdiği kamyoneti ve Bayan Kitchener'in her yaz sıfırdan yaptığı leylak sabunu gibi kokuyordu. "Saçların da çok havalı." Sanırım hayatımda ilk kez kızarmıştım. Yanaklarım kızardı ve adam bunu fark ettiğinde daha parlak bir şekilde gülümsedi ve daha yakına eğildi.

"Neden burada tek başınasın? Jessep'te çocuk işçi yasalarına inanmıyorlar mı?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama yeni otoyol açıldığından beri buraya pek kimse gelmiyor. Emma May güzellik salonuna giderken ben de dükkâna bakıyordum. Hemen döneceğini söyledi, ama Emma May'i güzelleştireceklerse sanırım biraz zaman alacak."

Adam güldü ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Dinle, tatlı kız. Arkadaşım için üzgünüm." Bana küçük bir gülümseme attı. "Uzun bir yolculuktan sonra çok hastalandı ve gerçekten aptalca davranıyordu."

"Bana daha çok sarhoş gibi göründü. Belki akşamdan kalmaydı ama ona içki içip araba kullanmamasını söylemelisiniz."

"Nereden geldin sen?" Eğlenmiş görünüyordu. Yüzündeki bu ifadeyi korumak için ne gerekiyorsa yapmak istedim. "Evet, uzun yolculuklar insana bunu yapabiliyor. Ama sen iyi misin? Sana hiç zarar vermedi, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim ve üzülmene gerek yok. Sen içeri girdiğinde Emma May'in tüfeğine uzanıyordum." Tüfeği tezgahın altındaki kancasından kaldırdım, böylece onu görebilecekti ve şaftını pompaladım. Adam silaha şöyle bir baktı ve kahkahalar atarak yere yığıldı. Tezgahın altına geri koydum. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Ah dostum, Skid'e küçük bir kız tarafından neredeyse yere serildiğini söylemek için sabırsızlanıyorum." Derin ve yüksek sesle gülmeye devam ederken gözleri yaşardı.

"Ben küçük bir kız değilim." Karşı çıktım. "Gelecek ay on bir olacağım. Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir yaşımdayım." Daha da parlak bir şekilde gülümsedi ve birdenbire bana küçük bir kız dediği için artık kızgın değildim. Bana böyle gülümsemeye devam ederse, bana ne isterse diyebilirdi.

"Adın ne Darlin?" diye sordu.

"Ben Thia Andrews," dedim gururla, babamın bana kendini tanıtırken yapmamı öğrettiği gibi elimi ona doğru uzattım.

"Thia?" diye sordu, çoğu insanın adımı ilk kez duyduğunda attığı o tuhaf bakışı atarak.

"Cynthia'nın kısaltması ama Cindy gibi değil. Sınıfımda on iki kız var ve bunlardan üçü Cindy, bu yüzden Cindy değil de Thia olduğum için mutluyum." Dilimi çıkardım ve parmağımı boğazıma sokma taklidi yaptım. Cindy isminden nefret ediyordum, gerçi babam Thia'yı alternatif olarak önerdiğinde annem yeni lakabı kullanmayı reddetmiş ve bana Cindy demeye devam etmişti. "Senin adın ne?"

Elimi elinin içine aldı. "Bana Ayı derler, sevgilim." Yüzüklerinin soğuk metali dışında teni sıcaktı. Bear'a kıyasla çok küçük ve solgun görünüyordum, ellerim oyuncak bebek ellerine benziyordu. "Benim de çocukken el sıkıştığım bir arkadaşım var."

"Babam bunun kibarlık olduğunu söylüyor."

"Baban haklı."

"El sıkışan arkadaşın senin gibi iyi biri mi?" diye sordum.

"Tam olarak iyi olduğumu söyleyemem. Ama arkadaşım? O... şöyle diyelim, o farklı," dedi Bear gülerek.

"Farklı olmak iyidir. Öğretmenlerim pembe saçlarım olduğu için farklı olduğumu söylüyorlar, ama aynı zamanda sıra dışı konuşma sorunum olduğunu da söylüyorlar," dedim on yaşındaki bir çocuğun tüm üretken bilgisiyle.

"Bazen farklı olmak gerçekten iyidir evlat," diye kabul etti Bear.

"Gerçek adın Ayı mı?" Ben sordum. "Soyadın Grizzly falan mı?"

"Hayır," dedi. "Ayı sadece kulübümün bana verdiği bir lakap. Tüm üyelerin takma adları var ama biz onlara yol adı diyoruz."

"Bir kulüpte misin?" Heyecanla sordum. "Bu çok havalı! Eğer gerçek adın Ayı değilse, nedir?"

"Sır tutabilir misin?" diye fısıldadı, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınarak. "Yıllardır kimseye adımı söylemedim. Babam bile bana Ayı der. Ama gerçek adım? Abel. Ve şimdi bunu bilen birkaç kişiden biri de sensin."

Abel

"Bu gerçekten harika bir isim." Gerçi Ayı ona da uyuyordu. Babamdan daha uzundu ve çok fazla kası vardı ve elleri Ayı pençeleri gibi büyüktü.

Elini arka cebine attı ve içinde katlanmış banknotlar olan bir klips çıkardı. Hiç görmediğim kadar çok para.

Evdeki odamda bulunan Buzz Lightyear kumbaramdakinden daha fazla.

Emma May'in kasasındakinden daha fazla.

Bear banknotlardan üçünü çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bu ne için?" Parayı bana doğru kaydırıp bırakırken, parayı kısmen örten eline bakarak sordum.

"Bu, üç yüz dolar."

"Ne almak istiyorsun? Saç dükkanına gidip Emma'yı alabilirim çünkü bu lanet olası kasa-"

"Ben bir şey satın almıyorum. Bu senin için. Bugünkü yardımın için. Olmadığın için-"

"Şerifi aramamak için üç yüz dolar mı?" Ne teklif ettiğini anlayarak sordum.

On yaşındaki bir çocuk için üç yüz dolar bir milyon dolar da olabilirdi.

"Onu vurmadığınız için bir teşekkür olarak kabul edin," diye düzeltti Bear.

"Sorun değil. Emma May zaten kana çok kızardı." Emma May dağınıklıktan nefret ederdi.

Bear yine güldü ve ben de gülümsedim. "Çok komiksin evlat. Bunu biliyor muydun?"

"Öyle miyim?" Bana deli, tuhaf, garip, konuşkan denmişti ama hiç komik denmemişti.

Komik olarak anılmaktan hoşlandığıma karar verdim.

"Evet," dedi parayı bana yaklaştırarak. Yukarıya ve tezgâhın etrafına baktı. "Burada kamera yok mu?"

"Hiç görmedim ama Emma cimridir, annem öyle diyor çünkü düğününde sahte çiçekler kullanmıştı, belki de kamera almamıştır." Bear'ın bir kez daha gülümsemesini sağlayacak bir şey söylemeye hevesli bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

"Bu parayı güvende tuttuğunuzdan emin olun. Bir yere sakla. Kimseye söyleme. Bu seninle benim aramda bir sır," dedi göz kırparak. Ben de ona göz kırpmaya çalıştım ama sadece eski "*I Dream of Genie*" dizisindeki cin gibi iki gözümü birden kırpmayı başarabildim. Bear uzandı ve saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları sert ama nazikti ve elini çektiğinde saçlarımın tekrar ortaya çıkmasından başka bir şey istemedim, böylece tekrar yapabilecekti.

"Paranı istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Geçen hafta üç dolarlık harçlığımla dolar mağazasına gitmiş ve gerçekten istediğim tek bir şey bile bulamamıştım. Üç yüz küsur şey benim isteyebileceğimden çok daha fazlaydı.

"Benim dünyamda biri bir iyilik yaptığında, biz de o iyiliğin karşılığını veriyoruz," dedi Bear, çenesini eline dayayarak. Gözlerim orta parmağındaki yüzüğe kaydı, gözün ortasında parlak bir taş bulunan bir kafatası. Bear bakışlarımı takip ederek yere baktı. "Beğendin mi?" diye sordu yüzüğü parmağından çıkararak.

"Evet, hiç böyle bir şey görmedim."

Bear onu iki parmağının arasında tuttu ve sanki ilk kez görüyormuş gibi aşağıya baktı. Sessizdi ve alnı, benim matematik ödevimi yaparken yaptığım gibi bir şey düşünüyormuş gibi çatıktı. "Bir fikrim var," dedi yüzüğü tezgâhın üzerine koyarken. "Bu yüzük mü? Bu bir söz. Kulübümde bunu birine verdiğimizde bu bir sözü temsil eder."

"Ne için bir söz?" Sanki havada asılı duruyormuş gibi hayretle yüzüğe bakarak sordum.

"Bir iyilik, neye ihtiyacın varsa. Bu sana borçlu

olduğum anlamına geliyor." "Bana mı?"

"Evet," dedi ve paraları tekrar cebine soktu. Yüzüğü başparmağıma geçirdi, o kadar büyüktü ki yerinde tutmak için parmaklarımı yüzüğün etrafına kapatmak zorunda kaldım.

"Vay canına. Harika!" Gözlerinin içine baktım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Onu güvende tutacağıma ve çok önemli olmadıkça kullanmayacağıma söz veriyorum."

"Yapmayacağını biliyorum," dedi Bear. Bir boğaz temizlendi ve ikimiz de sese doğru baktık.

Açık kapının yanında aynı tip yelek giyen bir başka adam daha duruyordu.

"Gitmeliyiz dostum. Chop aradı. Yirmi dakika içinde MC'de olmalıyız." "Gitmeliyim hayatım, onu güvende tuttuğundan emin ol, tamam mı?" Bear parmağıyla dokundu kapalı yumruğumun üzerinden.

"Kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim," dedim ve göğsümün üzerine çarpı işareti koydum, bu sadece verdiğiniz söz konusunda çok ciddi olduğunuzda yaptığınız bir şeydi ve Bear'ın sessiz kalma konusunda ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyordum.

Bir göz kırpması ve zilin kapıya vurmasıyla gitmişti.

Dükkânı soymaya çalışan siyah saçlı adamın kafasının arkasını tokatlamasını izledim. Kasklarını takıp yola geri dönmeden önce birbirlerine öfkeli sözler söylediler. Üçüncü adam da hemen arkasından geliyordu.

Son motorcunun ayrılmasının üzerinden otuz saniye geçmeden Emma May kapıdan içeri girdi. "Ben yokken heyecan verici bir şey oldu mu?" diye seslenerek arka odaya yöneldi.

Yüzüğü şortumun arka cebine koydum. Sonra parmaklarımı arkamda birleştirdim.

"Hayır hanımefendi. Hiçbir şey yok."

* * *

Ayı

Gün ortasının güneş ışığı kör ediciydi. Akşamdan kalma olan sadece Skid değildi. Coral Pines'da bahar tatiline çıkmış birkaç kızla sabah güneş doğana kadar parti yapmıştık. Skid henüz göz damlalarının ve sert kahvenin değerini öğrenmemişti.

O lanet olası benzin istasyonunun otoparkında onu yere sermediğim için şanslı.

"Aklını mı kaçırdın da benzin istasyonunu soyuyorsun? Özellikle de kulüple aynı ilçede olanını. Aramıza katıldığında sana ne söylediler bilmiyorum kardeşim ama biz bir avuç çocuk suçlu değiliz. Benzin istasyonlarını soymayız ya da üzerimize büyük bir ateş düşürme riski taşıyan başka bir şey yapmayız. Şu anda başımızda büyük bir bela var ve bu gibi aptalca şeyler hepimizi hapse atırabilir. Ayrıca kim küçük kızlara silah doğrultur ki? Sana bir ders vermek için seni vurmalıyım. Beynin nerede senin?" Skid'in kafasına bir şaplak attım ve güneş gözlüklerini yere düşürdüm. "Prospect," diye bağırdım Gus'a doğru. "Neden şu anda aptalca şeyler yapmıyoruz? Neden küçük kızlara silah doğrultmuyoruz?"

"Büyük işler dönüyor. Dikkat çekmemem gerekiyor," diye cevap verdi Gus. "Ve çünkü bu genel olarak berbat bir durum."

"Dostum," dedi Skid gözlerini ovuşturarak. "Dün gecedен ya da bu sabahtan beri hâlâ sarhoşum. Özür dilerim, çok aptalcaydı. Sakın Chop'a söyleme, tamam mı?" Gözlüğünü almak için eğildi ve ciddi ciddi kafasına tekme atmayı düşündüm. Ama sonra ilk yamalandığımda yaptığım tüm o aptalca şeyleri düşününce biraz sakinleştim, eğer bilseydi babamın başına cehennem getirecek şeylerdi bunlar.

"Bu bir kez ve sadece bir kez. Tüm alacağın bu. Tek geçiş hakkın. Bir daha böyle bir şey yaparsan Chop'la tek başına uğraşacaksın ve ben seni kurtarmaya gelmeyeceğim." Bisikletime bindim.

"Yüzükle ilgili tüm o konuşmalar da neydi?" Gus sordu. "Bunu ilk kez duyuyorum. Bilmem gereken bir şeyi mi kaçırdım? Benim de bir yüzük vermem mi gerekiyor? Çünkü ona verdiğin kafatası yüzüğü kadar güzel bir yüzüğüm yok." Gus her zaman öğrenmeye hevesliydi ve bir şeyi kaçırmış olma ihtimali onu tedirgin ediyordu.

"Hayır dostum, hepsi saçmalıktı. Lanet olası kanunu ya da annesini ve babasını arayıp motorcuların ne yaptığını söylememesi karşılığında bir yüzük," dedim.

"Yaratıcı," dedi Gus, binici eldivenlerini çekerek.

"Kıza kafatası yüzüğünü mü verdin? O şeyin içinde elmas yok muydu?"

"Kesinlikle öyle ve bana her kuruşunu geri ödeyeceksin." Motoru çalıştırdım, motosikletin kükremesi kalçalarımın arasında canlandı.

Bana borçlu olduğunu söylediğimde Skid'in yüzündeki ifadeye eve dönerken yol boyunca güldüm. O günü ya da o kızı bir daha hiç düşünmedim.

Ta ki yedi yıl sonra her şey geri gelip beni kıcımdan ısırana kadar.

İKİNCİ BÖLÜM

Thia

Yedi yıl sonra.

SESSİZLİK.

Herhangi bir silah patlamasından veya top ateşinden daha korkutucu. Gök gürültüsünden daha gürültülü ve on kat daha korkunç.

Bir elimle Bayan Kitchener'ın meşhur elmalı turtalarından birini taşıırken, diğer elimle bisikletimin sapına tutunarak, ailemle birlikte yaşadığım küçük çiftlik evine giden dar toprak yolda kayaların ve çukurların arasında ilerledim.

Her gün Stop-N-Go'daki yarı zamanlı işimden eve döndüğümde annemle babamın tartışan sesleriyle karşılaştım. Etrafta kilometrelerce başka ev olmadığı için sesleri ağaçların tepesinden duyulurdu ve ben onları penceredeki ışığı görmeden çok önce duyardım.

Küçük kardeşim ölmeden önce kavga ettiklerini hiç duymamıştım. Sunlandio Cooperation portakallarını ithal etmeye karar verip ailemin bahçesiyle uzun süredir devam eden sözleşmelerini iptal ettiğinde, tartışmalar nefret dolu çılgınlara dönüştü.

Bisikletimi toprağa bıraktım, pastayı dikkatlice bir elimden diğerine geçirdim. Yolculuk sırasında çözölen ayakkabı bağcığımı düzeltmek için eğilemediğimden, yürürken ayağımı salladım ve sarkan iplere takılmamaya dikkat ettim.

Nemli tenim ürperdi ve küçük yumrularla karıncalanmaya başladı; ensemdeki ve kollarımdaki küçük tüyler sanki yıldırım çarpmasına ramak kalmış gibi diken diken oldu.

İşte o zaman fark ettim.

Sessizliği.

"Anne?" Seslendim ama cevap gelmedi.

"Baba?" Paravan kapıyı açarken sordum. Yan sehpanın üzerindeki lamba yanıyordu, abajur sanki o da neler olup bittiğini sorguluyormuş gibi yan yatmıştı.

Arka odadan bir itiş kakış sesi duydum. "Siz orada mısınız?" Elimdeki turtayı tezgâha bırakarak sordum. Koridorda ilerledim, annemle babamın odasının kapısını iterek açtım ama boştu. Aynı şey tek banyo ve benim odam için de geçerliydi.

Koridorun sonunda, ağabeyimin eski odasının kapısı aralıktı. Jesse öldüğünden beri odasını onun için bir mabet olarak tutan annem, kapıyı her zaman kapalı tutmuş ve koridordayken sanki o içeride uyuyormuş ve onu uyandırmak istemiyormuş gibi fısıldamıştı.

"Anne?" Kapıyı yavaşça iterek tekrar sordum.

"İçeri gel, Cindy. Buradayız," dedi neşeyle. İlk kez duyuyordum

Bana Cindy demesinden nefret etsem de annemin sesi yıllar içinde mutlu bir tona büründü. Midemi bulandırdı.

Bir şeyler o kadar yanılttı ki, neredeyse kapının diğer tarafında beni neyin beklediğini görmek istemiyordum.

Ve haklıydım.

Yapmadım.

Çünkü annem, Jesse'ye kitap okuduğu eski sallanan sandalyede oturmuş, en sevdiği dinozoru kucaklamış, ileri geri sallanıyor, pelüş hayvanı göğsüne bastırıp ona sokuluyordu.

Gözlerinin kenarları kırmızıydı ve altlarında koyu halkalar vardı ama yine de yüzünde bir gülümseme vardı. "Evde olduğun için çok mutluyum Cindy-loo-hoo," dedi, yıllardır bana seslenmediği Dr. Seuss lakabını kullanarak. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Nereye? Nereye anne? Babam nerede?"

"Baban beklemek istemediği için çoktan gitti ama ben senin de bizimle gelmeni istedim ve seni bekledim." Gülümsemesi büyüktü ama gözleri parlıyordu ve herhangi bir duygudan tamamen yoksundu.

"Ama nereye gitti?" Odaya doğru bir adım daha atarak tekrar sordum.

"Merak etme, yakında ona katılacağız. Sadece önce Jesse ile konuşmak istedim," dedi dinozoru okşayarak.

"Anne, Jesse öldü." Ona hatırlattım. "O yıllar önce öldü."

Annem başını salladı ve gözleri Yıldız Savaşları temalı duvar kağıdına, sonra da köşedeki lego yığınınına kaydı. "Bunu biliyorum, şapşal."

"Tamam, çünkü bir an için bunu söylediğinizi sandım..."

"Sadece yakında ona katılacağımızı haber vermek istedim," dedi annem. O sırada, doldurulmuş hayvanı bir kolundan diğerine geçirdiğinde, kucağındaki silahı fark ettim.

"Anne?" Gerçekten ne söylediğinin farkındalığıyla tüm vücudum titremeye başlarken sordum. "Bana babamın nerede olduğunu söyle," diye fısıldadım.

"Sana söyledim. O gitti. Bekleyemediği için bizi bırakıp gitti. O her zaman sabırsız biriydi." Başını salladı ve gözlerini devirdi. "Birçok yönden ona çok benziyorsun," diye şarkı söyledi.

"Neden silahın var anne?"

"Aptal kız, Jesse ve babanla başka nasıl buluşacağız? Yani başka yollar da var biliyorum ama bence en hızlısı ve en verimlisi bu. Ne de olsa onları fazla bekletmek istemeyiz," dedi ve dinozorun sırtını geçirtir gibi sıvazladı. İleri geri sallanmaya devam etti, yavaş ve istikrarlı ritmi hiç bozmadı. Sandalye, parke zemin üzerinde her yuvarlanışında gıcırıyordu.

Silahı elinden kapmak umuduyla ona doğru bir adım daha attım ama nereye baktığımı gördü ve tabancayı alıp havada salladı. "Hayır ah. Baban da tutmak istedi ama ben ısrar ettim. Bu annenin işi, başka kimsenin değil. Biraz kontrolü ele alıp bu aileyle ilgilenmemin zamanı geldi. Hepimizin aynı yerde olması ilk adım."

Döşeme tahtalarına vuran ayağım bir davulsesi kadar sessizdi. "Şimdi, şimdi, Cindy. Sıranı beklemekte hiç iyi değildin ama iyi haber şu ki ilk sen olacaksın." "Babamı Jesse'yle buluşması için nereye gönderdin?" Gözlerimin arkasından yaşlar süzülerek sordum ama Damarlarımda dolaşan adrenalin, dökülmelerini engelledi.

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum," dedi annem, gözlerinin içine düşen koyu renk buklelerden bir tutamı üfleyerek. "Ama ille de bilmen gerekiyorsa, odamızda bıraktı. Beklediğimden çok daha dağınıktı. Seni gönderdiğimde küvetin içinde olmalı diye düşünüyorum, o zaman arkandan tırmanırım. Belki şerif için biraz çamaşır suyu bırakırım, kırmızı lekeler en kötüsüdür, özellikle de beyaz harçta," dedi beni karşıladığı aynı ürkütücü neşeli sesle.

Bir adım geri attım ve annem bana bakmaya devam etti, kulaktan kulağa dişli bir gülümseme ile gülümsedi. Dönüp yatak odalarının kapısını açtığımda beni takip etmedi. Boştu.

Annem delirdi. Bu babamın öldüğü anlamına gelmez. Yalan söylüyor olabilir. Uyduruyor olabilir.

Yatağın etrafında döndüm.

Lütfen hayatta ol, lütfen hayatta ol.

Yatağın duvara dayalı tarafında yerde babamın cansız bedeni duruyordu, gözleri ve ağzı açık, şaşkınlık içinde donup kalmıştı.

Nefesim kesildi ve ağzımı kapattım. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım.

Babamdan uzaklaşıp koridora çıktım ve koridora baktığımda annem artık sallanan sandalyede değildi. Kapıdan dışarı koşmak için döndüm ama doğrudan annemin pembe geceliğinin yumuşak satenine çarptım.

"Hazır mısın tatlım?" diye sordu başını yana eğerek. Silah elindeydi ama kaldırmamıştı.

"Benim de Jesse'ye birkaç şey söylemem gerekiyor," dedim, onun yanından geçip odasına doğru ilerlerken.

Silahın namlusuyla kendi alnına vurdu. "Ne aptalım, tabii ki biliyorsun. Burada bekliyor olacağım ve onlarla buluştuktan sonra dondurma yiyeceğiz."

"Yuh yuh yeeaaaahhh, dondurma iyidir anne," dedim burnumu çekerek. Onu atlattım ve koridordan Jesse'nin odasına dönüyormuşum gibi yaptım, bana yer açmak için omuzlarını kaydırды ve ben de bildiğim tek şansı değerlendirip bir depar attım, kapıya doğru ters yönde koşarken ondan kaçtım.

Kapının yanındaki duvar, bir kurşunun yüz yıllık sıvayı parçalamasıyla patladı. Ben verandanın basamaklarından aşağı atlarken annem gülüyordu. Ayakkabılarımdan bağcıklarından biri parmaklığa takıldı ve havada süzülerek göğsümün üzerine düştüm. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve sırt üstü dönerek çaresizce nefes almaya çalıştım.

Annem verandadan bana bakarken, "Geçen yıl ninene yaptığın geziden nasıl kurtulduysan, bundan da kurtulamayacaksın," dedi. Göz ucuyla babamın eski tüfeğini evin önüne dayadığını gördüm. Onu portakalları yemeye çalışan yaratıkları korkutmak için kullanırdı. Bir önceki hasattan beri kullanıldığını sanmıyorum. Aylardır açık havada duruyordu.

Muhtemelen o şey çalışmıyordu bile.

Sonunda nefes alabildiğimde, "Bu işten konuşarak sıyrılamam anne," dedim.

Yavaşça, ellerimin ve ayaklarımın üzerinde yengeç yürüyüşüyle eve doğru yanlamasına yürüdüm.

Hayatta kalmak için tek şansıma doğru.

"Belki bunu birlikte yapabiliriz diye düşündüm, bilirsin, aynı anda gideriz," dedim, onun neşeli sesini elimden geldiğince yansıtarak.

"Oh, Cindy bu çok hoş bir fikir. Sen her zaman benim tatlımdın, biliyorsun. Dik başlı. Ve bazen kutsal bir dehşete kapılırdın ama aynı zamanda çok tatlı da olabilirdin. Bebekken kolyelerim ve küpelerimle oynamanı çok severdim." Annem silahı göğsüne dayadı ve iç çekti.

"Bana bir iyilik yapar mısın anne? Babamın eski tüfeğini kullanabilir misin? Böylece oraya gittiğimizde onunla konuşacak bir şeyim olur. Ben de onu Jesse'ye gönderdiğin silahı kullanabilirim. Eğlenceli olur ve babamla konuşacak bir şeyler bulmanın benim için zor olduğunu biliyorsun."

"Biliyorsun," dedi tüfeği evin üzerinden alarak. Ayağa kalktım ve düşmemek için yontulmuş dış cephe kaplamasına tutunarak bocaladım. "Keşke baban da böyle güzel bir şey düşünseydi. Çok daha kolay olurdu. Çıglıklarını ve bağırışlarını duymalıydın." Hızlı bir kahkaha patlattı. "Yalvarıyor." Dolu olduğundan emin olmak için silahı kontrol etti ve sonra bana doğru fırlattı. Ben de yakaladım ve tıpkı onun yaptığı gibi dolu olduğundan emin oldum. "Buna inanabiliyor musun? Baban... yalvarıyor. Oldukça gülünçtü."

Ay ışığı altında annemin fildişi teni parlıyordu. Uzun koyu buklelerine ve doğal pembe dudaklarına her zaman imrenmişimdir. Bana hep Pamuk Prenses gibi görünürdü. Meşhur portakal marmelatı için bahçede portakal toplamasını izler ve neden onun güzelliği yerine pembemsi saçlara, yeşil gözlere ve çillere sahip olduğumu merak ederdim.

Pamuk Prenses kan sıçramış saten geceliğiyle dimdik durdu ve tüfeği bana doğrulttu. Kalbim göğsümde küt küt atarken tabancayı ona doğru kaldırdım. "Seni seviyorum bebeğim, diğer tarafta görüşürüz," dedi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Sadece bir saniyem vardı. Silah ilk tetik çekişinde sık sık olduğu gibi tutukluk yapsa bile, ikincisinde yapmayacaktı.

Annem kocaman gözleriyle bana manidar bir şekilde gülümsedi. Sonra Pamuk Prenses tetiği çekti.

Nefesimi tuttum ama hiçbir şey olmadı. Babamın daha önce milyonlarca kez yaptığını gördüğü gibi silahın yan tarafına dokundu ve parmağını tekrar tetiğe götürmeden hemen önce ateş ettim.

Dış cephe kaplamasına sıçrayan kan, soyulan beyaz boyayı parlak kırmızıya çevirdi. Annem bir konuda haklıydı.

Çabuk oldu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve göğsümü tuttum. Zihnim karardı. Tutarlı bir düşünce oluşturamıyordum. Annem de babam da ölmüştü ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kimi arayacağımı.

Annem de babam da ölmüştü.

Anneni öldürdün.

Gece boyunca feryat ettim; kaybolmuş, korkmuş ve tamamen yalnızdım.

Gömleğimin altına uzandım ve annemle babam öldüğünde sık sık yaptığım gibi teselli aradım.

Gömleğimin altındaki zincire taktığım yüzüğü tutarak savaşıyordum.

Soğuk metali parmaklarımın arasında ovuşturdum. Bir şimşek su kulesine çarptı ve işte o anda cevap aklıma geldi. Nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Kime gitmem gerektiğini.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thia

YAĞMUR YAĞIYORDU.

Florida'da yaz
mevsimiydi. Sürekli
yağmur yağıyordu.

Jessep'teki çiftlik evinden Logan's Beach'e yaptığım kırk dakikalık bisiklet yolculuğu sırasında bir yerde, yanlara doğru yağın yağmurun şiddetine karşı çılgınca pedal çevirirken ayaklarımdaki tüm hissi kaybetmiştim.

Babamın eski Ford'unu almaya çalışmışım. Ön kapının yanındaki anahtarlık boştu, bu da olabilecekleri tek bir yer bırakıyordu. Bacaklarımı ileri doğru uzatarak babamın cansız bedeninin bulunduğu odaya geri döndüm. Onu daha önce görmüş olmam, yatağın etrafında dolaşıp babamı duvara garip bir açıyla yaslanmış, saçları hâlâ kanıyla ıslak bir halde bulmamın etkisini azaltmadı.

"Baba," diye bağırdım, başının arkasında bir havuz olarak başlayan ve annemle babamın paylaştığı odadan çıkıp duvarla zemin arasındaki boşluğa sızarak sağa sola yayılan ve beyaz süpürgelikleri taze kırmızıyla kaplayana kadar gittikçe incelen kırmızı nehrin üzerinden geçerek.

Tüm ailem ölmüştü ama bunu düşünecek zamanım yoktu ve buna minnettardım çünkü olanların ağırlığı beni olduğum yerde ezmekle tehdit ediyordu.

İçimden bir ses, son bir umut ışığı, Bear'a ulaşabilirsem her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Bütün bunları yok edemezdi.

Ama o her şeyi yoluna koyabilir.

Sana bir söz verdi. Size yardım edecek. O sizin için düşünebilir. Siz sadece oraya gitmelisiniz.

Babamın ceplerine bakmayı kendime yediremedim. Ona dokunmak her şeyi daha da gerçek kılacaktı.

Başka bir seçeneğim olmadığı için bisikletimi topraktan çıkardım ve yola koyuldum.

Bacaklarımın her dönüşü uyluk kaslarımda daha da ağırlaşmasına neden oluyordu. Beni ileriye doğru iten tek şey, Beach Bastard'ın kulüp binasına ulaştığımda bulmayı umduğum kurtuluştı.

Bear'a ulaştığımda.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thia

Kapıya vardığımda yağmur dinmemişti. Dışarıda sıska bir çocuk nöbet tutuyordu. tabure. Şeffaf plastik pançosunun üzerinden, kesiğindeki PROSPECT yazan yamayı görebiliyordum. Bisikletimi yere bırakıp ona doğru topallayarak ilerlerken beni izledi, bacaklarımdaki kaslar henüz pedal çevirmeyi bıraktığım mesajını almamıştı. "Bear'ı görmem gerek," dedim. "Lütfen. Thia'nın onu görmeye geldiğini söyleyebilir misin? Benzin istasyonundaki Thia. Onunla konuşmam gerek. Bu çok önemli."

"Ne kadar önemli?" Aday, dudaklarından sarkan kürdanı diliyle bir taraftan diğerine hareket ettirerek sordu.

Zincirimi çıkarıp Bear'ın kafatası yüzüğünü görebileceği şekilde yukarı kaldırdım. "Bu önemli."

Aday, koltuğundan kayarak kalkmadan önce yüzüğe şüpheyle baktı. Zinciri elimden aldı ve gıcırdayan metal kapının arkasında kayboldu. On dakika sonra geri döndüğünde sanki başka bir insandı. "Ben Pecker," diye açıkladı, içeri girebilmem için kenara çekilerek. "Adın ne demiştin?" Az önceki çatık kaşlarının yerini bir gülümseme almıştı.

"Thia," dedim, The Beach Bastard kulüp binasına adım atarken, gerçi ben ona daha çok bir yerleşke diyebilirdim. Eski bir motel ya da apartman kompleksi idi. Dışarıya açık odalarıyla üç kat yüksekliğindeki binanın altında, ortasında boş bir havuzun bulunduğu açık bir avlu yer alıyordu. Yan tarafta, eskiden bar ya da restoran olarak kullanılmış gibi görünen şeffaf bir cam kapı vardı ve sanki Piçler burayı hâlâ asıl amacı için kullanıyormuş gibi görünüyordu. Bar tamamen doluydu ve hepsi de tıraşlı olan birkaç adam üç bilardo masasından birinde bilardo oynuyordu.

"Ayı nerede?" Tekrar sordum. Yağmurun dışında ve bir dizi çıkıntının koruması altında çenem titremeye ve dişlerim takırdamaya başladı. Islak atletim ve şortum vücuduma yapışmıştı. Saçlarım düz ve cansız bir şekilde alnıma ve yanaklarıma yapışmış, gözlerime su damlatıyordu.

"Bear şu anda meşgul, ama bana onu odasında bekleyebileceğini söyledi," dedi Pecker, onu ikinci kata çıkan merdivenlere kadar takip ederken, destek için sivri alüminyum korkuluklara tutundum. Orta parmağımı özellikle keskin bir noktaya batırdım ve yüzeyde biriken kan damlasını emdim. "Üzgünüm, seni bu konuda uyarmalıyım."

Yağmur avluya öyle bir şiddetle yağıyordu ki, Piçler boş havuzlarını doldurmak için hortuma bile ihtiyaç duymuyorlardı. Küçük çıkıntı yanlara doğru yağın yağmura karşı koruma sağlamıyordu.

Pecker koyu yeşil bir kapının önünde durdu ve kapıyı açarak bana gitmemi işaret etti

İçeride. "Seninle burada buluşacak," dedi gülerek. Karanlık odaya girdim ama kapının arkamdan çarpıldığını duyunca tekrar döndüm.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu tehditkâr bir ses. Boğazım sıkıldı ve yavaşça sesin sahibiyle yüzleşmek için döndüm. Yatağın kenarında Bear'ı hatırladığım haline çok benzeyen bir adam oturuyordu ama bu adamın saçları ağarmış ve yüzü sert çizgilerle dolmuştu.

Bear'ın yüzüğünü tuttu.

"Bear nerede? Sen onun babası mısın?" Kollarımı belime sararak sordum. Adam ayağa kalktı ve gülerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Temastan kaçınmak için geri çekildim, başım kapıya çarptı.

"Beni duyduğundan emin değilim, sevgilim," dedi sahte bir samimiyetle, "Ama sana lanet olası bir soru sordum ve kim olduğunu ya da nerede olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama seni bilgilendireceğim..." Tanıdık, alev alev yanan mavi gözleriyle bana bakmak için eğildi. "Ben Chop. Chop Chop anlamına geliyor çünkü..." Kıkırdadı ve nasırlı bir parmağını yanağımda gezdirdi, geri çektim ve yüzümü öyle sert kavradı ki ağzım açıldı ve yanaklarımı ortalarına değene kadar sıktı. "Bu hikâyeyi bilmene gerek yok, değil mi? Bu pisliği ben yönetiyorum. Kesiğimdeki yama öyle diyor. Benim evimdesin, o yüzden bunu boğazına sokup seni boğmadan önce bana nereden bulduğunu söyleyeceksin." Chop zinciri tekrar havaya kaldırdı, lambanın ışığı kafatasının gözündeki elmadan parlıyordu.

Chop'un gözleri Bear'ınkilerle aynı renkte olabilirdi ama güzellikten hiçbir şey taşıyorlardı.

Chop istikrarsızlık, öfke ve şiddetle yanıyor.

Bu bir hataydı.

Yerleşkeye bir arayış için gitmiştim... Tam olarak ne arıyordum? Yardım mı? Koruma mı? Güvenlik mi? Tek bildiğim o odada, Bear'ın yaşlı adamı yüzümden sadece birkaç santim uzaktayken, kendimi güvende hissetmediğimdi.

Ben hemen cevap vermeyince Chop omuz silkti. "Tamam, istediğin gibi olsun." Yüzüğü dudaklarıma bastırdığında birden sesimi buldum.

"Onu bana Bear verdi," diye ağzımdan kaçırdım.

"Saçmalık! Nereden buldun bunu?" diye kükredi ve yüzüğü tekrar dudaklarımın arasına sokmaya çalıştı.

"On yaşındaydım!" Çığlık attım ve ağzımı açtığımda yüzük içeri kaydı ve boğazımın arkasına çarptı. Öğürdüm ve Chop bir adım geri çekilerek lambanın ışığında yüzüğü inceledi. Devam etmemi isteyip istemediğini bilmiyordum ama yine de devam ettim. "On yaşındayken Jessep'te bana verdi çünkü ona bir iyilik yapmıştım." Chop'a tam olarak ne olduğunu anlatarak Bear'ın başını belaya sokup sokmayacağımı bilmiyordum, bu yüzden belirsiz tuttum. "Eğer yardımına ihtiyacım olursa buraya gelip yüzüğü göstermemi ve bana yardım edeceğini söyledi."

Chop bana el salladı. "Kapa çeneni," diye emretti, yüzüğü hâlâ elinde çeviriyordu, sanki orada olduğuna inanamıyormuş gibi. Yüzünü çarpık bir gülümseme kapladı ve bir kahkaha patlattı. "O yürüyen ölü bir adam ama çocuk her zaman komik olmuştur." "Bu ne anlama geliyor?" Yeni bir dış gıcırıtısı olup olmadığından emin olmadan sordum.

donmaktan ya da korkudan.

Chop, "Bu, oğlumun bunu sana verdiği anlamına geliyor çünkü ortaya çıkıp onu kabul etmeni hiç beklemiyordu," dedi ve yüzüğü kesmesinin iç tarafına dikilmiş bir cebe koydu. "Senin için bir bok yapmazdı, belki sana sikini göstermek dışında."

"Hayır! Bunun bir motorcu sözü olduğunu söyledi. Bu senin yolun..."

"Sevgilim, bizim böyle bir kuralımız yok ve bunu biliyorum çünkü tüm kurallarımız öldürmekle ilgili. Ne, nerede, kim ve ne zaman gibi."

Bear bana yalan mı söyledi?

Evet, Bear yalan söyledi ve ben de buna kanan aptal küçük bir kızdım. Bana asla yardım etmek istemedi.

Sadece onu ele vermemi istemedi.

"En azından onunla konuşabilir miyim?" Son bir umut kırıntısıyla sordum. Yedi yıl boyunca tutunduğum yüzüğün bir şaka olması önemli değildi. Hâlâ yardıma ihtiyacım vardı. "Sadece ihtiyacım var..."

"Bear artık bir Plaj Piçi değil. Korkak bir amcık gibi kürkünü çıkardı ve o kapıdan çıkıp gitti çünkü o bir korkak. O artık bir motorcu değil. O bir arkadaş değil. O lanet bir adam bile değil. Onun ne olduğunu biliyor musun?" Chop önümde geri adım atarak sordu. Bakışları karşısında donup kalarak başımı salladım. "O. Ölüm. Ölüm. Hâlâ nefes alan ölü bir orospu çocuğu." Burnunu boynumla omzum arasındaki boşluğa bastırdı ve içine çekti. Ürperdim ve çekilmeye çalıştım ama iri kaslı vücudu beni hapsetti. "Ama bunu çok yakında düzelteceğim," diye fısıldadı, kulağıma değen sıcak nefesi beni kusacakmışım gibi hissettirdi.

"Eğer burada değilse, o zaman gitmeliyim," dedim, kafamın içinde sağır edici seslere ulaşan tüm iç alarmlarımla.

Koşun. Koş. Koş.

Arkamda kapının tokmağını aradım ve bulduğumda çevirmeye çalıştım ama yerinden oynamadı. "Dışarıdan kilitleniyor," dedi Chop hınzırca, kaşları imalı bir şekilde havaya kalkmıştı.

Omuzlarımdan tutarak beni yere fırlattı. Yana düştüm ve acı kaburgalarımı yırttı. Chop diz çöktü ve üzerime çıktı, kalçaları beni kirli halının üzerinde esir tutuyordu. "Kardeşleri yerine o orospu çocuğu King'i seçti. Ve bunun bedelini ödeyecek."

"Bırak beni!" Feryat ettim, altında kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama o da kapı kolu gibi olduğu yere yapışmıştı. Yumruklarımı göğsüne vurmaya çalıştım ama o bileklerimi yakaladı ve acı verici bir şekilde bükte. "Lütfen bırak beni!" diye haykırdım.

"Merak etme ufaklık. Seni öldürmeyeceğim. Hatta çocuklardan birinin seni dışarı çıkarmasını sağlayacağım."

"Öyle mi?" Tek planı beni başka bir yere bırakmak olsaydı, ellerime giden dolaşımı kesmek için üzerime çıkmayacağını bilerek sordum.

"Bırakıyorum. Çocuklar sabah ilk iş sizi bırakacaklar."

"Günaydın mı?" diye sordum, kelimenin sadece yarısı duyulabiliyordu, geri kalanı nefes nefese bir fısıltı olarak çıktı.

"Evet, günaydın. Çünkü öncelikle Bear sizi görürse ölü bir adam olduğunu bildiğinden emin olmak istiyoruz ama nefes almaya devam etmek istiyorsa geçidin bu tarafına adım atacak kadar aptal olmasa iyi olur."

"Tamam, bırak gideyim. Onu görürsem mesajımı iletirim." Söz verdim.

"Hayır, seni aptal kız. Mesaj sensin." Chop bir eliyle ellerimi başımın üzerine itti ve aşağı eğilerek gömleğimin içinden göğüs ucumu ısırdı.

Sert.

Bağırdım ve Chop ayağa kalkıp güldü, gömleğimde az önce dişlerinin olduğu yerdeki taze kan lekesini hayranlıkla seyretti. "Kardeşlerim ve ben seninle biraz eğleneceğiz, sürtük."

"Kardeşler mi?" Sordum ya da en azından sorduğumu sandım çünkü Chop yumruğunu sıktı ve çeneme vurarak yıldızları görmemi sağladı. Üzerimdeki gülümseyen görüntüsü, sanki biri odanın ışıklarını açıp kapatıyormuş gibi titriyordu. Bir saniye onu gördüm ve bir saniye sonra her şey karardı, ancak orada olduğunu biliyordum çünkü üzerimdeki ezici ağırlık hiç gitmedi. "Beni tanımıyor. Umursamayacak. Yapma bunu. Lütfen bunu yapma!"

Chop beni görmezden geldi. "Murphy seni ele geçirene kadar bekle. Senin gibi küçük kızları kırmayı seviyor." Chop iç çekti. "Seni içeri girerken gördüğümüzde, amını onun için saklayacağıma dair ona söz vermiştim, yine de tadına bakmaktan zarar gelmez diye düşünüyorum." Dizlerinin üzerine oturdu ve tam üzerimden kalkacağını düşünürken, tek koluyla beni ters çevirdi, başım şifonyere çarptı. Islak şortumu ve iç çamaşırlarımı sert bir çekişle bacaklarımdan aşağı indirdi.

"Hayır!" Bacaklarımı tekmeleyerek çığlık attım.

Chop bacaklarımı ayırmak için dizini kullandı ve parmaklarından birini kullanarak kabaca içime soktu. Çok uzun tırnaklarının iç duvarlarıma sürtündüğünü hissettim. Yüzüğü daha ileri gitmesini engelleyene kadar parmağının her çıkıntısını hissettim. "Çok sıkı. Kardeşlerime verdiğim sözleri tutan bir piç olmam gerçekten utanç verici. Onu gördüğünde Bear'a bunu hatırlatman gerekecek." Parmağını içimden çıkardı ve yaradan dolayı içim zonkladı. Yanağımı halıdan kaldırdım ve parmağını ağzına sokmadan önce bana göz kırpan Chop'a bakmak için döndüm. "Tadın çok güzel, sevgilim. Bu küçük vücudunu mahvedecek olmamız çok kötü, çünkü buralarda yeni bir amcık kullanabilirdik."

Chop kemerini çözdü ve bir eliyle kot pantolonunu aşağı itti, hala üzerime eğilmişti, bir eli hala beni tutsak tutuyordu. Devasa ereksiyonu kot pantolonundan kurtuldu ve ne hissetmek üzere olduğumu görmek istemediğim için başımı yere doğru çevirdim. Kalçalarımı sıktım ve bacaklarımı bir araya getirmeye çalıştım ama yüzümün yan tarafına aldığım bir darbe daha mücadele etme isteğimi yok etti. Onun yerine, başım halıya çarptığında dönen odanın baş döndürücü görüntüsü geldi. Başımı tekrar kaldırmaya çalıştım ama boynum onu taşıyamadı. Başım çok ağırdı. Çok fazlaydı.

Her şey çok fazlaydı.

Chop, içimdeki mücadelenin öldüğünü hissettiğinde kollarımı bıraktı ve diziyle bacaklarımı daha da açtı. Sırtımda onun sıcak ve ağır ereksiyonunu hissettim. Kulağıma fısıldadı, sözleri soğuk ötesiydi. Duygusuzun da ötesinde. "Senin bu güzel küçük kıcını mahvedeceğim. Kuru kuru gireceğim, bu yüzden çok acıtacak." Dişlerini kulağımda gezdirdi, kulak mememi ısırdı. "Ama önce bu kıcın gerçekten ne kadar sıkı olduğunu görmek için küçük bir test."

Başparmağını içime bastırdı ve sanki bıçaklanıyormuşum gibi acı omurgama tekrar tekrar vurdu. Ne kadar bastırırsa o kadar acı hissediyordum.

Bıçak ne kadar sivri olursa.

Konuşmak için kalan tüm gücümü kullandım, "Ve sen Bear'ın artık bir erkek olmadığını söylüyorsun." "Neydi o küçük kız?" Chop, ben yere yığılana kadar içime daha fazla bastırarak sordu

Beni tutan kola karşı.

"Bana Bear'ın bir erkek olmadığını söylemiştin. Erkek olmayan sensin. Sen bir hiçsin. Sen lanet bir çöpsün!" Acı yoğunlaştıkça feryat ettim.

"Chop başparmağını kaldırdı ama hissettiğim rahatlama geçiciydi çünkü şaftını yakaladı ve az önce yaralamayı bitirdiği sıkı sinir demetine sıkıca bastırdı. "Bu kadar yeter," diyerek kendimi zihinsel olarak acıya hazırlamaya çalıştım ama olacaklara hazır olmak için yapabileceğim hiçbir hazırlık yoktu.

Beni parçalara ayıracaktı.

İçeri itmeye başladığını hissettim, keskin bir bıçaklanma hissi. Sonra kayboldu.

Chop gitmişti.

Pencere patladığında camlar havada uçtu, milyonlarca parçaya bölündü, cildim de dahil olmak üzere odadaki her yüzeyi küçük Çin yıldızları gibi üzerime yapışan minik dikenli parçalarla kapladı.

Dönüyor. Oda. Her şey dönüyordu.

Odanın dışından bağırışlar, itiş kakış ve vuruş sesleri geliyordu. Kapı birkaç kez açıldı ve çarparak kapandı.

Altımdaki sert zemin kayboldu ve yerini sallanma, çarpma ve hafif bir araç titreşimi aldı.

Şişmiş gözlerimden birini zorla açtım. "Kimsin sen?" diye sordum. Gölgeler sürücüyü gizliyordu. Yağmur, sileceğin temizleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde ön cama yağıyordu.

"Ben Gus," dedi, sesinde hiç duygu yoktu.

"Selam, Gus," diye sayıkladım, dönüş geri döndüğünde. Başım yolcu camına doğru düştü.

Gus, yağmur, kulüp binası, Chop, ebeveynler, her şey kaybolmaya başladı. Etrafım hiçlikle çevrilene kadar gittikçe uzaklaştı. Lezzetli bir hiçlik. Bana izin verdiği sürece içinde var olmak istedim.

Kalıcı bir hiçlik durumunda yaşamak kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu.

Belki de ölüm böyle bir şeydir?

Ölüyor muydum?

Bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, o anda...

umurumda bile değildi.

Siyahlık benim için geldi. Karşı koymadım. Gözlerimi kapatarak beni bütünüyle yutmasına izin verdim, beni içine almasını memnuniyetle karşıladım. Bir parçam beni sonsuza kadar orada tutacağını umuyordu. Hayatımın bu kadar kısa bir süre içinde ne hale geldiği gerçeğiyle yüzleşmek için asla uyanmak istemedim.

Bu bir hayat değildi.

Bir kabustu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ayı

BOŞA GITMEMİŞTİM.

Zil zurna sarhoştum.

Ne kadar berbat durumda olduğumu anlatmak için yeni bir kelime icat edilmesi gerekiyordu.

Koyu renk saçlarını elimde bükerek sertçe geri çektim ve taşaklarımı yalayan adı her neyse ondan bir inilti çıkardım. Aynı renk saçları olan ama daha kısa boylu olan arkadaşı sikime bir prezervatif geçirdi ve üzerine oturdu.

Motel odası karanlıktı, perdeler o kadar kalındı ki öğlen bile olabilirdi ve ben bunu anlayamazdım.

Gündüz, gece. Hepsi birbirine karışmıştı.

Her yer döl, ter ve ot kokuyordu. Orada bulunduğum son kaç gündür neler olup bittiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Uyumak anlamsızdı çünkü ne zaman uykuya dalsam dinlendirici hiçbir yanı yoktu. Bu kısmen kaçınmaya çalıştığım tekrarlayan rüyalardan kaynaklanıyordu, biraz da burun deliklerime soktuğum çok miktarda üflemeyle ilgiliydi.

Geldim mi? Ne kadar üzücü değil

mi? Daha da mı üzücü?

Umurumda bile değildi.

İki kişi olmaları önemli değildi, iki bin kişi de olabilirlerdi, hepsi ıslak ve gitmeye hazır, eğilmiş ve bekliyorlardı ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Her ne oluyorsa, en azından bitmişti.

Kızlarla nerede, hatta ne zaman tanıştığımı bile hatırlamıyordum ve isimlerini de bilmiyordum çünkü sorma zahmetine hiç girmemiştim. Görünüşlerine bakılırsa bu onların ilk rodeosu değildi. Kulüp fahişesi olmayabilirlerdi ama tiplerini bir dağın tepesinden bile fark edebilirdim ve bu kızların her yerinde BBB yazıyordu.

Ani ve ani bir yalnız bırakılma isteği duydum.

Şimdi.

Bir sigara yaktım ve çakmağı tekrar komodinin üzerine fırlattım, kenarından düşene kadar dönüp durmasını izledim. "Siktir git!" Elimi kapıya doğru salladım, banyoya değil de çıkışa doğru salladığımdan emin olmak için gözlerimi kısarak baktım.

Evet. Çık.

Tam isabet.

Işıkları açtıktan sonra bir hamamböceği gibi odanın içinde koşuşturan kısa saçlı kız, kıyafetlerini ve ayakkabılarını aradı. Aradığı şeyi bulduğunda, hâlâ yatakta çıplak bir şekilde yatan diğer kızın omzunu salladı.

mide. "Clarissa, gitmemiz gerek." Bana baktı ve benim yüz ifadem sertliğini korudu. "Şimdi, Clarissa, gitmeliyiz, ŞİMDİ!"

Clarissa inledi ve yan döndü, çarşafı geniş göğsüne doğru tutarak, "Uyuyorum Julie. Beni rahat bırak. Büyükanнем bizi on ikiye kadar kiliseye götürmeyecek. Bugün uyuyabilirim."

Julie arkadaşını uyandırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Duvardaki eski saatin her tik takında kanımın kaynamaya başladığını hissediyordum. Saniye ibresi on numaraya yaklaştığında kulaklarımda gök gürültüsü gibiydi.

Yan masadan ağır bir cam kül tablasını aldım ve duvara fırlattım, alçıpanda basketbol topu büyüklüğünde bir delik açtım ve sessiz alanda pencereden içeri giren bir kasırga gibi patlayan bir ses çıkardım. Duvardaki delikten küller fişkırıyor, küçük mekânı bayat sigara kokusuyla kaplıyordu.

Clarissa yataktan fırladı, sanki saatlerdir ayaktaymış gibi uyanık ve tetikteydi. Çantasını aldı ve ayakkabılarını geride bırakıp kapıyı açarak dışarı çıkarken yerden elbisesi için üzücü bahanesini aldı. İkisi de çıplak bir şekilde gün ışığına doğru koşarken Julie de peşinden geliyordu, o kadar kör edici bir parlaklık vardı ki tek görebildiğim beyazdı.

Sanırım bu gece mi gündüz mü soruma cevap oldu.

Ayaklarımda üzerinde sallanarak yataktan kalktım, gözlerimi ışıktan koruyarak kapıya doğru tökezledim ve arkamı dönüp sert şiltenin üzerine düşmeden önce kapıyı kapattım.

Sigaramı yere attım ve halıdaki deliklerin durumundan ilk içenin ben olmadığımı anladım. Yarı boş JD şişesi yatağın kenarından beni çağırdı. Boynundan tutarak başımı arkaya yatırdım ve kehribar rengi sıvıyı doğrudan ağzıma boşalttım. Viskinin akışını yavaşlatmaktan korktuğum için dudaklarımı şişenin etrafına sarma zahmetine girmedim. Boğazım yanıyormuş gibi oluncaya ve şişe boşalıncaya kadar büyük yudumlarla yuttum. Başımı tekrar, bu sefer am kokan bir yastığın üzerine bıraktım. Onu yere attım ve yüzümü çıplak yatağa bastırdım.

Bu boku gerçekten çok iyi idare ediyorsun Care Bear. Ölmüş en iyi arkadaşım kafamın içinde böyle dedi. Preppy yatağın kenarında oturuyor olsaydı ne kadar net olacaksa benim zihnimde de o kadar netti. Ben parti severim ama bu lanet olası bir parti değil. Burası partilerin ölmek için gittiği yer. Bu orospu çocuğunun kalbine Pulp Fiction iğnelerinden birini yemesi gerekecek.

"Kapa çeneni, Prep. Ölülerin sessiz olması gerekmiyor mu? Çünkü eğer öyleyse, sen, benim cansız arkadaşım, tüm bu ölü olayında başarısız oluyorsun," dedim yüksek sesle.

Ölü olmanın beni susturabileceğini düşünmen çok tatlı. Ve daha işim bitmedi, Care Bear. O fahişelere çok kötü davrandın ve fahişeler benim en sevdiğim insanlardır. Hiç hoş değil, dostum. Hiç hoş değil."

"Bunu not alacağım," dedim oda dönmeye başlarken. Dönmeyi durdurmak için gözlerimi kapattım ama işe yaramadı. Bacaklarımdan birini yataktan kaldırdım ve ayağımı yere sabitledim ama ayıklık seviyem bu eski numaranın işe yaramasını çoktan geçmişti.

Gözlerimi tekrar açtığımda sadece oda daha da hızlı dönmekle kalmıyordu, aynı zamanda Preppy'nin tepemde durduğunu gördüğüme neredeyse yemin edebilirdim, her zamanki mutlu yüzünde bir çatık kasma aşağı bakıyordu, papyonu dönüp duruyordu ve

gittikçe koyulaşıyordu.

siyah haleler görüşümü doldurdu.

Ölmüş en iyi arkadaşımı
görüyordum. Haklıydım.

Tamamen yeni bir israf seviyesi.

Kendi pisliğinizin içinde debelenmeniz beni depresyona sokmaya başladı ve ben öldüm!

Görüşüm tamamen kararmadan ve karanlık beni altına almadan önce duyduğum ya da düşündüğüm ya da berbat beynim arasındaki bu garip iletişimin nasıl çalıştığına dair son şey buydu.

Ama bol miktarda viski bile beni rüyalardan kurtaramadı.

Yanımda yanacak kadar yakın bir sıcaklık hissediyorum. Ateşin çıtırtısını duyuyorum ve gözlerimi açtığımda ateşten çıkan korların havaya fırladığını görebiliyorum. Bir tanesi boynumun arkasına düştüğünde derimin yanışını hissediyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kollarımı da hareket ettiremiyorum.

Yüzüstü yatıyorum, ucuz plastik çim sandalyelerin üzerine uzanıyorum. Elim kolum bağlı.

Adamlar, birkaç tanesi etrafımı sardı. Gülüyorlar. Beni dürtüyorlar. Yüzüme yumruk atıyorlar. Yan taraflarımı tekmeliyorlar. Bir noktada sandalyeler yana düşüyor ve ben de onlarla birlikte gidiyorum, bu sırada şenlik ateşinin tuğlalarına çarparak bir kaburgamı kırdığımı söyleyebilirim. Beni ayağa kaldırmak için bir emir geldi ve hemen yapıldı.

Sandalyeleri tekrar yerleştirdiklerinde başımı kaldırıyorum ve Eli'yi, şu anki durumumdan sorumlu olan adamı, bacak bacak üstüne atmış, ağzında bir puroyla otururken görüyorum. Duman yüzünün etrafından dağıldığında eğlenen gülümsemesi ortaya çıkıyor.

Yüzünü kesecektim.

Pantolonum çekiştiriliyor. Çıglık atmaya, itiraz etmeye çalışıyorum ama ağzımda bir tıkaç var. Adamlardan biri lanet ellerini kığımın yanaklarına koyuyor ve onları birbirinden ayırıyor. Bir şeyin ucuyla göt deliğimi dürtüyorlar ve tekrar tekrar içime girdiklerinde acıyla çıglık atıyorum. Acıdan bayılmamak için serbest kaldığımda onlara yapacağım şeylere konsantre oluyorum.

Çünkü özgür olacağım.

Bu şekilde ölmemem gerekiyordu.

İntikam almayı düşünüyorum. Kerpetenle bütün dişlerini tek tek sökmek. Kulüpteki bir adam kan kaybını en üst düzeye çıkaracak şekilde nasıl yapılacağını biliyor. Kurban dişlerini kaybederek yavaş ve acı dolu bir şekilde ölür. Bu tabii ki bağırsaklarını bir anahtarla göt deliklerinden çıkardıktan sonra olur.

Bana yaptıklarının işkence olduğunu sanıyorlar.

Bu sikiklerin işkencenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

O kadar hareketsizim ki içlerinden biri diğerine bayılıp bayılmadığımı soruyor. Önümde birinin varlığını hissettiğimde gözlerim kapalı. Parmağını gözüme sokuyor ve

ben tepki vermiyorum. Hayatımda hissettiğim en büyük acıyı çekiyorum ama sakinleştiğim yeri buldum ve bu orospu çocuklarının her birini tek tek öldürene kadar oradan ayrılmayacağım. Enerjimi gerçekten kullanabileceğim zamana saklıyorum.

Ben lanet bir plaj piçiyim.

Kaltaklar, doğum belgemin mürekkebi daha kurumadan peşime düştüler. Bu benim ilk bağlanışım ve işkence edilişim değil.

Muhtemelen bu son olmayacaktı.

Orada öleceğime dair aklımda hiç şüphe yok. Asla.

Ağzımdaki tıkaç çıkarılıyor ve fermuarın indirilirken çıkardığı o kusursuz sesi duyuyorum. Neredeyse kendi kendime gülecektim çünkü az sonra ne olacağını biliyordum.

Ama yapmıyor.

Küçük şişman sikini ağzıma sokarken arkadaşlarına gülüyor. Boğazımda yükselen safrayla savaşıyorum. Savaşma refleksim. Bir, iki, üç saniye kıpırdamadan duruyorum.

Hayatımın en uzun üç saniyesiydi.

Ortada buluşana kadar dişlerimi sikinin etrafında kapatıyorum. Çığlık atıp çekilmeye çalıştığında daha sıkı tutuyorum ve başımı yana doğru sallıyorum.

Sıcak bakır ağzıma doluyor ve adam acı içinde zıplarken gülmekten kendimi alamıyorum.

Kanı ağzımın kenarlarından aşağı dökülürken kahkahalarım kontrolden çıktı ve küçük sikinden geriye kalanları yere tükürdüm.

Silah sesleri patlıyor ve etrafımdaki cesetler düşmeye başlıyor. Bir patlama oluyor ve şenlik ateşi beni havaya savuruyor. Çimlerin üzerine sert bir gümbürtüyle iniyorum ve çözülmeyi bekliyorum.

Çünkü onun King olduğunu biliyorum.

Benim için geldiğini biliyorum.

Şu an sadece zaman öldürdüğümü biliyorum.

Bir anda King bağlı ve yarı bilinçli Eli'yi kamyonuna sürüklüyor ve ben de bir ses duyduğumda rıhtımda Eli'nin son adamına bir kurşun sıkıyorum. Sonra birden kanlar içinde bir hayatı sona erdirmiyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel kızın yanında oturuyordum.

En iyi arkadaşımın kızı. Kralın kızı.

"Senin için iyi bir motorcu fahişe olabilirdim," diyor ve sikim pantolonumun içinde neredeyse dikkat kesiliyor. Büyük mavi gözleri odaklanmamıştı. Gözbebekleri lanet olası ay büyüklüğünde, ama bir şekilde bana bakma şekli beni geçmişe baktığına inandırıyor. Saçmalıklarımın ötesine. Motorcunun ötesine ve içindeki adama. O anda dünyada kesiğin ötesini görebilen tek kişi o ve ben intihara meyilli olmalıyım çünkü onunla birlikte olmak için King'in gazabına uğramaya razıyım.

Sarhoş olması umurumda bile değil, bu ona söyleyeceklerimi kolaylaştıracak. Ama şu anda dudaklarımı onunkilere değdirmekten başka bir şey umurumda değil. Pembe, dolgun, güzel. Onları sikimin etrafına sarılmış olarak hayal ediyorum ve sikim bu fikri en az benim kadar sevdiğine karar verdiğinde kot pantolonum daha da daralıyor. Arkamda bir silah sesi duyduğumda King olduğunu anlıyorum. Klik sesi bir nezakettir çünkü ben bir

dostum. Kendilerini onun silahının ucunda bulan çoğu kişiye aynı nezaketle bir uyarı yapılmadığını ilk elden biliyorum. Doe dedikleri kıza dönüp bakıyorum ve onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Dil.

Arkadaşımı görmezden gelip kurşunu yemeyi düşünüyorum. Bence buna değebilir.

King'e kızgın ve kızmakta da haklı. Az önce onunla bir kaltağı bastı. Onu bu kadar üzdüğüm için neredeyse o orospu çocuğunu kendim dövmek istiyorum. Ama lanet olsun.

King'e siktirip gitmesini söyleyeceğim. Gerçekten istediği buysa beni vurmasını söyleyeceğim. Gördüğüm kadarıyla, bir yanlış düzeltmek üzereyim. O partide onu King'e hiç göndermemeliydim. Onu yatağıma götürmeli ve ilk gördüğüm anda orada tutmalıyım.

Onun yerine aptal kıçım onu King'in yüzünü güldürmesi için gönderdi. Sanki o herif hiç gülümsedi de.

Doe dönüp King'e bakıyor ve yüzündeki tüm incinmişlik ve öfkeye rağmen ona karşı ne hissettiğini açıkça görebiliyorum. Daha önce hiç gerçek aşk görmemiştim ama bunun olduğunu biliyorum ve bu midemi bulandırıyor çünkü o anda gördüğüm şeyin gerçek olduğunu anlıyorum. Kahretsin, bunu hissedebiliyorum. Aralarındaki havayı zaplayan statik elektrik gibi.

Kollarımı ona dolamak bana fiziksel olarak acı veriyor çünkü ona son kez dokunacağımı biliyorum çünkü o bana ait değildi. Hiç olmadı.

Asla yapamazdım.

King'in yanından geçip omzumla ona çarpıyorum ve kibarca 'siktir git' diye itekliyorum. Eve geri döndüğümde göğsümün tam ortasında bir sızı hissettiğimde neredeyse yere yığılıyordum. O kadar kötü acıyor ki bir an için o orospu çocuğunun fikrini değiştirdiğini ve beni vurduğunu düşünüyorum. Ya öyle ya da kalp krizi geçiriyorum.

Ama gözlerimi açıp aşağıya baktığımda en iyi arkadaşım Preppy'ye bakıyorum, göğsünden kan akıyor ve gözümün önünde yeniden ölüyor. Gözlerinden hayat akıyor ve göğsümdeki acı daha da artıyor. Aşağı bakıyorum ve göğsümdeki kan lekesi Preppy'ninkiyle eşleşiyor. Acı dayanılmaz hale geliyor.

Ama acının sebebi herhangi bir kurşun değil. Onu kurtaramadığım için.

Ve sonra bir arı sürüsü saldırdı. BZZZZZ

BZZZZZZ BZZZZZZZ

Arılar mı?

BZZZZZZZ. BZZZZZZZ. BZZZZZZZ.

Kullan-at telefonum sehpanın üzerinde titriyor, zıplıyor ve şimdiye kadar kullandığım tüm telefonların çaldığı o sevimsiz zil sesini çalıyordu. Benim pek de mutlu olmayan ruh halime hiç uymayan lanet olası mutlu bir melodi.

Dans etmeyi bıraktığında şükrettim. Yüzümü tekrar yatağa çarptım. Üç saniye sonra tekrar başladı ve yine görmezden geldim.

Bundan üç saniye sonra tekrar başladı.

Numaram sadece bir kişide vardı ve Logan's Beach'ten ilk ayrıldığımda beni her gün

aradı.

Hiç cevap vermedim.

Aramalar haftada bire düştü.

Hiç cevap vermedim.

Aramalar tamamen kesildiğinde hem acı hem de rahatlama karışımı bir duygu hissettim.

Telefon dördüncü kez çaldı ve daha fazla dayanamadım. Uzanıp yeşil düğmeye bastım ve tek kelime etmeden kulağıma götürdüm. "Ayı? Ayı sen misin?" diye sordu bir kadın sesi.

Doe.

"Cevap vermene çok sevindim. Bir şey söylemek zorunda değilsin ama eve gelmen gerek. Bir şey oldu," dedi, sesindeki endişe sislerimi dağıtıyordu.

Yatakta hızla doğruldum. Çok hızlıydı ve yıldızları gördüm.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sadece..." durakladı ve sanki eliyle ahizeyi kapatmış gibi bir ses çıkardı. "Çok ısrarcısın," dedi ama bana değil. Sanki telefon elden ele dolaştırılıyormuş gibi bir kargaşa vardı hatta ve daha "Çocuklar yattıktan sonra o ukalalığına pişman edeceğim seni," diye mırıldandığını duymadan kimin eline geçtiğini anlamıştım.

Bu saçmalıkları duymaya ihtiyacım yoktu. Kulaklarımın arasındaki sürekli baş ağrısını sürdürmek zor bir işti ve buna geri dönmem gerekiyordu.

"Orada mısın?" King sordu. Bir homurtu ve bir sigara yakarken çakmağımın çıkardığı sesle karşılık verdim. Duman ciğerlerimi açtı ve beynime kafamdaki paslanmış çarkların yeniden dönmeye başlamasına yetecek kadar nikotin gönderdi. "Buradayım," dedim belki homurdanmamı duymamıştır diye, sesim kuru ve cızırtılıydı. Jack Daniels şişeme uzandım ama boştu.

Geri yatırdım ve ağzımı açtım, kalıntılar ağzıma damladı. Bir, iki, üç, bitti.

"Sesin bok gibi geliyor," dedi King. "Sana da merhaba," diye şarkı söyledim.

"Burada senin lanet olası sesinden daha önemli bir durum var ve her ne kadar bunu senin için halletmek istesem de, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Ne?"

"Gus buradaydı..."

Vay anasını.

Yataktan sıçradım ve yine çok hızlıydım çünkü bir gümbürtüyle yere düştüm. Telefon halının üzerinde kayıyordu. Sırt üstü dönerek telefonu aldım ve tekrar kulağıma götürdüm.

En azından sigaramı kaybetmedim diye düşündüm, dudaklarımdan sarkan sigaraya bakmak için gözlerimi çaprazladım.

"Orada ne haltlar dönüyor?" King sordu.

Komodinin üzerindeki saate baktım. "Bunun için endişelenme. Asıl endişelenmen gereken şey, sabahın üçünde bir kardeşin neden kapına dayandığı." MC peşimdeydi. Her ne kadar King'i öldürmek isteseler de, sivilleri öldürmek çok fazla tepki çekiyordu ama yine de Gus'ın bana ulaşmak için en yakın arkadaşımı öldürmek dışında orada olması için tek bir neden düşünemiyordum.

"O artık burada değil. Yanında bir kız vardı."

"Gus'ın bir kızı mı var? Garip bir orospu çocuğu, ama sanırım onun için iyi," dedim.

"Hayır, kapa çeneni ve dinle..."

"Büyük Kanyon büyüklüğünde bir baş ağrım var, bu yüzden belirsizliği kes ve gecenin bir yarısı bir mesajın yeterli olmayacağı kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyle," dedim. Üstümdeki patlamış mısırlı tavanın köşelerinde siyahımsı küfler oluşmuştu ve bir gözümü kapattığımda yavaş yavaş büyüyerek uzun vadeli akciğer sorunlarına dönüşen bulanık sporları görebiliyordum.

"Saat öğleden sonra bir," diye düzeltti King. "Ve sana az önce bir resim gönderdim. Kontrol et," dedi King.

Mesajlara tıkladığımda yeşil balonun üzerinde küçük kırmızı bir numara belirdi. Simgeye tıkladım ve resim açıldığında nefesimi tuttum. Bir kızdı. Çıplak, morarmış ve kanlar içindeydi. Saçları kızıl ile sarı arasında garip bir tondaydı.

Pembe olabilir mi? Ya da belki saçındaki kan yüzündendi. "Anladın mı?" King sordu.

"Şimdi bakıyorum ama neden bana ölü bir kızın fotoğrafını gönderiyorsun?" King'le konuşurken aynı anda resme bakabilmek için hoparlör düğmesine bastım. Kız tanıdık geliyordu. Gözleri kapalıydı ve çılgın renkli saçları yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. "Ben Preppy değilim, bu tür şeyler sikimi kaldırmaz."

"O ölü bir kız değil, göt herif. Yaşıyor ama burada ve bayağı hırpalanmış." "O zaman onu lanet olası hastaneye götürün..." Başladım, konuşmayı bitirmeye ve rüşvet vermeye hazırdım.

hizmetçilerden biri benim için bir içki dükkanı işletecek.

"Ayı!" King tersledi. "O burada, garajdaki dairede. Gus, MC onu daha fazla hırpalamadan kurtardı ama babanın onu senin için buraya atacağını söylediğini duymuştu."

MC bunu neden yapsın ki?

Bunu çok fazla düşünmeme gerek yoktu. Babamı ve nasıl çalıştığını bildiğimden, savunmasız bir kıızı dövmesinin tek bir nedeni olduğunu biliyordum. Aslında birkaç tane vardı. Ama birini dövüp bana anlatılacağını bildiği bir yere atmasının tek bir nedeni vardı.

Mesaj göndermek için.

Ne dediğini duyamasam da King konuşmaya devam ettikçe farkına vardım. Pembe saçlarıydı. Uzun zamandır görmemiştim. O zamandan beri...

King, "Şu lanet olası eline bak, göt herif," diye bağırarak beni şimdiki zamana geri döndürdü. Sinirlendiğinde boynunda her zaman nabız gibi atan damarı telefonda görebiliyordum.

Elini yakınlaştırmak için parmaklarımı kullandım ve parmaklarının arasında tuttuğu şeyi gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir yüzük. Piç kafatası

yüzüğü. *Benim* Piç

Kurukafa Y ü z ü ğ ü m .

"Yola çıkıyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Ayı

Son birkaç aydır bana iyi gelen SAYISIZLIK, yerini tüm hayatım boyunca beni yönlendiren o tanıdık öfkeye bırakmıştı. Can almama izin veren öfke. Hiç tanımadığım düşmanlarımdan nefret etmemi sağlayan öfke. Ancak içimde kabaran bu yeni öfke sadece ve sadece tek bir adam içindi.

Chop.

Hâlâ yarı sarhoştum. Olmamak çok zordu. Tamamen ayık olmak isteseydim, sistemimi temizlemem aylar sürerdi. Belki de yıllar.

Gaz pedalına bastığımda otoyolun kırık çizgileri uzun bir beyaz ve sarı çizgiye karıştı, motor protesto için inledi ve inledi. Hız göstergesinin kırmızı çizgisi tereddütle titriyor, ben eski ekmek kamyonunu sınırına kadar zorladıkça daha da yükseliyordu.

Yüzüğü küçük kıza şaka olsun diye vermiştim. Onu yatıştırmak, kanunu aramadığı için kendini iyi hissetmesini sağlamak için. Lanet olası MC'ye gelmesini hiç beklemiyordum. Benim yardımına ne ihtiyacı olabilirdi ki? Gerçekten yüzüğü ve arkasındaki sahte hikayeyi unutacağını düşünmüştüm.

Çok yanılmışım.

King'in bana gönderdiği resimdeki aynı kız olması, tüm bunların Chop'un beni Logan's Beach'e geri götürmek için kurduğu ayrıntılı bir tuzak olmadığı anlamına gelmiyordu.

Babam bir saksocuydu ama akıllı bir saksocuydu. Halkın içinde peşime düşmezdi ve King'in evinin etrafındaki tüm gözetleme sistemleriyle The Causeway'den mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ederdi.

Ama kız?

Bildiğim kadarıyla Piç'in maaş bordrosunda olabilirdi. Tek yapması gereken beni gözetim altında olmayan sessiz bir yere götürmekti, böylece Piçler beni kulüp binasına geri götürebilir ve avlunun ortasına asabilirlerdi, böylece kokmaya başlayana kadar vücuduma bira kutuları atabilirlerdi.

Ama ya MC'ye gerçekten yardımına ihtiyacı olduğu için gidiyorsa? Hiçbir zaman yerine getirme niyetinde olmadığım bir sözü yerine getirmem için bana ihtiyacı vardı.

Fotoğrafta o lanet yüzüğü sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi tutuyordu. İçimden bir şeylerin koptuğunu hissettim ama beynimde yuvarlanan her istenmeyen duygu gibi onu da geri ittim.

Aptalca şakam King'in kapısında son buldu. Planım Logan's Beach'e gitmek ve yaptığım pisliği sessizce temizlemektir. Sonra kızı yoluna gönderecek ve hemen geri dönecektim.

Yoldaki her tümsek, başımı kaldırıp dikiz aynasına bakmama neden oldu. Ve

Arka camlar karartılmıştı ve on inçlik siki olan bir keşiş kadar işe yaramazdı. Bisikletim, zemindeki kancalara takılan ağır naylon kayışlarla kamyonun arkasına bağlanmıştı.

Yolda uçması gerekirken, eli kolu bağlı mekanik bir canavar harcanıyor.

Benim gibi.

Kamyonu, bilgisayar sistemi olmayan, sadece kağıt biletlerle çalışan bir hurdalıktan takma bir isimle kiralamıştım. Kulüpten saklanmıyordum. Lanet bir korkak değildim ama gelişimi ilan edip King'in ailesini riske atacak da değildim.

Saklanmıyordum, sadece zamana ihtiyacım vardı. Ne yapmak için zaman, emin değildim.

Son birkaç ay boyunca başardığım tek şey içki, kokain ve gevşek kedi için bir çöplük olmaktı ve işimi halleder halletmez hemen ona geri dönüyordum.

Babam kavgamızı sokaklara taşıyacak kadar aptal değildi ama koruma sözü verdiğimi bildiği bir kızı döverek bana bir mesaj gönderecek kadar aptaldı.

Bu ne kadar önceydi? Altı, yedi yıl mı?

Başka bir ömür gibi geldi.

Kulüp içindeki yerimden çok emin olduğum bir yer. Tek derdi am ve parti olan saf bir asker olmaktan memnun olduğum bir yer.

Amcık.

On iki yaşımdan beri dizlerimin dibindeydi.

Kulüpte büyüyen diğer tüm ergenlik öncesi çocuklar gibi ben de bekaretimi kaybetmiştim. Daha yaşlı bir üye, benim için bu yaşlı adamdı, beni zaten sarhoş ya da kafası güzel ya da her ikisi de olan kardeşlerle dolu bir odanın ortasına oturttu, yaşımın iki katı olan yarı çıplak bir kulüp fahişesi bana eski bir Bon Jovi şarkısı eşliğinde striptiz yapmak için üzücü bir bahane verirken, doğduğumdan beri tanıdığım her erkek kardeşim bana baktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar doğrulup bana sırtını dönmeden önce beni emdi. Üzerime doğru eğilip sikimi amının içine alırken destek için kolçağa tutundu.

Kalabalık tezahürat yaptı ve babamın sağ kolu Tank bir şişe Bud salladı, bıçağıyla üstünü patlattı, yirmi saniyeden kısa bir sürede yükümü boşalttıktan sonra üzerime ve kulüp fahişesine bira püskürttü.

Hayatımın en güzel günü.

O günleri geri almak için her şeyimi verirdim. Sonunda kardeşlerime düşman olmama ve kesiklerimi aldırmama neden olan tüm o boktan şeylerden habersiz olmanın mutluluğunu yaşamak için.

Onun tümseğindeki bir karınca olmaktan, sorgusuz sualsiz emirlerini yerine getirmekten mutluydum. Kulübün dışındaki hayatım Chop'u hep rahatsız etti. Sivillere yakın olduğum gerçeği,

Yani Preppy ve King, onun için hiç iyi olmadı. Her fırsatta beni onlara izin vermemem konusunda uyarır, sadakatin nerede olması gerektiğini ve yabancıların dünyamızda sorundan başka bir şeye yol açmadığını hatırlatırdı.

Ben hiç öyle görmedim. King ve Preppy kulüp için yararlıydı. Bir şey bizim için çok yüksek profilli olduğunda Piçler onlara yaslandı ve onlar da bize yaslandılar.

temizlenmeye ihtiyacı vardı. Kardeşlerimi kucakladılar ve evlerini bize ve çılgın parti yöntemlerimize açtılar.

Chop onlara kesinti teklif edecek kadar ileri gitti. Onlara yama yaptı. Bence bunu yaptı çünkü onlar üzerinde hiçbir gücü olmaması onu çılgına çeviriyordu.

Tabii ki hayır dediler. King kendi istikametinde koşan bir boğaydı, Preppy ise hiçbir yönü olmayan boğaların arasında koşan vahşi bir eşekti.

Chop'a sadakatimin onunla olduğunu göstermek için elimden geleni yaptım ve her fırsatı değerlendirdim. Kulüple. İsteddiği zaman tetik çektim. Sorunlarını tereddüt etmeden ormanın derinliklerine gömdüm. Hayatımı bizim kurallarımıza göre yaşadım, başkasınıninkine değil.

Ama asla yeterli olmadı.

Tokmağı almak için arkadaşlarımı kaybetmem gerektiği fikrine beni ne kadar zorladıysa, ben de o kadar az istedim. Kampta giderek daha az gece geçirmeye ve King'in garajındaki derme çatma dairede daha çok gece geçirmeye başladım. King ve Prep'i sadece arkadaşlarım olarak değil, kulübün arkadaşları olarak da benimseyen kardeşlerim için arka bahçesinde partiler düzenliyorduk.

Preppy birkaç ay önce kulüp binamızda öldü çünkü kardeşlerimin arasında bir hain vardı.

Bir sıçan.

Chop, Preppy'nin ölümünden ya da aralarındaki hainden çok betondaki kanla ilgileniyordu. İşte o zaman anladım. Chop'un sadakatim konusunda endişelenmesinin nedeni, endişelenmek için bir nedeni olmasıydı.

İş başa düştüğünde. Yaşam ya da ölüm. Bir silah Chop'a, diğeri arkadaşlarıma tutulmuştu. Tanrıyı oynamak ve kimin hayatını kurtaracağımı seçmek zorundaydım, Chop yerine sahip olduğum tek gerçek aile olan arkadaşlarımı seçerdim.

Sanırım bunu benden çok önce biliyordu.

King'in kızını kurtarmasına yardım etmemi reddettiğinde, seçimi benim için kolaylaştırdı.

Kral ya da kesim.

Verilmesi zor bir karar bile değildi. King, tek bir Piç'in bile beni kurtarmaya gelmediği bir zamanda, Eli ve onun amcık götlü orospu çocukları çetesi beni bağlayıp işkence ederken hayatımı kurtarmıştı.

Chop sadakat hakkında büyük laflar ediyordu ama bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Kesiğimin yumuşak derisi tenime değmeden kendimi çıplak hissediyordum. Ve iyi türden bir çıplak değil. Utanç verici türden bir çıplak.

Kaçırmışım.

Kulübümü özledim.

Kardeşlerimi özledim.

Dünyadaki yerimi ve kim olduğumu bilmeyi özlemiştim çünkü o kamyonu cehennemin kapılarına geri sürerken hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim Chop'u özlemediğimdi.

O küçük kıza yüzüğümü şaka olsun diye vermiş olabilirim ama bu artık bir şaka

değildi. Bu lanet olası bir savaşı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ayı

King'le tanıştığım gün kanlı bir gündü.

İki dişim kırıldı ve sol dirseğimi boydan boya geçen bir yara izi oluştu.

Ne için kavga ettiğimizi hatırlamıyorum bile. On dört yaşındaki çocuklar ne hakkında kavga ederse. Uyuşturucu satan, araba çalan, parçaları için soyan ve kanundan kaçan on dört yaşındaki çocuklar.

İkimiz de şişmiş siyah gözlerimizin yarıklarından ötesini göremeyecek kadar kan içinde ve morarmış olana kadar darbeye darbe ile karşılık vermiştik.

King'le birlikte gelen cılız bir çocuk olan Preppy, yakındaki oyuk bir kütüğün üstüne oturdu ve parmaklarını pantolonunun ön kıvrımlarında gezdirerek onları keskinleştirdi. Birkaç metre ötede gerçekleşen karşılıklı dayak olayından hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Aslında, sıkılmış görünüyordu.

"İşiniz bitmedi mi daha?" Preppy iç çekerek seslendi, omuzlarının düşmesine izin verdi. "Kaltaklar gibi dövüyorsunuz. Biriniz pes ettiğinde bahse girerim tamponunuzu değiştirmeye gittiğiniz içindir." Başını salladı ve gözlerini devirdi.

King'in ağırlığı üzerimdeydi ama benim de hızım vardı. Beni altına her sıkıştırdığında, hızlı bir manevrayla tutuşundan kurtuluyor ve göğüs kafesine bir darbe daha indiriyordum.

Bu saatlerce sürüyor gibiydi.

Birbirimize vahşice, acımasızca bağırdık. Yumuşak ıslak zeminde yuvarlanırken, nefes alabilmek için çamuru ağzıma girer girmez tükürmeye çalıştım.

King kolunu düzeltti ve elinin topuğunu yüzüme vurarak başımı geriye doğru savurdu. Dalgalanan bir acı burnumun köprüsünden aşağıya vurdu ve elmacık kemiklerimde titreşti. Burun deliklerimden dudaklarımın kenarına damlayan kan, ağzıma bakır aromalı bir sıcaklık gönderdi.

Burnum üçüncü kez kırılıyordu.

Yüksek bir çığlık havayı yırttı. King ve ben sesin geldiği yöne doğru kafamızı çevirdiğimizde, bembeyaz gömleğine dehşet içinde bakan Preppy'yi gördük. Zaten solgun olan yüzü daha da solgunlaşmıştı. "Ne oluyor lan?" diye bağırarak kütükten aşağı atladı. Pantolon askılarından birini dirseğine kadar indirdi ve göğüs cebinin tam üstüne sıçrayan küçük çamur lekesini ortaya çıkardı.

King'le kavga etmeyi bıraktığımızı zar zor fark ettim. Elleri hâlâ sıkıca boynumdaydı, dizim karnına sıkıca bastırılmıştı. Preppy yavaşça yukarı baktı

gömleğindeki lekeden bize döndü. Yanakları kızarmış, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Ben daha çocuğun nesi olduğunu anlayamadan, Braveheart'ın silahlanma çağrısına rakip olabilecek bir bağırıyla kendini havaya fırlattı ve tam King'le benim aramıza düşerek ciğerlerimdeki rüzgârı söküp attı, King'i de geriye, çamurun içine düşürdü. Preppy daha sonra var gücüyle ikimize de saldırmaya başladı ama çocuk dirsek ve dizlerden oluştuğu için...

Fazla bir şey değildi.

"Sizi orospu çocukları!" diye bağırdı, ergenlik çağındaki sesi sesli harflerin üzerinde çatlarken, kıyafetlerini kirlettiğimiz için bize acı çektirmek için elinden geleni yaptı.

King ve ben kahkahalara boğulduk ve Preppy vermesi gereken tüm mücadeleyi verdikten sonra sırt üstü yere yığıldı ve bizimle birlikte güldü. Üçümüz günün geri kalanını su kulesinin tepesinde kafayı çekerek geçirdik. O gece Preppy su kulesine dev bir penis çizdi.

O gün, Preppy'nin şehirdeki dur işaretlerine ve elektrik direklerine spreyle boyayla çizilen tüm penislerden sorumlu olduğunu öğrendim. "Ben de özel boya kullanıyorum. Asla çıkmayacak. Ben çoktan öldüğümde güzel, büyük, siyah siklerim bu boktan kasabanın her yerinde olacak."

"Büyük siyah sikleri mi seviyorsun?" Dirseğimle kemikli kaburgalarına vurarak sordum. "Sadece kendiminkini," dedi Preppy, pantolonunun üzerinden sikini tutarak. King gözlerini devirdi. "Sen siyah değilsin, göt herif."

"Ben belden aşağıyım, orospu çocuğu, sikimin büyüklüğünü gördün mü?" Preppy kemerine uzandı.

King, "Preppy, eğer sikini bir daha çıkarırsan seni su kulesinden aşağı atarım," diye uyardı.

"Bu senin kaybın." Omuz silkti ve elini kemerinden çekti. Tekrar benimle King'in arasına oturdu ve korkulukların üzerinden eğilerek aşağıdaki dağınık ışıklara baktı. "Bu lanet kasabanın sahibi biz olacağız."

Büyük. Kalın. Siyah.

Logan's Beach su kulesi göründü. L harfinin etrafına spreyle boyayla çizilmiş penisin dış hatları, şehir tarafından birkaç kez ucuz ince boyayla kapatılmaya çalışılmış olsa da hâlâ görülebiliyordu. Güneş kremi ve balıkla karışık tuzlu havanın kokusu açık pencereden havaya nüfuz etti ve ev kokusuyla birlikte anılar da geldi... Umarım şehir hiç düzgün bir boyaya yatırım yapmamıştır, çünkü gecenin bir yarısı o orospu çocuğuna tırmanır ve Preppy'nin sik resimlerini baştan yarattım.

King'in evine giden uzun toprak yola girdiğimde içimi tuhaf bir duygu kapladı. Eskiden evim gibi hissederdim.

Şimdi olmak istediğim son yerdi.

Göğsümde bir korku hissi vardı ve beni ileriye iten lastiklerin her dönüşünde daha da büyüyordu.

Kızdan kurtul ve mümkün olduğunca çabuk defol git.

Sağ tarafımdaki üç katlı ev ana evdi ama benim gideceğim yer orası değildi. Arka bahçedeki ateş çukurunun yanından geçerken kusasım geldi, ama bunu

ve bunun yerine Preppy'nin kafasının çok iyi olduğu ve herkesi yanan kömürlerin üzerinde yürüyebileceğine ikna ettiğı zamanı hatırlamayı seçtim.

Hepimiz gemideydik. Ama ayakları?

İkinci derece yanıklar.

King kollarını göğsünde kavuşturmuş, yeni inşa edilmiş garajının önünde duruyordu. Az konuşan bir adamdı ve asla düşünmeden konuşmazdı, bu da her zaman aklına gelen ilk şeyi söyleyen kız arkadaşının tam tersiydi. King her zaman büyük bir orospu çocuğuydu, ama geçen yıl hapisten çıktığında daha da büyük çıkmıştı, sanki durmadan mekik çekmek karşılığında birinin orospusu olmayı atlamıştı. Saçları kısa ve siyahtı ve gözlerinde daha da karanlık bir bakış vardı.

Her zamanki gibi görünüyordu, ama onda farklı görünen bir şey vardı, ne olduğunu anlayamasam da.

King garajın yan tarafında bulunan ve ben ayrılmadan önce orada olmayan bir anahtar panelinin kapağını kaldırdı ve bir kod girdi. Boynunun sağ tarafı gazlı bezle kaplıydı. Garaj kapısı otomatik olarak açıldı ve tepede kayboldu. King bana içeri girmem için el salladı ve ben de arabayı karanlık alana sürdüm. Gözlerim alışırken, tozlu muşambaların altında saklı olduğunu bildiğim farklı onarım aşamalarındaki klasik bisikletlere ve arabalara çarpmamaya dikkat ettim.

Motoru durdurdum ve dışarı çıktım.

"Siyah tişörtler ve koyu renk kotlar dışında bir şeyiniz var mı?" Havayı yumuşatmaya ve yapmak isteyebileceğı ağır konuşmalardan kaçınmaya çalışarak sordum.

"Bunu söyleyen de gömleğı bile olmayan bir adam."

"Beni rahatsız eden de buydu." Siyah atleti başımın üzerinden çekip kamyonete geri atarken söyledim. "Çok daha iyi."

King gözlerini devirdi ama bir gülümsemenin ipuçlarını görebiliyordum. Dudaklarında değil ama her şeyinde. Okuması zor bir adamdı ama ben onu çözmüştüm. Sadece neredeyse on beş yılını aldı.

King'i arkaya kadar takip ederek, "Garaj son gördüğümünden daha iyi görünüyor," dedim. Gerçek ana garaj alanı, Eli'ın onu yerle bir etmeden önceki halinden iki kat daha büyüktü. "Bir vampirle kavga mı ettin?" Boynundaki gazlı bezi işaret ederek sordum.

"Yeni tat," dedi, eskiden kaldığım yerle aynı yerde olan bir kapıyı açarak.

"Kim yaptı bunu?" Ben sordum. King benimkilerin hepsini yapmıştı ve ilk başladığı zamanlardaki tavuk tırnağı görünümlü saçmalıklardan, bir resim değil ama gün batımı sırasında geçitin portresi olan sağ koluma, köprünün tepesindeki bir bisiklete kadar çeşitlilik gösteriyorlardı.

"Ray," dedi ve bu sefer gülümsedi.

"Kahretsin, kaltağının seni dövmesine izin mi verdin?" Gazlı beze uzanarak sordum. "Siktir git. Ona bir daha kaltak dersin seni lanet körfezde boğarım."

Bir daireye girdik ama daha önce evim olarak kullandığım derme çatma alana benzemiyordu. Burası gerçek bir yaşam alanıydı. Duvarlara ilıştirdiğim Beach Bastards dekoru gitmişti ve duvarlar artık çıplaktı. Havada taze boya kokusu vardı.

Daha yeni görünümlü bir kanep ve televizyon oturma odasını oluşturunuyordu. Küçük

bir mutfak oturuyordu

solumda. Daha önce kullandığım stüdyonun aksine, bu alanda ek bir kapı vardı ve kapı açılıp Doe dışarı çıktığında muhtemelen gerçek bir yatak odasına açıldığını fark ettim.

Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Ayı," dedi, gözleri parlıyordu, beyaz sarı saçları hatırladığımdan çok daha uzundu.

"Doe," dedim, artık onu nasıl selamlayacağımı bilemiyordum. Garip hissettiriyordu. O, benim olabileceğini düşündüğüm tek kızdı. Ona aşık olduğumdan değil, gelene kadar geçen süreden daha fazla zaman geçirmeyi düşündüğüm tek kız oydu. Benim için mi? Bu çok fazlaydı.

Doe, Doe'ya benziyordu ama aynı zamanda farklıydı. King'in değişimine anlam veremezken, Doe'nunkini fark etmek çok daha kolaydı. Parlak renkli bir şort, siyah bir atlet ve parmak arası terlik giymişti, bu onun imzasıydı, ancak bu üst, onu giyerken görmeye alıştığımdan daha boldu ve bana doğru yürürken akıyordu. Beni kucaklamak için boynuma sarıldığında elimde olmadan geniş göğüs dekoltesine baktım. Daha önce kesinlikle olmayan bir dekolte.

"Ray diye tanınıyor," dedi King. Tam bir aptaldım. King'in Ray dediğini duymuştum ama aklıma gelmemiştir.

"Ray," diye düzelttim. Beni ona bakarken yakalayan King kadar anlayışlı değildim.

"Onun lanet göğüslerine bakmayı kes," diye homurdandı King. Ray küçük bir kahkaha attı.

Çekip gitmeye çalıştıktan sonra onu bir süre daha tuttum, omzuma şakacı bir şekilde vurdu ve sonunda onu bırakmadan önce tekrar güldü. Onun sesini özlemiştim. Gülüşünü. King'in tekrar yanımda hırlaması bile güzeldi.

Her şey çok normaldi.

"Göğüslerini yaptırdın mı güzelim?" Daha çok King'i kızdırmak için sormuştum, bana sarıldığında göğsüme çarparken hissettiklerimden sahte olmadıklarını biliyordum. "Çünkü her zaman harika olduklarını söyleyebilirim."

"Ayı," diye uyardı King ve ben de silahını çekene kadar ne kadar zorlayabileceğimi merak ettim.

"Hadi ama Bear, cidden nedenini bilmiyor musun?" diye sordu başını yana eğerek.

King kolundan çekiştirerek onu göğsüne doğru çekti.

Göğsüm sıkıştı.

Ray'e tekrar baktım ve haklıydı, yumuşaktılar ama yine de gömleğinin üstünden patlayacakmış gibi görünüyorlardı. Diğer kısımları da daha kıvrımlıydı, kalçaları biraz daha kalındı. Yüzü bile dolgunlaşmıştı. Ve evet, kıcı da büyümüşü ama bu iyi bir şeydi.

On beş ya da daha fazla kilo ona yakışmıyordu. Ona çok yakışıyordu.

"Cidden hatırlamıyor musun?" diye sordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak üstünden daha da dışarı çıkmalarını sağladı. King uzanıp kollarını açtı ve işte o zaman gömleğinin kumaşından fark ettim. Hafif yuvarlak bir göbek. Son zamanlarda olduğu gibi... "Kahretsin, ben aptalın tekiyim," diye itiraf ettim, sonunda neyi unuttuğumu fark ettim. "Tebrikler çocuklar, ciddiym," dedim ve Ray'i bir kez daha kucaklamak için kendime çektim, bu da King'in bir hırlamasıyla ödüllendirildi.

Şimdi göğsüm tamamen yeni bir nedenden dolayı ağrıyordu. Bana ailemden daha yakın olan arkadaşlarımın ben yokken bir bebekleri olmuştu ve ben Ray'in hamile olduğunu bile

hatırlamıyordum.

Diğer odadan tiz bir çığlık geldi ve ardından başladıgı kadar hızlı bir şekilde durdu.

"Gus onu buraya getirdiğinden beri bunu birkaç dakikada bir yapıyor," dedi Ray, King'den uzaklaşarak. "Sally, Granny Growhouse'lardan birini işletiyor. Emekli bir hemşire. Birkaç dakika önce çıktı. Kızın izin verdiği ölçüde onu temizledi ve sargıladı ama ne zaman hasarı incelemek için şortunu çıkarmaya çalışsa kız tekme atıp çığlık atıyor. Her ne olduysa, en hafif tabirle vahşice olduğunu düşünüyorum."

Kings'in gözleri benimkilere kaydı ve ne düşündüğünü biliyordum. Eli ve onun bir grup amcığının bana ne yaptığını bilen tek kişi oydu ve yüzümde herhangi bir tepki olup olmadığını araştırıyordu. Ben enayi değildim. Bekareti çalınmış bir kız değildim. Bu bir işkenceydi. Bu kadar basit. O orospu çocuklarının hepsini öldürdük mü?

Evet, öyle yaptık.

"Onu kabul etmeniz harika, ama hiç onların maaş bordrosunda olabileceğini düşündünüz mü?

Onun bir kurban değil de bilgi almak için dışarıda olduğunu mu?"

"Aklımdan geçti. Her ihtimale karşı onun yanında bir şey söyleme. Ama sana bir şey söyleyeceğim.

Eğer dövülmesi tamamen şov içinse, bu oldukça etkileyici bir hareket," dedi King.

"İçeri girip onu kontrol etmelisin. Eğer titremeye falan başlarsa, Sally onu ılık duşa sokmanı söyledi," dedi Ray.

"Siktir!" Ellerimi saçlarımda gezdirerek söyledim. "Şok mu? Ya bu gerçekse? Ona ne yapmışlar böyle?"

King, "Ray bütün gece onunla birlikteydi ve o ya uyuyordu ya da çığlık atıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi," dedi.

"O sadece lanet bir çocuk!" Bağırđım. "Onun yapacağını düşünmüyorsun..." Ama kendi soruma kendim cevap verdim. "Yapardı. Kesinlikle yapardı. Ve sadece o da değil..." Sustum. Kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum, Chop'un küçük bir kıza tecavüz ettiğini ve sonra da kulüpte birkaç tane olan hasta heriflerin ona sahip olmasına izin verdiğini düşündüğümde midemin tekrar tekrar döndüğünü hissettim.

"Yüzüğünü nasıl aldı?" King sordu.

"Aptal bir çocuktum ve bunu küçük bir kıza verdim çünkü Skid onu bir benzin istasyonunda silah zoruyla alıkoyduğunda polisi aramadı. Onu bir daha görmeyi hiç ummuyordum. Ona bir hikaye anlattım. Bir yalan. Bir şeye ihtiyacı olursa gelip beni bulmasını, yüzüğü vermesini ve benden ne isterse yapacağımı söyledim. Her şeyi unutacağımı düşündüm."

"İçeri girip onu görmelisin," dedi Ray. "Eğer gerçekten senden bir tür yardım istemek için geldiyse, seni görmek, burada olduğunu bilmek ona iyi gelebilir."

"Neden?" diye sordum. "Beni tanımıyor. Yıllar önce ona yüzüğü verdiğimden beri onu görmedim." Koltuktan fırladım. "Chop küçük bir kıızı döverek ve muhtemelen tecavüz ederek bana bir mesaj göndermek istedi. Yapacağım şey kulüp binasına gizlice girip babamın boğazını kesmek ve sonra tekrar yollara düşmek. Bu bok senin kapına kadar gelmemeli. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Onu minibüse bindirip hastaneye bırakacağım. Sabaha ikimiz de gitmiş oluruz."

"Onu hastaneye götürürseniz, yardımınıza ihtiyacı olan her neyse onu mahvetme riskini

alacağınızı düşünmüyor musunuz?" Ray sordu.

King, "Bir hastane önereceğinizi duyacağımı hiç düşünmezdim," dedi.

"Bu bir yalandı! Bir şakaydı. Ben aptal bir çocuktum!" Başımı ellerimin arasına aldım.

Şimdi de otuzuna merdiven dayamış aptalın tekisin, diye araya girdi

Hayalet Tiki. "İçeri gir ve bana oradaki kızın şaka gibi görünüp görünmediğini söyle."

"Ben halledeceğim. Ben artık bir Piç değilim. Hastaneler ya da yakalanmak konusunda endişelenmiyorum. Ayrıca, eğer o lanet olası bir sıçansa ne fark eder ki? Onu bırakıp yoluma gideceğim."

"Nerede?" Ray sordu.

"Burada olmayan her yerde," dedim.

Ray kendini King'den ayırarak, "Bu canımı acıtıyor," dedi.

"Sonsuza kadar kaçamazsın dostum," dedi King.

"O şerefsizlerden kaçmayacağım!" diye bağırdım. Ray'in gözleri kapalı kapıya kaydı, sesimi tekrar alçalttım.

Hayır, ama kendinden kaçıyorsun.

Ray kapıya doğru adım atarak, "Bebeği kontrol etmem gerekiyor," dedi. Çıkarken masanın üzerinden radyo görünümlü bir şey aldı. "Bebek telsizi," dedi ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle tuttu. İstedikim son şey onu incitmekti ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Sadece gitmem gerekiyordu. Kendi başıma kalmaya. Lanet olası hayatımı çözmeye.

Bunu neden anlamadılar?

"Bebeğin adı ne?" Ona seslendim ama artık çok geçti. Ray çoktan gitmişti.

King boynundaki gazlı bezi kaldırdığında gri ve siyah harflerle NICOLE GRACE yazan karmaşık yeni bir dövme ortaya çıktı.

"Çocuğuna kız arkadaşına ateş eden fahişenin adını mı verdin?" diye sordum.

"Bundan daha fazlası vardı ve sen bunu biliyorsun. Ayrıca Nicole Grace, Sammy ve Max'in ona vermek istediği isimden çok daha iyi."

"Peki neydi o?"

"Baby Pancakes," dedi King gözlerini devirerek ve gülümseyerek.

"Belki biraz daha iyi. Ama dövmeye lanet olsun dostum. Ray mi yaptı bunu? Bu iyi bir iş."

King gazlı bezin geri kalanını yırttı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. "Ve evet, öyle. Her geçen gün daha iyiye gidiyor. Çizdiği bazı şeyleri görmelisin."

"Onun adı ne?" King çenesini kapalı kapıya doğru sallayarak sordu.

"Thia," dedim. "Annesi ona Cindy diyor ama o bundan nefret ediyor," dedim, yıllar önce bana söylediği sözleri hatırlayarak. "Eğer bu Chop'un bir oyunuysa ve o da işin içindeyse, inan ki kaç yaşında olduğu umurumda bile değil. Onu bir ceset torbası içinde MC'ye geri göndereceğim."

"Katılıyorum," dedi King. "Ama onu görmeyeli ne kadar oldu?"

"Altı yıl, belki yedi?" Burnumun altındaki kılları kaşıyarak cevap verdim. "Neden?"

"Çünkü oradaki kız? Genç bir kız. Ama çocuk değil." Son kelimeyi söylerken

Ağzını açtığında tiz bir çığlık daha havayı delip geçti.

King, "Gidip Ray'i getireyim," dedi.

"Hayır, bırak o bebekle kalsın, ben içeri gireceğim. Ne haltlar döndüğünü anlasam iyi olur.

er ya da geç."

King başını salladı ama sonra durdu, yine yüzümde orada olmadığını bildiğim bir şey aradı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet dostum, eminim. Git hadi. Biraz uyu," dedim ve el sallayarak onu gönderdim.

King gitmeye niyetlendi ama geri döndü. "Bu gece için 'babanın boğazını keseceğim' planının üzerine otur. Sabah konuşuruz. Neye ihtiyacın varsa. Ben varım."

İşte o zaman King'de neyin farklı olduğunu anladım. Öfke. Ray gelmeden önce içinde boğulduğu öfke gitmişti. Bu yüzden farklı görünüyordu. Daha hafif.

Daha sakin.

Beni çok korkuttu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayı

Neyim var benim?

Belki de tüm bu lanet olası esrardan ya da aylardır Jack'i içmekten kaynaklanıyordu, ama gerçekten akıl sağlığımı sorgulamaya başlamıştım. King'in bana gönderdiği kızın fotoğrafı en iyi ihtimalle bulanıktı ve yüzünü seçemiyordum ama saçının tuhaf pembe renginden benzin istasyonundaki kızla aynı kız olduğunu anlamıştım.

Thia.

Adı Thia'ydı, hatırladım.

O odaya girdiğimde ne ile karşılaşacağımı bildiğimi sanıyordum. Çok yanılmışım.

Thia'nın uzun saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve hatırladığım pembeden çok, kıızıla çalan bir sarıya benziyordu. Dudağının kenarındaki koyu morluk ve saniyeler geçtikçe daha da koyulaşan gözünün kenarındaki kesiği kapatan kelebek dikişi dışında teni solgundu. Gözlerinin altındaki halkalar ince cildinin altında koyu bir mordu.

Cehenneme kadar dayak yemişti.

Ayrıca çok da güzeldi. Ondan o kadar etkilenmişim ki sanki hiç baygın değilmiş de kafama bir tokat atmış gibi hissettim.

Dudakları ayrıldığında bir nefes çekti, sırtını yataktan kaldırdı, tekrar yere yığılmadan önce göğüslerini ince battaniyeye doğru itti.

Sikim canlandı.

"Kötü zamanlama, göt herif," diye mırıldandım kendi kendime.

Lanet bir tuzak olsun ya da olmasın, birisi, muhtemelen babam, onu gerçekten iyi çalıştırmıştı.

Onu şahsen görmek bir resme bakmaktan çok farklıydı. Onunla aynı odada olmak, uykusunda güreşirken onu izlemek, dakikalar önce babama karşı hissettiğim öfkenin bin katına çıkmasına neden oldu. Boynumdaki kordonlar gerildi ve yumruklarımı sıktım.

Chop'u öldürecek değildim.

O orospu çocuğunu deşecektim.

Thia çılgınca çırpınıyor, bir yandan diğer yana yuvarlanırken kolları ve bacakları gevşek ve işe yaramaz haldeydi. Ağzı açılıp kapanıyor, burnu kırışıyor ve kaşları rüyasında biriyle hararetli bir konuşma yapıyormuş gibi içeri çekiliyordu. Tekrar sağa sola savruldu, bu sefer çarşafı ve battaniyeleri yataktan tekmeledi.

Nefesimi içime çektim.

Gömlek ya da sütyen giymiyordu, göğüsleri dolgun, yüksek, yuvarlak ve mükemmeldi. Sikim daha önceki evcilleştirme mesajımı almamıştı, çünkü tekrar seğirmeye başladı.

Beynimdeki tüm kan aletime hücum ederken pantolonum fermuarımı acıyla zorluyordu. Thia yüzünü bana dönecek şekilde yan döndü ve açık pembe meme uçlarını daha iyi görebildim. Sol memesinde bir iz vardı ve incelemek için eğildiğimde kırmızıyı gördüm.

Parlak kırmızı öfke.

Dişler.

Meme ucunda lanet bir ısırık izi var.

İçimde nefret, öfke ve şehvetin karışık bir karışımı yüzerken Thia'nın üzerinde durdum. Chop'a yapacağım şeyler listesine başını kesmeyi ve muhtemelen öncesinde kendi meme uçlarını yakmayı da ekledim.

Öte yandan, eğer orospu Chop için çalışıyorsa, böylesine mükemmel bir vücutta başladığı işi bitirmek zorunda kalmak utanç verici olacaktı.

Parmak eklemlerimi kırarak ve ateş püskürterek odada volta attım. Burası King'in eski evi olsaydı muhtemelen çoktan alçıpanda bir delik açmış olurdu ve aniden Johnny Cash posterlerim ve Beach Bastards bayraklarımla kaplı eski harap garajın yerini yeni, taze ve beyaz boyanın almamış olmasını dilerdim.

Thia aniden doğruldu ve gözlerini açtığında yüzeyin altında büyük, yuvarlak ve bebek gibi zümrüt yeşili gözleri belirdi. "Ayı," diye fısıldadı bakışlarını bana kilitleyerek. Bir eli göğsüne doğru uçarak göğüslerinin arasındaki zincirde sallanan kafatası yüzüğümü yakaladı.

Ağzımı açtım ama bir şey söylemeye fırsatım olmadı çünkü gözleri yuvalarından fırladı ve kasılmaya başladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Thia

SICAKLIK. İçinden hiç çıkmak istemediğim bir sıcaklık ve rahatlık kozasına sarılmıştım.

"Öldün mü, sevgilim?" Derin bir ses sessizliği delip geçerek beni karanlıktan geri çağırdı.

Ilık su tenime akıyordu. Sığ bir küvetin kaygan yüzeyinde oturuyordum ve güçlü kollar beni geniş ve sert bir göğse yaslıyordu. Kocaman ve sert bir şey sırtımı dürttü ve gözlerimin açılmasına neden oldu.

Panik, kalbimden adrenalinle vurulmuşum gibi damarlarıma aktı.

Doğrulup başımı çevirdim ve doğrudan derimi ürperten ve boğazımda safra birikmesine neden olan safir mavisi havuzlara baktım.

Olamaz. Kaçtığımı sanmıştım. CHOP.

"Hayır!!!!" Çığlık attım, bacağımı çıkıntının üzerinden kaldırmaya çalıştım, ancak bacağımı sadece dizimi doğrudan küvetin kenarına çarpacak kadar yükseğe kaldırmayı başardım.

Aynı güçlü kollar beni sardı ve spreyn altına geri çekti. Nefes alamıyordum.

Böyle bir şey olamaz.

Ama oluyordu.

Her şey yeniden oluyordu ve ben yapamıyordum. Lanet olsun. Nefes alamıyordum.

"Bana bak!" diye emretti ve ben itaat etmeyince bir elini omuzlarıma doladı, diğer eliyle de çenemi ona doğru çevirdi. Sahip olduğum tüm gücü kullanarak ona karşı koydum ama yeterli olmadı. Yorulmuştum. Zayıf düşmüştüm. Boynumdaki kaslar gevşedi ve beni esir alan kişinin gözlerine tekrar bakmak zorunda kaldım.

Önümdeki parlak gözlerde bir sertlik, bir öfke, bir şiddet vardı. Derinlerde yatan bir bitkinliği anlayabiliyordum, ancak açık bir nefret ya da kötülük yoktu.

O değildi.

Chop değildi.

Her şeye rağmen kaçmıştım.

Ama nereye kaçmıştım?

"Ayı mı?" diye sordum. Etrafım suyla çevrili olmasına rağmen boğazım kuru ve gıcıklıydı, kelimelerim sanki aylardır çölde kum soluyormuşum gibi çıkıyordu. "Nasıl geldin buraya?"

"Hayır, önce sorularına cevap vereceksin," dedi Bear, sanki beni hayatında hiç görmemiş gibi aşağıya bakarak. "Nerede olduğun ya da buraya nasıl geldiğim konusunda endişelenme. Bana neden burada olduğunu ve seni kimin gönderdiğini söylemekle daha çok ilgilenmelisin." Su izleri

hatırladığımdan çok daha uzun olan sakalının dibinden damlayarak yüzünden aşağı aktı. Alnımdaki ıslak saçların bir kısmını fırçaladı. Vücudum hala tam panik modundayken dokunuşundan irkilerek uzaklaştım.

Sırtımı dürttüğünü hatırlayarak aşağıya, kotunun şişkin olduğu yere baktım. Bear'ın gözleri benimkileri takip etti. "Elimden bir şey gelmez. Sikimin tek bildiği, amı olan biriyle duşta olduğum." Çıplak göğüslerimi örtmek için ellerimi kaldırdım, aniden çıplaklığımın farkına vardım ama hâlâ şortumu giyiyor olduğuma şükrettim.

Kaslarım, otoyolun ortasındaki bir lastik gibi güneşin sıcağında eriyen lastik gibi hissediyordu.

Kullanılmış, harcanmış,

sıcak, işe yaramaz.

Kırılmış.

Bear neden orada olduğumu bilmek istedi.

Neden oradaydım?

Ben MC'ye gitmeden önce bir şeyler olmuştu. Chop'tan önce. Ama beynim sisliydi ve o günün, kavrayışımın hemen ötesindeki görüntülerini göremiyordum.

"Anlamıyorum," dedim. Bu kez konuşurken dudağımın kenarında bir çekilme hissettim. Parmak uçlarımla o noktaya dokundum ve taze bir yaranın üzerinde yumuşak bir kabuk keşfettim.

"MC'ye gittiğini hatırlamıyor musun?" Bear kaşlarını kaldırarak sordu. Önümde oturan adamın kim olduğunu bilmiyorum çünkü yedi yıl önceki Bear'dan neredeyse damlayan çekicilik ve sevecenlikten hiçbiri yoktu. Bu adam genç halinin boş bir versiyonu gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve alnımı dizlerime koydum. "Bisiklete bindiğimi hatırlıyorum. Yağmuru hatırlıyorum. Kapıya kadar gittiğimi hatırlıyorum. Pick adında bir aday... Pick? Peck mi? Hayır, Pecker beni içeri aldı."

"O küçük dangalağı hiç sevmedim," diye alay etti Bear. Neden MC'ye gittim ki?

Düşün, Thia. Düşün. Neden şu an Bear'la birliktesin?

Ulaşmaya çalıştığım görüntüler, bir yığının içine atılan Polaroid resimler gibi zihnimde yanıp sönmeye başladı, her biri birbiri ardına bir anı flaşı içeriyordu.

Annem Jesse'nin eski odasındaki sallanan sandalyede oturuyordu. Silah elindeydi.

Babamın cansız bedeni.

Elimdeki tüfek.

Annemin kanı evin yan tarafındaki beyaza değdi.

Fotoğraflar üst üste yığılmaya ve beynimi bir daha asla görmek istemediğim görüntülerle doldurmaya başladığında nefesim kesildi. Bu gerçek olamazdı. Ölmüş olmalıydım. Annem haklıydı. Cehenneme gidiyordum. Çünkü tam olarak orada olduğumu hissediyordum.

Midem yuvarlandı. Boğazımda asit ve safra yükseldi. Elimle ağzımı kapattım.

"Hey! Hâlâ orada mısın? Geri dön," diye sordu Bear, resimler beynimde yanıp sönmeye devam ederken uzaklardan gelen bir yankı gibiydi sesi.

Bir kan nehri.

Çok fazla kan.

Bear omuzlarımdan tuttu ve beni sarsmaya başladı. "Kimin kanı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Annemi öldürdüm!" Midemde kalan azıcık şeyi porselen tuvalete boşaltmak için tam zamanında küvetin kenarına eğilerek ağzımdan kaçırdım. "İşte bu yüzden... işte bu yüzden seni görmeye geldim." Elimin tersiyle ağzımı sildim, dudağımdaki kabuğu açtım, taze kan ve kusmuk derimi çizdi. "Ben... Ben onu öldürdüm."

Bear duşu kapattı ve üzerime eğilerek klozetin üstünden telefonunu aldı. "Nerede?" diye sordu, telefonun bir düğmesine basarak. Ekran aydınlandı ve telefonu kulağına götürdü. "Kahretsin kızım. Nerede?"

"Nerede ne?" Tuvalete doğru sordum.

"Nerede? Yani annenin cesedi nerede? Şu an nerede lan?" diye sordu öfkeyle, ayağa kalkabilmek için beni öne doğru kaydırarak.

Annemin cesedi.

"Uh. Um o..." Tekrar hasta olmamak için nefesimi tutmaya çalışarak söyledim. "Evde. O evde. Jessep'te." Tenime değen sıcak su olmadan şiddetle titremeye başladım. Parmaklarımdan derisi ağrıyordu, o kadar budanmışlardı ki.

"Ray, King yukarıda mı?" diye bağırdı telefonda. "Ona buraya gelmesini söyle." Telefonun bir düğmesine bastı ve onu tezgâhın üzerine fırlattı. Ayağa kalktı, küvetin kenarından fayansın üzerine çıkarken beni omuzlarımdan altından kaldırdı. Tuvaletin kapağını kapattı ve beni üzerine oturttu. Duvardaki askılıktan bir havlu alıp bana fırlattı ve ben de hemen omuzlarıma sardım.

"Kot pantolonun sırılsıklam olmuş," dedim, Bear'ın kalçalarının altında duran, muhtemelen suyun ağırlığıyla daha da aşağı çekilen, sırılsıklam olmuş koyu renk kot pantolona bakarak. Göğsünde ya da kollarında dövme tabancasının iğnesiyle dokunulmamış tek bir nokta bile yoktu. Pürüzsüz kaslı cildine karşı renkli ve canlı.

"Hemşire korkarsan seni ılık suyun altına koymamı söyledi, ben de duşa koştum," dedi. "Ne giydiğimi pek düşünmedim." Beni tuvaletten kaldırmak için eğildi, ben de ona el salladım ve kolumu havludan kurtararak göğüslerimi örtmek için kollarımın altına tekrar sardım.

"Yürüeyebilirim," diye güvence verdim.

Ayağa kalktım, önce titredim, dengede durmak için tezgâha tutundum. "Anladım," dedim tekrar, bu sefer dizlerim büküldüğünde kendimi ikna etmek için daha çok söyledim. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var." Bear homurdandı ve eğilerek sağ kolumu omzunun arkasına attı. "Ben hallederim dedim!" Hiçbir şey almadığım açık olmasına rağmen bağırdım.

"Lanet olası inatçı sürtüğ," diye mırıldandı Bear, beni banyodan çıkarıp küçük bir yatak odasına götürürken. Beni yatağın kenarına oturttu ve banyoya geri döndü.

Kapı açıldı ve kaşlarını birbirine çatmış bir adam belirdi, bunun sadece Bear'ın aradığı Kral olduğunu tahmin edebiliyordum. Kısa siyah saçları, kaslı göğsüne doğru uzanan koyu renk dar bir v yaka tişörtü vardı. Kocaman bir adamdı. En az iki metre boyundaydı, gerçi Bear da onun boyunda ya da daha uzundu. Başının üzerinden uzanıp kapının pervazına tutundu, odanın içine doğru eğilirken pazuları ve omuzları dalgalandı. O da dövmelerle kaplıydı ama Bear'ın üstü kapalıyken, bu adamın hala birkaç dövmesi vardı.

Mürekkebin arasında çıplak ten lekeleri görünüyordu. Deri çivili kalın bilezikler ön kollarını sarıyordu. Kalıbı bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yeni pozisyonu tokaları ortaya çıkardı, o zaman bunların bilezik ya da kelepçe değil, kemer olduğunu anladım. Teni koyu ve bronzdu, gözleri eşsiz bir floresan yeşiliydi.

Bana bakmadı. Bir kere bile.

"Neye ihtiyacın var?" Adam banyodan çıkarken Bear'a sordu, hala gömleksizdi ama kuru bir kot pantolonun düğmelerini ilikliyordu. Islak saçlarını eliyle geriye doğru taradı.

"Jessep'e gitmeliyim. Stok yapmama yardım etmen gerek. Ekmek kamyonunu alıyorum. Binmek çok riskli," diyen Bear, King'in yanından geçerek odadan çıktı ve bir süre sonra yeniden ortaya çıktı.

"Temizlik mi?" King sordu. "Bu yüzden mi burada?" Çenesini hafifçe bana doğru çevirmesi, varlığımın tek onayıydı.

Temizlik mi? Temizlik nedir?

Vücudumdaki her içgüdü bana onu aramamı söylüyordu ama ondan gerçekten ne istediğimi düşünmüyordum.

Muhtemelen tam olarak bilmediğim içindir.

"Öyle görünüyor," dedi Bear, yerdeki spor çantasını karıştırıp yeni bir çift siyah çorap giyerek. Ayaklarını bir çift kalın siyah botun içine soktu. Bana döndü. "Çiftliğin adresi nedir?"

"Bir numarası yok. Sadece Andrews Çiftliği Yolu üzerindeki Andrews Çiftliği." Jessep'te bizimki kadar uzun süredir var olan pek çok koru gibi, yollar ikinci sırada gelir ve genellikle bağlandıkları çiftliklerin adını alırdı. "Cadde üzerindeki tek koru. Sonunda posta kutusu var. Küçük beyaz ev. Kan," dedim, hala bunun bir kabus olduğunu ve annemin cesedini temizlemesi için bir motorcuya adresimi vermediğimi umarak.

"Ne kadar zaman önce?" King sordu ve Bear cevap için yine bana döndü.

"Emin değilim," dedim çünkü MC'de ne kadar kaldığımı ya da buraya ne zaman geldiğimi bilmiyordum. "Ummm... Cuma günü işteki vardiyamdan sonraydı. Akşam altı civarı, belki yedi?" Tam olarak hatırlamaya çalışarak burnumu kıvırdım. "Sanırım?" Hayatımın ne zaman sonsuza dek değiştiğini hatırlamaya çalışırken ekledim.

"İçeride mi yoksa dışarıda mı?" Bear tekrar sordu ve o anda bedeninin evin kenarına yığılmış halini hatırladım, boğazım düğümlendi.

Annemi benimle silah değiştirmeye ikna ettiğim anı hatırlayarak "Dışarıda," dedim.

"Kokudan önce oraya gitmeliyim..." Bear başladı ve midem yine bulandı. King başını salladı. "Garajda ihtiyacın olan her şey var. Kaç tane?" diye sordu ve bu sefer Bear cevap için bana dönmedi. "Bir."

"Hayır," dedim, gözlerimin arkası yaşlarla dolmuştu. İkisi de bana şaşkın ifadelerle baktı. "Hayır" dedim. Başımı şiddetle sallayarak tekrarladım. "İki. İki tane var," dedim, tavana boş boş bakarken iki parmağımı havaya kaldırarak.

"Ben başlayayım," dedi King ve kapı aralığından kayboldu. "Garajda buluşuruz."

Bear önümde diz çöktü, bakışlarımla yüzümün kenarından sıcak gözyaşları süzüldü.

tavandan, tüm bu olanlarda bir şekilde kurtarıcım olabileceğini düşünecek kadar aptal olduğum kişinin öfkeli gözlerine doğru fırladı. "Bu sana tek uyarım, sevgilim. Eğer herhangi bir şekilde MC için çalıştığını öğrenirsem. Eğer onların maaş bordrosundaysan..." Gözleri karardı ve tekrar başka tarafa bakmaya çalıştım ama beni ensemden yakaladı ve burnunun ucu burnuma değecek kadar yakınımaya eğildi. Hırıltılarının arasında konuşurken nefesi öfkeli patlamalar halinde dudaklarıma çarpıyordu. "Eğer bu bir tür boktan tuzaksa, inan ki babamın kulüpte sana yaptığı şey, benim sana yapacaklarımın yanında dizinin derisini yüzmüşsün gibi kalacak."

ONUNCU BÖLÜM

Ayı

KING VE BEN ekmek kamyonuna plastik muşambalar, elektrikli ve manuel farklı tipte testereler, matkaplar ve kendi temizlik hizmetimizi başlatmaya yetecek kadar temizlik malzemesi yükledik.

"Sence Gus MC'ye geri mi döndü?" King sordu.

"Evet, muhtemelen tam olarak oraya gitmiştir. Çok uzun süre ortadan kaybolursa kızı kaçıranın o olduğunu hemen anlarlar. Chop aramızdaki fareler konusunda her zaman paranoyak olmuştur." Güldüm. "Herif muhtemelen şu anda ne olduğunu anlamaya çalışırken kalp krizi geçiriyordur."

"Bunu sessizce yapmadı. Pislik herif kıza ulaşmak için dikkat dağıtmak amacıyla boru tipi bir bomba patlattığını söyledi," dedi King.

"Çılgınca olan şey, o orospu çocuğunun elinde bir boru bombası olması. Muhtemelen odasında tavana kadar bir yığın vardır. Her zaman biraz kafayı sıyırmıştır. Bir keresinde kulüpte duştaydım ve perdeyi çektiğimde orada durmuş bana bakıyordu. Ödüm bokuma karışmıştı."

"Ürkütücü herif," dedi King.

"Evet, ama onun da işe yarar yanları var. Ve belli ki sadık biri, bugünlerde çoğu insan için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." King ve ben kamyonun arkasındaki kapılardan birini tutup kapattık.

"Onun için ne yaptın da böyle bir sadakat kazandın, çünkü bu büyük bir şey, dostum."

"Onun hayatını kurtardım. Herif kafasına bir kurşun yemek üzereydi," dedim.

"Kimden?"

"Ben... Gus neredeyse umuda dönüşmüyordu çünkü Gus neredeyse on altıncı yaş gününü göremeyecekti. Onu bir deponun penceresinden içeri bakarken yakalamıştım, orada rakiplerimizden birini bilgi almak için 'sorgulamamı' izliyordu. Çocuk ölmüş sayılırdı. Onu öldürmek için tetiği çekmek üzereyken, piç kurusu hiç irkilmedi. Sonra bana bir adamın bağırsaklarını deşmenin iyi hissettirip hissettirmediğini sordu ve ondan önceki adamda kullandığım bıçak seçimimi eleştirdi. Bir piç olarak ölmekten daha faydalı olacağına karar verdim. Ertesi gün umuda dönüştü." O küçük pislik kulübün gelmiş geçmiş en iyi 'sorgulayıcısı' oldu. Yaması yapıldığında ona bir kasap bıçağı seti almıştım. Bıçaklara baktı ve ağlayacak mı yoksa boşalacak mı bilemedim.

Muhtemelen ikisi de.

"Hazırız. Gidelim," dedi King.

"Hayır, dostum. Bu bok için kendini riske atmana gerek yok. Oraya gideceğim, saçmalıkları etkisiz hale getireceğim ve lanet olası kızı evinden çıkaracağım. Bunu ne kadar çabuk yaparsam o kadar çabuk tekrar yola koyulabilirim."

"Siktir git. Ben de seninle geliyorum." Dairenin kapısını işaret etti. "Biliyorsun

Kalabilirsin, değil mi? O daire senin. Her zaman öyleydi. Senin orada olmanı düşünerek yeniden inşa ettim. Ayrıca başka bir şey daha inşa ettim. Bir tür yıkıntı bina, adada."

"Serpinti binası mı? Bomba sığınağı gibi mi?" diye sordum. Arka ada, körfezin diğer tarafındaki koruma alanının kıyı şeridine karışan bir dönümlük bir araziydi. King'in arazisinden suyun karşısına baktığınızda ada olduğunu bile göremezdiniz. King ve Prep ilk taşındıklarında, biz tekneyle yanına gelene kadar orada olduğunu bile bilmiyordu.

"Onun gibi bir şey. Bugünlerde sana göstereceğim," dedi King.

Başımı salladım. "Burada yeterince uzun kalmayacağım. Sadece benim burada olmam bile seni ve aileni tehlikeye atar. Artık çocukların var dostum. Onlara bir şey olursa kendimle yaşayamam."

Preppy'ye bir şey olmuş gibi.

Bu senin hatan değildi, sık kafalı. Benim hatamdı. Gerçekten o kurşundan kaçamadım. Ne yaptığımı gördün mü? Kahretsin, çok komiğim.

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır değilim. MC'nin sivilleri öldürme işinde olmadığını biliyorum," dedi King, "ayrıca, burada yarın yokmuş gibi bağlıyız. Şunu görüyor musun?" King, küçük kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü garajın yüksek bir köşesini işaret ederek sordu. "Her yerde kameralar var. Her şey telefonuma bağlı. Ayrıca yerel şerife Granny Growhouse operasyonundan ve içebilecekleri tüm otlardan pay veriyorum ve şimdi bizi kolluyorlar. MC'nin son zamanlarda birkaç anlaşması bozuldu, bu yüzden kanuna ödeme yapmayı bıraktılar. Yani burada kalabilirsin. Kimse kapımıza gelmeyecek. Hiç kimse."

Eli'nin tam olarak bunu yaptığı zamanı hatırlayarak ürperdim. Sadece kapıya gelmemişti. Kendi kapısını ve King'in garajının yarısını buldozerle yıkmıştı. King tepkimi fark etmiş olmalıydı. "Bir daha asla," diye düzeltti. Bana nasıl olduğumu soracakmış gibi bakmasından nefret ediyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Sivil hayata geçmeyi planladığınızı sanıyordum?" King'in hala Granny Growhouse'ları işlettiğini duyunca şaşırarak sordum.

"Benim gibi bir adamın gidebileceği sivil alan çok sınırlı. İşlerimi azalttım ve kapımıza hiçbir şey getirmiyorum. Yine de meşgulüz. Gün boyunca Grace çocuklara bakıyor ve Nikki doğana kadar Ray benim için çıraklık yapıyordu. O l d u k ç a harika biri. Benden daha iyi çizebiliyor."

"İşte bu yüzden gitmem gerekiyor," dedim. "Bir parçası olmamam gereken tüm bu saçmalıkları yaşıyorsun."

"Kardeşim, çocukluğumuzdan beri yaptığımız bu lanet şeyin bir parçası olmak gibi bir işimiz yok ve bu yüzden kalman gerekiyor. S e n s i z hiçbir şey aynı değil. En azından bir şeyleri çözüp kafanı toparlayana kadar kal. Sonra hâlâ yolda olmanın istediğin şey olduğunu düşünüyorsan, bir daha Logan's Beach'i düşünmeden Amerika'daki Bear's Pussy Parade'e geri dönebilirsin."

Beni ne kadar iyi tanıdığına güldüm. Herkesten daha iyi. Kendimden daha iyi.

Aslında beni o kadar iyi tanıyordu ki kalmamın mümkün olmadığını zaten biliyordu. Logan's Beach benim evimdi, doğduğum ve büyüdüğüm yerdi. Ama şu anda orada benim için sorunlardan başka bir şey yoktu ve ben de bu sorunları ortadan kaldırmaktan başka bir

şey istemiyordum.

Motosikletimle aramdaki mesafe ve memleketimin her sokağında, her tabelasında, her deniz kabuğunda ve kum parçasında hayatımın ne kadar boktan bir hale geldiğini sürekli hatırlatan şeyler.

King yardımını reddetmeme aldırmadı ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Bir radar dedektörünü ön panele yerleştirdi ve çakmak çıkışına bağladı. Kırmızı rakamlar yanıp sönüyor ve kumdaki bir nikelin üzerinde gezinen bir metal dedektörüne benzer bir ses çıkarıyordu. "Yolumuzu kısaltabileceğini düşündüm. Çakallar şimdiye kadar annesinin kafasını boynundan tutup ana caddede sürüklüyor olabilirdi. Her dakika önemli."

Başımı salladım, zaman kesinlikle bizim tarafımızda değildi. "İyi karar."

"Oradaki kız..." King bana bir paket siyah dövme eldiveni fırlatarak ve kamyonu yolcu tarafına doğru yuvarlayarak sordu. Her zaman 'senin araban, sen sür' kuralımız vardı ve görünüşe göre bu kural ekmek kamyonu kiralamak için de geçerliydi. "...Şu anda neden güneşin altında çürüyen iki ceset olduğunu söyledi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, pek konuşmaz. Çok mırıldanıyor. Bir ileri bir geri sallanır. Adresini aldığımız için şanslıyız. Cidden, benimle gelmemeliydin bile. Tüm bunlar bir tuzak olabilir. Sana bir şey olursa ya da şehir dışına geri dönersen Ray beni elleriyle öldürür." King, kötü kalpli, uyuşturucu bağımlısı bir sürtük olan annesinin, kendisinin başlatmadığı bir yangında ölmesine izin verdiği için hapis yatmıştı. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Onu öldürdüğü için hapis yatmıyor. Küçük kızını ihmal eden o aptal kaltağı kurtarmadığı için hapis yatıyor.

Bu benim için dört yıl önce de saçmalıktı ve o ekmek kamyonunda otururken de hala saçmalıktı.

"MC'de sana geldiğimde. Eli ile olanlardan sonra senden kız arkadaşımı geri almam için askerlik yapmanı istediğimde tereddüt ettin mi? Hayır, tereddüt etmedin. Oraya belalı bir MOFO gibi silahlarla gittin!"

"Evet, çünkü Ray'di, ama o benim kızım değil. Bu sadece bir kız. Babamın sikini yalayan ya da yalamayan kaçık, anne-baba katili bir sürtük. Bu bir ölüm kalım meselesi değil," dedim, eski arkadaşımın az önce kullandığı kelimeleri tekrarlayarak. "Bu sadece düzeltilmesi gereken bir sorun."

King güldü. "Kulüpte binlerce Plaj Piçinin gelip gittiğini gördün." Çenesini Thia'yı kilitlediğim odaya doğru salladı. "Bana dürüstçe cevap ver, daha önce gördüğün herhangi bir BBB'ye benziyor mu?"

"Hayır, ama hepsi bunun bir parçası olabilir." Chop, her yerinde 'döl çöplüğü' yazan birini gönderemezdi, bu yüzden şişman dudaklı masum görünümlü bir kız gönderdi... ve daha da şişman göğüsleri.

Aşağı çocuk.

"Şu anda kendini duyuyor musun? Bu kızla bir geçmişin var, değil mi? Adını bilecek kadar?" King sordu.

"Evet, ama..." Tartışmaya başladım.

"Ama hiçbir şey. Skid yıllardır toprak altında. Kartel onu alaşağı etmeden önce babana bu hikayeyi anlatmış olma ihtimali nedir VE baban yıllar sonra bunu hatırladı ve sonra aynı kızı aramaya, onu bir kulüp fahişesine dönüştürmeye VE sonra sana karşı intikamını almak için onu sana geri göndermeye karar verdi.

Seni pratikte ittiği MC'den ayrılmak mı?" King, birkaç saniye öncesine kadar Thia'nın aniden hayatıma girmesinin en makul açıklaması gibi görünen Thia komplomdaki büyük ve bariz boşluklara işaret ederek sordu.

"King bunu yüksek sesle söyleyince bu fikrin ne kadar zorlama göründüğünü fark ettim ama bu, kızla ilgili bir şeylerin içime sinmediği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu benim için sorun değildi, ben de bunu anlayacak kadar uzun süre burada kalmayacaktım.

"Yolda neler yapıyorsun?" King sordu ve eski dostum sesindeki endişeyle beni yine şaşırttı.

"İyi bir şey değil." Dürüstçe cevap verdim ama burada olmaktan daha iyi. "Bu çılgın kaltağın ailesine ne yaptığını gördükten hemen sonra geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"İkinci cesedin aile üyelerinden biri olduğunu söyledi mi?" King sordu.

"Hayır, sadece bir his," diye itiraf ettim. "Annesini öldürdü ve eğer gerçekten masumsa, o zaman diğer cesedin rastgele biri olmaması mantıklı, bu yüzden muhtemelen ailesinin başka bir üyesi olduğunu düşündüm."

"Yanlış anlama ama neden umursuyorsun ki? Kızı tanımadığını, yüzük ve söz olayının bir şaka olduğunu kendin söyledin. Bunları neden yapıyorsun?"

"Umurumda değil. Kızla ilgili değil. Onunla ilgili değil." Kamyonete atladım ve kapıyı çarptım. "Ama sana daha önce de söyledim. Bunu ne kadar çabuk halledersem, onu o kadar çabuk yollayabilir ve bir sonraki hamlemi belirleyene kadar yola devam edebilirim. Eğer bunu yapmazsam sorun çıkarabilir, gürültü yapabilir, hoş karşılanmayacağı kadar uzun süre ortalıkta dolanabilir, ki zaten bu yaygaranın ne olduğunu görmek için kasabaya geri dönmek zorunda kaldığım zamandı," dedim, motivasyonumun bir kısmının son bir yıldır peşimi bırakmayan o beş harfli şeytani kelime olduğunu kabul etmek istemiyordum.

SUÇLULUK.

"Bu çok anlamsız," dedi King, bir cigara yakıp bana uzatarak, bir firt çektim ve geri verdim.

"Öyle olduğunu sanmıyordum, dostum," dedim ve kamyoneti çalıştırıp garajdan dışarı çıkardım. Çıkıntıdan kurtulduktan sonra bizi geri döndürdüm ve dar araba yolundan aşağı inmeye başladım.

Ana yola çıktım ve radar dedektörünün ötmesini bekledim ve King yerel polislerle arasının iyi olduğunu söylese de sessiz kaldığında yine de rahatladım.

"Biliyor musun?" King, esrardan derin bir nefes daha çekmeden önce dilinin ucundaki ot parçasını kopararak sordu.

"Huh," dedim. Bana geri verdi.

"Artık kesik giymiyor olabilirsin... ama hâlâ lanet olası bir piçsin," dedi nefes verirken, ağzından dumanlar çıkararak derin bir kahkaha patlattı.

"Haha, siktir git," diye tükürdüm, o gülmeye devam ederken.

Döndüğümden beri ona sormak istediğim bir soru tekrar aklıma geldi. "Preppy'yi dinlemekten bahsettiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum. King başını salladı.

"Evet, Eli ve ekibini yaktığımız gece." Boynundaki damar

işkence gördüğüm geceyi hatırladıkça nabzım atmaya başladı.

Hayatımı kurtardığı gece.

"Evet, öyle olmalı. Sadece merak ettim. Onu hâlâ duyuyor musun?" King kaşını kaldırınca açıkladım. "Hazırlık. Hâlâ seninle konuşuyor mu? Sen onu hâlâ duyuyor musun?"

"Her zaman dostum. Bir süreliğine sessizleşti ama çocuklarla birlikte sakinleştikçe sanki intikam için geri döndü. Bazen Max ve Sammy avazları çıktığı kadar bağırdıklarında, sanırım onlardan bile daha yüksek sesle bağıyor. Sanki akşam dokuzda bir kasa Mountain Dew içmiş ve uyumak yerine oturma odasının etrafında tur atmaya karar vermiş dördüncü bir çocuk gibi." King bana döndü. "Sen mi?"

"Evet. Her zaman. Özellikle de berbat olduğumda. Ya da sıçıtığımda. Ya da o benim berbat olduğumu düşündüğünde. Sence bu garip mi?" Kafanın içinde uygun gördüğünde söze karışan ikinci bir sesle yaşamının ne kadar tuhaf olduğunu çok iyi bildiğim için sordum.

Beni gururlandırırıyorsun, Care Bear.

"Yani ikimizin de ölmüş arkadaşımızın sesini bizimle konuşurken duymamızın tuhaf olduğunu mu düşünüyorum?" Sırıttı. "Naaaahhhh."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Esrarı tekrar çektim, dumanı yanana kadar ciğerlerimde tuttum.

Gaza bastım ve Thia Andrews'un ailesinin çürümeye yüz tutmuş cesetlerine doğru hızla ilerledim.

Ama tüm bu acelenin bir anlamı

yoktu. Çok geç kalmıştık.

Çok geç kalmıştık.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Thia

Kulak misafiri olmak istememiştim. GİTMEK istemiştim. Ama başka bir kapının daha kilitli olduğunu ve beni içeride hapsedtiğini öğrendiğimde, diğer taraftan sesler duyduğumda dinlemekten kendimi alamadım.

Kız umurumda değil.

Bear bu sözleri söylediğinde kalbime bir eşek arısı gibi saplanmamalıydılar. Umursamadığını zaten biliyordum. Chop'un yüzük hakkında söylediklerini ve Bear'ın motorcu sözünü bir şaka olarak uydurduğunu ancak onlar çekildikten sonra hatırladım.

Muhtemelen tüm bunlar onun için hâlâ bir şakaydı. Muhtemelen Jessep'e gitmiyorlardı. Muhtemelen Bear'ın herkese aptal yalanına kanan ve yıllar sonra geri dönen bir çocuğa oynadığı aptal oyunu anlatacağı bir tür belalı dövme kongresine giden kamyonetteydiler ve elime yerleştirdiği andan itibaren onun için her şey ifade eden ama onun için hiçbir şey ifade etmeyen bir yüzüğü hala elinde tutuyordu.

Beni umursamadığını biliyordum. O zaman umursamıyordu. Şimdi de değil.

Peki neden biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum?

Kardeşim öldükten sonra babam bana her zaman büyük trajedilerin ağırlığının altında büyük sorumluluklar olduğunu söylerdi. Ben de bunu ciddiye aldım ve yıllar geçtikçe koruda daha fazla sorumluluk üstlendim, böylece babam giderek daha fazla sayıklayan annemle ilgilenebiliyordu. Sunlandio Şirketi sözleşmemizi iptal etmeden önce on yedi yaşındaydım ve koruyu tam zamanlı olarak işletiyordum, çoğu zaman satıcılarla görüşmek veya siparişlerin zamanında gittiğinden emin olmak için okulu asıyordum. Çok nadir görülen bir don olayının yaşandığı bir gece işçileri topladım ve bütün geceyi portakalları soğuktan kaybetmemek için hortumla yıkayarak geçirdik.

Bu trajedinin büyük ağırlığı altında sorumluluk aldım, ancak yeni trajedilerin ağırlığı çok fazlaydı, çok ağırdı ve herhangi bir rasyonel veya sorumlu karar veremedim beni eziyordu.

Neden kasabayı terk ettim ki? Neden şerifi kendim aramadım?

Nedenini biliyorum. Panikledim. Panik ve korku her türlü mantığı gölgeledi, ancak mantık bir kez daha devreye girmeye başladığında kaybımın ciddiyeti de ortaya çıktı. Babamı çok severdim. Bana portakalların ne zaman olgunlaştığını kokusundan anlamayı öğretmişti. Bana balık tutmayı öğretti. Portakal ağaçlarının kaplamadığı tek alan olan evin arkasındaki tarlayı biçerken traktörün önünde oturmama izin verirdi. Onu kaybetmenin asla unutabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Kardeşim ben küçükken ölmüştü ve bu çok acı verici olsa da, daha da acısı ailemin acı çektiğini görmektir.

Annemi severdim ama onu özlemezdim. Babamı özlediğim gibi özlemezdim. Uzun zamandır benim annem olmamıştı. Yataktan çıkmayı reddettiği, ilaçlarını almayı reddettiği ya da Jesse öldükten sonra hala yaşayan bir çocuğu olduğunu kabul etmeyi reddettiği günlerde babam onun boşluğunu dolduruyordu.

Babamı öldürdüğü gece onu hiç görmediğim kadar manikti. Gözlerinde ölümün bakışı dönüyordu.

Başka seçeneğim yoktu ve tek gerçek pişmanlığım oraya daha erken varamamaktı. Babamı kurtaramamak.

Sorumluluk kaçmamak demekti. Benim yaptığım da bu değil miydi? Kaçmıştım.

Ya Jesse'ye geri dönersem? Ya şerife olanları anlatırsam? Annemi tanıyorlardı ve o ve babam annemin zihinsel sorunlarını örtbas etmek için her şeyi yapmış olsalar da başka seçeneğim olmadığını anlamaları gerekiyordu. Adalet bu şekilde işlemiyor muydu?

Suçlu insanlar kaçmaz. Ama paniğe kapıldım ve yardım için şerifi aramak yerine aklıma gelen tek kişi Bear oldu. Ona ulaşmak tek odak noktamdı ve tünel görüşümün sonunda görebildiğim tek şey oydu.

Bu bir hataydı.

Bu zayıf kız olmak istemiyordum. Daha önce hiç zayıf olmamıştım ve şimdi zayıf olmaktan nefret ediyordum. Geri dönecek ve başıma ne gelecekse onunla yüzleşecektim. Umarım birileri evdeki kâbusa rastlamadan önce hikâyemi anlatmak için zamanında oraya geri dönerdim.

Ayrıca Bear'ın geri döndüğünde beni gitmiş bulduğunda hissedeceği rahatlamayı hayal ettim ve bu da kararımı daha da kolaylaştırdı.

Tişörtüm yoktu ve Jesse'ye kadar havluyla yürüyecek halim de yoktu, bu yüzden yerdeki Bear'ın kıyafetlerinden oluşan küçük bir yığından düz siyah bir tişört aldım. Ne yaptığımı fark edemedim tişörtü burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim. Çamaşır deterjanı, ter ve sigara bu kadar güzel kokmamalıydı. Başımın üzerine çektim. Bear'a muhtemelen dar gelmişti, bana ise muşambaydı.

Oturduğum küçük daire sade bir yerdin ama yeni boya kokuyordu. Portakal bahçesinde yeni bir kulübe inşa ettiğimizde ve kapılar takıldığında, döşeme şirketi kapı anahtarlarını pervazın üstüne yerleştirdi. Kapı daha uzun bir kapıydı ve ben sadece 1.80 boyunda olduğum için bir sorun vardı. Bunu yaparken kaslarımın yanmasına aldırmadan bir sandalyeyi kapıya doğru kaydardım. Dikkatlice sandalyeye tırmandım ve pervazın üstünü hissettim.

Öyle bir şansımız yok.

Gerçi şans ve ben sadece son birkaç yıldır değil, tüm hayatım boyunca arkadaş gibi görünmediğimiz için daha iyi bilmem gerekirdi.

Dairenin içinde anahtar olarak kullanabileceğim küçük bir tornavida ya da törpü gibi bir şey ararken odanın köşesinde küçük bir oyuya benzeyen bir yeri kaplayan boya sıçramış bir çarşaf fark ettim.

Kırık bedenimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde odayı geçerek çarşafın altından çektişirdim ve saklandığı yığının tepesindeki bir şeyin arkasına sıkıştığı yerden kurtardım. Yere düştüğünde altında sakladığı tüm hayatı ortaya çıkırdı.

Ayı'nın hayatı.

Ortada, modern düz ekranlardan çok daha kalın, kenarları sahte ahşap kaplamalı, eski tarz bir televizyon duruyordu. Televizyonun üstünde bir yığın Harley Davidson sehpa kitabı, onun arkasında da altın saplı, uzun kavisli samuray kılıçlarının asılı olduğu üç kancalı bir vitrin vardı. Johnny Cash'in sağ omzunun üzerinden "SAN QUENTIN'DE" başlığıyla kuşu çevirdiği çerçeveli bir poster, davetsiz bir misafir gibi kıvrımlarından Beach Bastards logosunun görüldüğü devasa bir BEACH BASTARDS siyah bayrağının açıldığı duvarın karşısında yerde duruyordu.

Mutfak çekmecelerini karıştırmak üzereydim ki yığının ortasındaki bir şey dikkatimi çekti. Üç genç adamın çerçeveli bir resmi.

Bir tanesini hemen Bear olarak tanıdım, gülünç mavilikteki gözleri eski soluk resimde adeta parlıyordu ve onunla yirmi bir yaşındayken tanışmış olmama rağmen resimde daha da gençti, tahminimce on beş ya da on altı yaşlarındaydı. Sakal bırakmamıştı ve yanaklarında, zamanla solup yerini Bear'ın bugünkü keskin yoğunluğuna bırakacak olan o hafif yuvarlaklık hâlâ vardı. Giydiği deri kesimin bir tarafında altta U şeklinde PROSPECT yazıyordu. Başka bir çocuğu King olarak tanıdım, ama biraz daha uzun olan saçları, yüzünü çevreleyen tomurcuklanan yarım buklelere yol vermeyecek kadar kısaydı. King de gülümsüyordu ama Bear'ın aksine King resimde sertleşmiş, hatta belki biraz üzgün görünüyordu.

Büyüyüp kocaman adamlar olacak iki gencin ortasında, Bear ya da King'den bir kafa kadar küçük, ama yine de herkesin standartlarına göre çoğundan daha uzun bir çocuk vardı. Arkadaşlarının tişört ve kot pantolonlarından farklı giyinmişti, ancak ortam bu tür bir resmi kıyafet gerektiren bir yere gidiyorlarmış gibi görünmüyordu. Parlak mavi bir piknik masasında oturuyorlardı, arka planda uzun ince ağaçlar ve parıltıyan su vardı. Tanımadığım çocuk haki pantolonun içine sokulmuş kısa kollu beyaz bir elbise gömleği giymiş, kireç yeşili papyonu ve kareli askıları vardı ve tıpkı Johnny Cash posterindeki gibi kamerayı kapatıyordu. Orta parmağında FU harflerinin dövmesi vardı.

Başında onca dert varken ve koşma ihtiyacı tüm benliğimi sarmışken, bir fotoğrafın beni duraksatmasına şaşırdım. Parmaklarımı üç çocuğun yüzünde gezdirdim ve sonunda nasıl bir adam olacaklarını bilip bilmediklerini merak ettim.

Kendimi fotoğraftan yayılan kolay arkadaşlığı kıskanırken buldum.

Sosyal açıdan beceriksiz olmak yetersiz bir ifadeydi, ancak Jesse öldükten ve ben koruda daha fazla iş üstlendikten sonra arkadaşlar artık sorun olmaktan çıktı çünkü onlara ayıracak vaktim yoktu. Stop-n-Go'daki yarı zamanlı işim ve baskı altında ezilmemeye çalışmam arasında, okul dansları ve ilk öpücükler asla bir öncelik değildi.

Onlar hiç düşünülmedi bile. Bir arkadaşım vardı.

Buck. Ona Bucky derdim. Ona kaç kez takılamayacağımı söylesem de, beni kontrol etmek için koruya gelmek için her zaman zaman ayıran tek kişiydi. Bana yemek getirirdi. Yetişkinler arasında normal bir gencin yapabileceğinden ya da yapması gerekenden daha fazlasını üstlendiğimi fark eden tek kişiydi.

Buck şerif yardımcısıydı. O ve Şerif Buckingham Jessep'teki tek kanun adamlarıydı,

Belki önce Bucky'ye ulaşırsam şerifi gerçeğe ikna etmeme yardım edebilirdi. Tüm bunların sadece korkunç, korkunç, trajik bir kaza olduğuna.

Hapse giremezdim. Hapishanenin ya da orada olmayı düşünmenin aileme olanlardan daha öncelikli olduğunu düşündüğümünden değil. Ama her gün orada oturup ne yaptığımı düşünemezdim. Neyi farklı yapabilirdim diye. Tüm ailem ölmüştü.

Hayatta kalamazdım.

Hayatta kalma düşüncesi beni şimdiki zamana ve elimdeki göreve geri getirdi. Resmi bir kenara bırakarak, çekmecelerin ve dolapların bomboş olduğu mutfağa gittim. Her geçen saniye daha da sinirlenerek bir karar verdim. Samuray kılıçlarına doğru yürüdüm ve birini kancalardan çıkardım, kazara kendimi kesmemek için yavaşça kınından çıkardım.

Kapının kilidini açamayabilirim.

Ama lanet kapının tokmağını

kesebilirim. Ve ben de öyle yaptım.

Gırtlaktan gelen bir kükremeye kapı kolunu kılıçla kopardım ve altındaki gümüş mekanizmayı ortaya çıkardım. Parmaklarımı küçük boşluğa soktum ve küçük metal çubuğun iki ucunu birbirine sıkıştırarak sürgünün kilidini açtım.

Garaj dairesinin örtüsünden çıkıp gün ışığına doğru yürürken kuşluk güneşi beni kör etti. Gözlerim alıştıktan sonra, üç katlı bir evin önünden geçen araba yolunu takip ettim. Dar araba yolunun dibine varıp sağımdaki geçidi görene kadar nerede olduğumdan emin değildim ve hala Logan's Beach'te olduğumu ve sola dönersem sonunda otoyola geri döneceğimi hemen anladım.

Keşke babamın kamyoneti ya da benim bisikletim olsaydı.

Onu almak için MC'ye geri dönme riskini göze almamın imkânı yoktu. Başımı salladım, orada bana ne olduğunu kabul etmeyi reddettim. En azından şimdilik.

Her seferinde bir korkunç olay.

Kederimi ve öfkemi odaklayabileceğim bir trajedi.

Bir gün MC'ye, Chop'a üzülmem ve kızmama izin verecektim. Bana yaptığı ya da yapmaya ÇALIŞTIĞI şey için dünyayı lanetleyecektim ama bugün değil. Yolda ilerlemeye başladım. Jessep'e doğru. Eve doğru. Chop ve başparmağının neden olduğu yaralar her adıma daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

Yeni bulduğum kararlılıkla topallayarak ilerledim.

Bugün ailem içindi.

Bugün babam içindi.

Ve bugün onlar için güçlü olacaktım. Onun için.

Yarın, yarın ağlayacağım.

Bugün olmaz.

Sadece bugün değil.

* * *

Ayı

Telefonu çaldığında King'in garaj yoluna geri dönüyorduk. "Pup," dedi. Kısa bir duraklama oldu. "Hangi yöne gittiğini gördün mü?"

Yolda topallayarak ilerleyen bir figür gördüm ve vahşi pembe saçlarını hemen tanıdım. "Boş ver, onu görüyoruz," dedi ve aramayı sonlandırdı.

"Nereye gittiğini sanıyor bu?" Direksiyona doğru eğilerek mırıldandım. Frenleri gıcırdatarak ve direksiyondaki vitesi park konumuna getirmek için büyük çaba harcayarak kamyonu durdurdum.

King, "Sen bununla uğraşırken ben de arabayı garaja götüreyim," diye teklif etti. Başımı salladım ve yola atladım, topallamasının izin verdiğinden çok daha hızlı hareket eden Thia'ya hızla yetiştim. Üzerinde düz siyah bir tişört vardı.

Benim tişörtüm.

Üzerinde o kadar büyük ve hacimliydi ki, esinti etek ucunu kaldırıp bir gece önce giydiği kan lekeli şortu ortaya çıkarana kadar altına bir şey giyip giymediğini anlayamadım.

"Benim gömleğimi giyiyorsun," diye işaret ettim ve homurdanarak onun öfkeli adımlarına ayak uydurdum. Beni rahatsız eden gömlek değildi, ama ona söylediğim gibi yerinde durmadığı için kanım kaynarken önemsiz bir şeyi işaret etmeyi bana bırakın.

"Onu sana geri göndereceğim," dedi acı bir şekilde, gözlerini önündeki yola odaklayarak. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Omzundan tutup onu kendime doğru döndürerek sordum. "Sana kalmanı söylemişim. Kahretsin, seni içeri kilitledim. Nasıl oldu da

Dışarı mı?"

"Ben kafese koyabileceğiniz bir hayvan değilim! Ben eve gidiyorum! Merak etme, sana daha fazla yük olmayacağım. Şerife olanları anlatacağım, ki bunu en başta yapmalıydım. Bir daha beni düşünmek zorunda kalmayacaksın. Paçayı kurtardın." Elimden kurtulmaya çalıştı ama bunun olmasına imkân yoktu. O konuştuğu ben daha da sinirleniyor ve parmaklarım kollarını daha çok ısıırıyordu.

"O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak. "Bunların hiçbiri olmamış gibi eve dönebileceğini mi sanıyorsun? Çünkü bu konuda bana güven, işler o şekilde yürümüyor." Biraz korku göstermesini, hafifçe de olsa sinmesini bekledim ama kız cesurdu, sanki ateş soluyacakmış gibi buruşturduğu burnundan nefes alıyor, bakışlarıyla her kelimeme meydan okuyordu. "Sana haberlerim var, küçük kız. Hiçbir yere gidemezsin. MC'nin senin kim olduğunu bildiğini unutmuş gibisin ve artık benimle bir bağlantın olduğuna göre, dışarıda tek başına ölü sayılırsın. Yani hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada sıkışıp kaldın, en azından şimdilik, o yüzden o çılgın saçlarından tutup seni oraya sürüklemeyen önce lanet olası eve geri dön."

"Hepsinin lanet bir yalan olduğunu biliyorum!" diye bağırdı ve gözlerini benimkilerle kilitledi. Bana bakarken içinden korku ve öfke yayılıyordu.

"Ne?" diye sordum. Elimi saçlarının arasına sokarak sordum, ona uyarı niteliğinde bir çekiştirme yaptım ve başı geriye doğru gitti ama o güçlü durdu.

"Chop'a bana verdiğin sözü ve yüzüğü anlattım, o da yüzüme güldü. Sonra King'e her şeyin bir şaka olduğunu söylediğini duydum." Gömleğini öyle yukarı kaldırdı ki göğüslerinin yuvarlak alt kısmı ortaya çıktı. Kaburgalarındaki mor, siyah ve mavi

ürükleri işaret etti. "Bu sana şaka gibi mi görünüyor?" Sonra şişmiş dudağını ve sonra da

Gözünün etrafındaki kelebek dikişi. "Bunlar şakaya benziyor mu?"

Hayatımda ilk kez hazırlıksız yakalanmışım. Beni dinlemediği için kıza vurmak istedim ama ilk kez fark ettim ki eğer ona o yüzüğü vermeseydim ya da o yalanı söylemeseydim yaraları asla olmayacaktı. "Buradan aldım." Göğsümü itti ama işe yaramadı, ondan en az yüz kilo fazlaydım.

Hiçbir yere gitmiyordu.

"Bırak beni gideyim! Eve gitmek istiyorum!" diye bağırdı, çırpınmaya devam etti, onu belinden tutup ayağa kaldırdığımda yüzünü buruşturdu. Tutuşumu gevşettim ama onu yere bırakmadım.

"Söylediğim kelimeleri dinle." Öfkeyle eğildim, kişisel alanının her santimini işgal ettim. "Gitmeni istemediğimi mi söyledim? Kalman için sana yalvarıyor muyum? Az önce ne dedim ben?" Kızın mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışarak sordum.

Thia'nın nefesi kesildi ve gözleri büyüdü. "Sen dedin ki... Gidemem." Çırpınmayı bıraktı ama ben onu olduğu gibi tutmaya devam ettim. "Neden? Neden yapamıyorum?"

"Bir numaralı neden, çünkü ben öyle söyledim. Hala benim saksocu babam için çalışıp çalışmadığını bilmiyorum..." King'in bana söyledikleri bu olasılığı oldukça düşük kılssa da başladım.

Çok düşük bir ihtimal de olsa Chop'un ötesinde değildi. "Değilim!" diye tersledi.

"Kapa çeneni ve dinle. Sana bir şey göstereceğim ama ellerimi kullanabilmem lazım. Kollarını bırakacağım. Kaçmak için bir hamle yaparsan bir dahaki sefere nazik davranmam," diye uyardım ve sonunda kollarındaki gerginliğin azalmaya başladığını hissettiğimde bırakarak onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdım. Telefonumu çıkarıp internete girdim ve Logan's Beach News Press'in web sitesini açtım. Sabahın son haberlerine tıkladım ve ekranı görebileceği şekilde çevirdim.

Thia'nın rengi soldu. Başlığı okurken zaten beyaz olan teni neredeyse görünmez hale geldi.

**KARI KOCA JESSEP'TEKİ EVLERİNDE ÖLDÜRÜLMÜŞ
OLARAK BULUNDU KAYIP GENÇ KIZ TEK ŞÜPHELİ
POLİS CİNAYETLERİ 'ORANGE GROVE
KATLİAMI' OLARAK NİTELENDİRDİ**

Telefonu kapattım ve ona dürüstçe cevap verdim. "İkinci neden, çünkü çok geç kaldık."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Thia

Resmen arandım.

Ve istenmeyen.

Hepsi aynı anda.

Bear gitmeme izin vermeyecekti. Jessep'e dönmek ve şerife yaptıklarımı itiraf etmek artık bir seçenek değildi. Manşet çok lanetliydi. Onlara gerçeği söylesem bile bana inanırlar mıydı? Bana inansalar bile suçlamayla karşılaşır mıydım?

Hiçbir şey yapamıyordum ama boğazımda ve göğsümde oluşan ve her nefes alışımında beni yavaşça boğan yumruyu ortadan kaldıracak bir şey yapmayı o kadar çok istiyordum ki.

Nefes al, sık. Nefes

ver, daha sıkı. Nefes

al, sık.

Nefes ver, daha da sıkı.

Keşke hissizleştığimi söyleyebilseydim. Uyuşmayı istedim, arzuladım. Kayıtsızlığı ve kopukluğu arzuluyordum, çünkü rayların sonuna doğru son sürat ilerleyen bir kaçak tren gibiydim ve sanki çoktan olmuş gibi önümde net bir şekilde görebildiğim bir kaza.

İçimdeki mücadele, oluştuğu kadar hızlı bir

şekilde kayboldu. Kapanı kısılmıştım.

Bu yerde.

Bu korkunç hayatta.

Yarın gelmişti, çok erken bir gündü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ayı

THIA yatağın kenarına tünemiş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle duvara bakıyordu. Yenilgiyle başını sallayıp sessizce beni garaja kadar takip ettiğinden beri aynı yerdeydi.

Ray gelip Thia'ya temiz giysiler ve diş fırçası getirdi, Thia da teşekkür edip banyoya girdi ama geri döndüğünde hem Ray hem de ben duşu ve lavaboyu duymamıza rağmen Thia'nın hâlâ aynı şortu giydiğini fark ettik. Birbirimize aynı şaşkın bakışı attık. "Hımm, buraya geldiğinde seni kontrol eden hemşirenin adı Sally," dedi Ray. "Seni her yerde kontrol etmesine izin vermedin. Daha önce aradı ve endişelendiğini, iyi olduğundan emin olmak için gelip bir bakmasını isteyip istemediğini sordu," dedi Ray.

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim." Thia başını salladı ve Ray'e zar zor gülümseme olarak nitelendirilebilecek küçük bir tebessüm sundu. O zamandan beri aynı pozisyonda, hiçbir şeye bakmadan duruyordu.

Thia'yı yatak odasında bırakarak Ray'in peşinden dışarı çıktım. "Kapı için özür dilerim. Gitmeden önce hallederim," dedim kılıcı ve kapı tokmağını halının üzerinden alarak. Kılıcın ne kadar ağır olduğunu unutmuşum, Thia onu kaldırmakla kalmayıp kapı tokmağını koparacak kadar sert sallayabildiğine göre gitmeye gerçekten kararlı olmalıydı.

Ray kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Onunla ilgili planın ne?"

"Biliyorsam ne olayım. Gitmek istiyor. MC'nin onu yakalamak için dışarıda olduğunu söyledim. Ona lanet gazete haberini gösterdim. Öyle ya da böyle ölecek ama yine de gitmek istiyor, ben kim oluyorum da onu burada tutuyorum?"

"Sen onun ne hissettiğini az çok bilen bir adamsın." "Bunu nasıl anladın?"

"Bilmiyorum, belki de yerinden edildiği ve gidecek hiçbir yeri olmadığı içindir. Belki de başına konuşmak istemediği korkunç şeyler geldiği içindir," dedi Ray, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

"Bunu böyle düşünmemiştim," dedim duvara yaslanıp elimi sakalımda gezdirerek.

Ray gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye, "Siz çocuklar asla yapmazsınız," dedi. "Grace yarın geliyor, kafanı içeri sokup bir merhaba demek isteyebilirsin, böylece cehenneme gitmezsin."

"Siktir. Grace. Nasıl olduğuna bakmak aklıma bile gelmedi." Ray'in elindeki küçük radyo görünümümlü şey ağlamaya başladı, onu havaya kaldırıp salladı. Grace kanserle mücadele ediyordu ama ben ayrıldığım sıralarda ölmeye hazır olmadığını söylemişti ve bir anda yeniden iyi görünmeye başlamıştı.

İnatçı kadınlar hayatımda bir trend gibi görünüyordu ama Grace'in

İnatçılık, ölümle savaşa girip galip çıkabilecek biri varsa, o da oydu. "Gitmeliyim, ama o odadaki kız söz konusu olduğunda bir plan yapmak isteyebilirsin.

Orada. Ya gitmesine izin ver ya da onu burada tut, her iki durumda da ne olacağına karar vermelisin, çünkü bunların hiçbirisi onun için adil değil." Kırık kapıyı iterek açtı ve garaja doğru ilerledi. Otomatik açıcıya bastım ve onu takip ettim. "Bunun ne demek olduğunu bilen biri olarak söylüyorum." Ray'ın gidişini izledim, arka merdivenlerden eve girene kadar pencereden gözlerimle onu takip ettim.

Ray haklıydı. Bir karar vermem gerekiyordu ama onun hem güvende olmasını hem de gitmesini sağlayacak bir karar düşünemiyordum. Onu gizlice şehir dışına çıkarabilir ve MC'nin ulaşamayacağı bir yere götürebilirdim ama kanun onu yakalarsa nerede olduğu önemli değildi, bir hapishaneye ya da nezarethaneye düşerse ölmüş sayılırdı.

Tabii...

Telefonumu cebimden çıkardım ve parmaklarım her bir numarayı tuşlarken yapmak üzere olduğum şey karşısında ürperdim. "Bethany Fletcher'ın ofisi."

Aradıktan sonra Thia'yı tam olarak bıraktığım yerde buldum.

"Sokağınıza inemedik," diye başladım, yatağın etrafında dönerek önünde durdum. Bakışları yere kaydı. "Polis zaten etrafı çevirmişti ve adli tabibin aracının geçmesi için bandı kaldırıyorlardı. Başımızı öne eğdik ve sürmeye devam ettik." Önünde diz çöktüm ve bir kez daha bana bakmasını sağlamaya çalıştım ama yüzünü çevirdi, bu kez yatağa tırmanıp battaniyenin altına girdi. Sırtı bana dönükken battaniyeyi çenesine kadar çekti.

"Beni yalnız bırakın. Sadece uyumak istiyorum," dedi, sesi düz ve boştu.

"Siktir et," dedim duvarı iterek. Ona ne olduğunu anlatmak istedim çünkü bilmek isteyeceğini düşündüm. Ne yapıyordum ben? Ray yanıliyordu. Kızla hiçbir şekilde ilişki kuramıyordum ve yüz yıl önce söylediğim yalanlardan birine inanacak kadar aptal olması ona bir şey borçlu olduğum anlamına gelmiyordu. Bir çocuğun kendi içine dönüp kendini yok etmesini izlemek için kalmama gerek yoktu.

Kendini yok etmekten bahsetmişken.

Yerdeki eyer çantamı karıştırdım, tam olarak aradığım şeyi bulana kadar iç yan cebi aradım. Odadaki tek yüzeye, Thia'nın baktığı küçük komodine doğru yürüdüm.

Ne yapmak üzere olduğumu görebilmesi umurumda değildi. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Tahta masanın üzerine biraz pudra döktüm ve üç tırtıklı çizgi oluşturdum. Sahte mutluluğun üç çizgisini de burnuma çekerken Thia'nın gözlerini üzerimde hissettim.

Darbe beynimde soğuk bir ateş yakarken başımı geriye doğru eğdim ve burun deliklerimi birbirine sıkıştırdım.

Bu daha iyi.

Artık benim hakkımda ne düşündüğü hiç umurumda değildi.

Artık çatıdan atlayıp körfezin diğer tarafına uçabilirdim ve bu umurumda bile olmazdı.

"Kahretsin," dedim, parmağımı kalan kalıntıya bastırıp yüzüme sürterek

Diş etleri.

"Bu eğlence mi, yoksa bir sorunun mu var?"

"Bakın kim birdenbire konuşmaya başladı." Gözlerimi devirdim ve gömleğimi çıkarıp çantamın üstüne attım. "Sana iyi vakit geçiriyormuşum gibi mi görünüyor?" Tersledim. "Bu da sorun değil, en azından şu anda değil." Az önce söylediklerimi düşündüm ve kafam iyiden iyiye güzelleştikçe daha önce söylediklerime daha da çok katıldım. "Aslında, şu anda dünyada hiçbir sorunun yok," diye şarkı söyledim, kendimi her şeyin yolunda olduğuna inandırabildiğim, çakılmadan önceki birkaç anın tadını çıkarıyordum.

"Hayır, sadece yokmuş gibi hissediyorsun," diye düzeltti.

"Biliyorum ama umurumda değil." Kapıya doğru döndüm.

"Biraz alabilir miyim?" diye sordu. Adımımın ortasında durakladım. "Ne?" diye sordu. Arkamı dönerek sordum. Thia doğrulup oturdu.

"Artık umursamadığını söylemiştin. Ben de umursamak istemiyorum," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek.

"Hayır," dedim düşünmeme gerek kalmadan.

"Neden olmasın!?" diye sordu öfkeyle, battaniyeyi kucağından fırlatıp yataktan kalktı. Bana doğru yürüdü, az önceki gevşekliği neredeyse fark edilmiyordu, bana doğru yürürken sütyensiz göğüsleri atletinin ince kumaşına çarpıyordu. "Neden sen sorunlarını silebiliyorsun da ben silemiyorum? Chop bana artık MC'de olmadığını söyledi, sen de bunu unutmak için kokain çekiyorsun, öyle mi? Rol yapmak için mi? Ben de rol yapmak istiyorum."

Chop belli ki onu MC'de çalıştırmaktan fazlasını yapmıştı. Görünüşe göre saksocu ağzını da çalıştırmak için zaman ayırmıştı.

"Hayır," dedim tekrar, her ne kadar haklı olsa da. Sonra Ray'in ne dediğini hatırladım ve aniden zulamın sonuncusunu kullanmamış olmayı diledim.

"Senin unutman sorun değil, ama benim dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissetmemek için birkaç dakikaya hakkım yok mu? Sanki yalnız değilmişim gibi? Kapana kısılmamışım gibi? Sanki ölmeyecekmişim ya da bir hapisanede çürümeyecekmişim gibi?"

Eğer hapse girerse, MC'nin onu orada öldürmesi için muhtemelen yaşlı bir kadını ya da kulüpten bir arkadaşını göndereceğini söylemek istemedim.

Hapishane, Plaj Piçleri için yaz kampı gibiydi.

Yanında cinayet olan bir yaz kampı.

Thia şimdi bana yakındı, o kadar yakındı ki gözlerindeki acıyı ve alnındaki çilleri görebiliyordum. Ray ona kullanması için hangi kız sabununu verdiyse onun kokusunu alabiliyordum, vanilya karışımı bir şeydi. Saçları hâlâ nemliydi ve omuzlarına ağır dalgalar halinde dökülüyordu. Ufacık bir şeydi, sadece göğsüme kadar geliyordu. Kalçaları ve baldırları kaslıydı ve bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı derecede zayıf ve uzundu. Meydan okurcasına parmak uçlarında ayağa kalkıp başka bir şey söylemek üzereyken, boynu ile omzu arasındaki hassas deriyi ısırarak için ani bir istek duydum. "Sana ne yaptı?" Eskisinden çok daha yumuşak bir ses tonuyla sordum. "Kes. Bana ne yaptığını söyle."

"Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Ve işte böyle, o tek soruyla birlikte yeniden solmaya başladı. Kendini ayak parmaklarından aşağı bıraktı ve bir adım geri attı. Omuzları düştü. Yatağa geri döndü, yorgani tekrar çenesine kadar kaldırdı. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi, yan döndü, sırtı bana dönüktü,

beni etkili bir şekilde dışarıda bıraktı. "Önemli bir şey değil."

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Seninle bir anlaşma yapalım. Bana ne olduğunu anlatırsan bir süreliğine unutmama yardımcı olurum," dedim ve bunda ciddiydim ama onun düşündüğü şekilde değil. Rüşvetin üstünde değildim.

Aslında rüşvet konusunda harikaydım.

Vay anasını, bu çok iyiydi.

"Senin umurunda olmadığını çoktan anladık," dedi, az önceki sözlerimi yüzüme vurarak.

Yatağın kenarına doğru yürüdüm ve onu sırt üstü çevirdim. Beni uzaklaştırmaya çalıştı ama bileklerini yakaladım ve sabit tuttum. "O lanet şortu çıkarman lazım ama bir şey yüzünden çıkarmıyorsun. Islaklar, bu yüzden onları lanet duşta bile çıkarmadığını biliyorum. Seni çırılçıplak soyup omzuma almadan ve lanet olası körfeze atmadan önce neden bana MC'de neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Yapmazsın," dedi, gözlerinde nihayet tehdit ettiğim birinin gözlerinde görmeye alışık olduğum, ancak banyoda ilk uyandığı kısa an dışında onda garip bir şekilde eksik olan korku vardı.

"Sikeyim. Dene. Beni." Sonunda ondan istediğim tepkiyi alabildiğime sevinerek uyardım. Boş ve mesafeli olması beni sinirlendiren bir saçmalıktı. Öfke. Öfke ile çalışabilirdim.

Yüzünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve omuzları sessizce sarsıldı. Ne oluyor lan?

"Yapman gerekeni yap," diye inledi, az önceki hiçlik tekrar yerine oturmuştu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Hiçbiri hakkında." Bileklerini bıraktım ve tekrar yuvarlandı. "Lütfen, Ayı. Beni yalnız bırak. Sadece uyumak istiyorum."

Hayatımda hiçbir hatun beni bu kadar sinirlendirmemişti. Tehdidimi yerine getirmek onun üzerinde işe yaramazdı.

Çantamdan bir şişe viski aldım ve çıkarken ışık düğmesine bastım.

Dostum, kızgınken çok seksi oluyor, diye kafamın içinde cıvıladı Preppy.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. Haklıydı ama ona tam olarak seksi diyemezdim. Makyajsız ya da saçını bile taramamış olsa da feci derecede seksiydi ve bu bile onu anlatmaya yetmiyordu.

Sikilmeye müsait horoz biraz daha yakındı.

Kendimi ayarladım ve dostum Jack Daniels ile uyumaktan kaçındığım uzun bir gece için kanepeye yerleştim.

* * *

Kapıdan şiddetli bir çığlık yükseldi. "Siktir git!"

Masadan silahımı aldım ve kapıya koştum, kapıyı açtım, gecenin bir yarısı üzerime gelecek kadar cesur olan her orospu çocuğunu öldürmeye hazırdım. Thia yatağın üzerindeydi, saldırıya uğramış gibi çığlık atıyordu ama oda boştu. Gözleri kapalıydı ve her yeni patlamada sırtı yatağa doğru eğiliyordu. Sırtının arkası

Başı yatağın üstündeki duvara bir gümbürtüyle çarptı ama bu onu yavaşlatmadı bile.

"Siktir git! Siktir git! Senden nefret ediyorum! Bunu bana yapamazsın! Yapamazsın! Sana izin vermeyeceğim!" diye öfkelenildi. Ne yapacağını bilmiyordum ama duvara doğru çırpınmaya devam ederse kendine zarar vereceğini biliyordum. Yatağın üzerine diz çöktüm ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırdım ama o durmadı. Kapalı yumruklarını yüzümün yanlarına, göğsüme, temas edebileceği her şeye tekrar tekrar vurdu. Tırnaklarını derime geçirdi ve kürek kemiklerimde gezdirdi.

"Dur!" Kollarını iki yanına indirerek homurdandım. "Uyan lan!"

"Siktir git! Sikeyim seni! Siktir git!" diye çığlık attı, hala bana bağırıyordu, küçük yumrukları göğsümde bir dayaktan çok bir titreşim gibi hissediyordu.

"Ti, benim, uyan lan!" Daha da yüksek sesle söyledim. "Lanet olsun kızım, kendine zarar vereceksin. Uyan amına koyayım!"

Kıpırdamadı ama ben ona tutunmaya devam ettim. Birkaç dakika sürdü ama bana doğru sarktığında vücudunun mücadeleyi bıraktığı anı hissettim. Kıpırdamamıştı, o kadar uzun süredir tek kelime etmemişti ki uykuya dalmış olabileceğini düşünmüştüm, ta ki tenime karşı konuşana, nefesi göğüs ucuma değene kadar. "Annemi öldürdüm."

"Biliyorum," dedim, başka ne söylemem gerektiğinden emin değildim. "Benimle gel," dedim ve ilk kez beni gerçekten dinledi, yataktan kayarak dışarı çıktı ve gecenin karanlığında beni takip etti. Eli ve adamlarının bana işkence ederken güldükleri şenlik ateşinin olduğu yere doğru yürüdüm. Onu rıhtıma götürecektim ama bundan vazgeçtim çünkü beni tekrar kızdırırsa daha önceki tehdidimi yerine getirip onu körfeze atmaya karşı koyabilir miydim bilmiyordum. En azından bir süreliğine, hafızamın topuklarını kemiren ele geçirilmiş bir köpek yavrusu gibi beni takip eden boktan geçmişe dönüşler, pembe saçlı kız için arka planda kalmak zorunda kalacaktı.

"Otur," diye emrederek beyaz plastik bir çim sandalyeyi işaret ettim. Thia oturdu ve ben küçük bir saman parçasının ucunu yakarken beni izledi. Parlak bir şekilde parladığında onu yavaşça ateş çukurunun iç kenarına koydum ve üzerine iki küçük kesilmiş kütük yerleştirdim.

"Neden yangın?" diye sordu.

"Ateş biraz ışık içindir ve..." Thia onun koluna vurdu ve elini çektiğinde büyük bir sivrisineğin ezilmiş gövdesi ortaya çıktı.

"Ve biraz da kan emicileri uzak tutmak için." Çukurdan gökyüzüne dumanlar yükselmeye başlarken kolundaki böceği sildi. "Bu onun icabına bakacaktır."

Tuğla şenlik ateşinin kenarına oturdum, Thia'nın sandalyesine bakıyordum. Bacaklarını sandalyenin içine ve küçük beyaz atletinin altına çekti, kumaşı dizlerinin üzerine kadar uzatarak göğüslerine bakma şansımı ortadan kaldırdı.

Küçük tek otu paketledim ve çakmağımı aldım. "İzle," dedim, otu yakarken, az önce yarattığım dumanı içime çekme zamanı gelene kadar başparmağımı yan taraftaki deliğin üzerinde tuttum. Nefes verdim ve çakmağı ve kâseyi ona uzattım. "Üfleme değil ama rahatlatıcıdır."

Thia çakmağı elinde çevirdi ve kâseyi bir müze eseriymiş gibi inceledi, parmaklarını pürüzsüz mavi camın üzerinde gezdirdi. Yakmaya çalıştı ama yakmayı başardığı tek şey parmak uçları olunca çakmağı düşürdü.

"İşte," dedim, çakmağı otların arasından aldım, alevini kâsenin üzerine tuttum, o da gösterdiğim şeyi yaptı, başparmağını delikten çekip derin olmayan bir nefes aldı ve dumanı öksürerek çıkardı.

"Babamı ben öldürmedim ama," dedi öksürüğü dindiğinde. "Annem öldürdü. Eve geldiğimde ağabeyimin eski odasında oturuyordu. Kucağında babamın tabancası vardı," diyerek itirafına devam etti.

Her ne kadar Thia'nın Chop için çalışıyor olabileceğini düşünsem de, ailesini kötü niyetle öldürdüğü hiç aklıma gelmemişti, ama bir erkek kardeşten bahsedince duraksadım, acaba bana dışarıda bir yerlerde üçüncü bir ceset olduğunu mu söyleyecekti, ama ben kendi sonuçlarımı çıkaramadan o boşlukları doldurdu. "Kardeşim biz çocukken öldü. Aramızda o kadar da yaş farkı yoktu. Verandada oynuyorduk. Orada hep örümcekler olurdu. Korular çok fazla nem yayar ve örümcekler iyi bir ıslak ıslığı ve saklanacak küçük bir kuytu ya da yarığı severler. Verandada bunların hepsi vardı. Babamın kapının yanındaki iş botuna bir örümceğin tırmandığını gördük, üzerine basacaktım ama kardeşim kontrol etmek istedi. Babamın çizmesine uzandı..." Sözlerini yarıda kesti. "Onu hastaneye götürdüler ama artık çok geçti. Kahverengi dul. Yetişkinlerde her zaman ölümcül değildir ama çocuklarda..."

"Bana anlatmak zorunda değilsin," dedim, hikâyesinin tetikleyebileceği bir şok durumuna onu geri göndermek istemiyordum. "O korkunç şeyleri tekrar tekrar yaşamak istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Thia yine de devam etti. Konuşurken ateşten yükselen dumana bakıyordu. "Annem uzaklaşmaya başladı. Her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. Çoğu gün benimle konuşmuyordu bile. İşler boka sarmaya başladı. Sürekli kavga ediyorlardı. Sonra bir gece eve geldim ve," diye burnunu çekti, "artık kavga yoktu."

"Babam çoktan ölmüştü. Kaçmaya çalıştım ama ayağım takıldı. Hepimizi aynı yere göndermek istedi. Hep birlikte olacağımızı söyledi. Onu aynı anda gitmemiz gerektiğine ikna ettim. Onunla silahları değiştirdim, her zaman ilk çekişte öksürdüğünü bildiğim bir silah verdim. Çok kararlıydı. Tartışmak yoktu, kaçmak yoktu. Onu kolundan, bacağından vurabilirdim ama silahı bırakacağından ya da ateşi keseceğinden emin olamazdım. Gözlerindeki kararlı bakış bana vurulsa da vurulmasa da gelmeye devam edeceğini söylüyordu. Bunun olmasına izin veremezdim. Babamı düşündüm. Bana her zaman onun güçlü kızı olmamı söylerdi. Ben de onun güçlü kızı olmak için yapmam gerekeni yaptım ve göğsüne nişan alıp ateş ettim."

"Bunu hayatımın en kötü zamanı olarak hatırlayacağım. En kötüsü." Başını iki yana salladı. "Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Benim yaşımdaki kızlar spor yapıyor, danslara ve partilere gidiyor, erkeklerle öpüşüyor. Ve ben hiç böyle olmadım. Koruda tam zamanlı bir işim ve Stop-n-Go'da yarı zamanlı bir işim vardı. Son birkaç yıldır kıcımlı yırtarak çalışmaktan ve ailemin dağılmasını izlemekten başka bir şey yapmadım. Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken... şimdi tüm bunlar." Eve ve bana el salladı ve garip bir kahkaha attı. Kaseden bir yudum daha alıp bana geri uzattı. Öksürüğü ilk denemesinde olduğundan çok daha azdı.

"Ti, kaç yaşındasın?" Sormamam gerektiğini bildiğim bir alana girerken boğazımı temizleyerek sordum. Hüzünlü de olsa bir tabancaydı, ama onda hem onun için

üzülmeme hem de tadına bakmak için ağzımın suyunu akıtmama neden olan bir masumiyet dalgası vardı.

Bu onun için, senin için değil. Kendime söyledim. Bu sadece kısmi bir yalandı. "On yedi," dedi burnunu çekerek. "Yakında on sekiz olacak."

"Hiç öpüldün mü?" diye sordum ve gözleri benimkilerle buluştu. "Yanaktan bir öpücük ya da dudaklara kısa bir şaplak değil, gerçek bir öpücük. Seni ciğerlerinde havasız bırakan ve daha fazlasını aramak için kalçalarını birbirine bastıran bir öpücük?" Dedim, sesim derin ve gergin çıkıyordu. Dilimi onun dolgun dudaklarında gezdirme düşüncesiyle sikim canlandı.

"Neden?" diye fısıldadı ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yapmak üzere olduğum şeyden geri dönüş olmayacağını anladım.

Ateş çukurunu ittim ve onu sandalyeden yukarı çektim, göğüslerini göğsüme bastırdım ve gerilen sikimi karnına bastırdım. Çenesini yukarı kaldırdım ve şaşkın zümrüt yeşili gözlerine baktım. Ben alt dudağını izlerken o da gözleriyle başparmağımı takip etti. Yüzünde neyin peşinde olduğumu sorgulayan çok fazla çizgi vardı. Her an geri çekilmeye, beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Ama bunun için artık çok geçti.

Durmanın ötesindeydim.

Sadece bir tat.

"Soruya cevap ver," diye bastırdım.

"Hayır," dedi başını hafifçe sallayarak ve o tartışmaya kalkışamadan eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Zaten cehenneme gidiyordum.

Orada yolculuğun tadını çıkarabilirsin.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Thia

Ayı beni öpüyor.

Yaşadığım şokla granit göğsünü ittim ve bağlantımızı kopardım. Az önce dudaklarının olduğu yer soğuktu ama kalçalarımın arası sıcak ve karıncalanmıştı.

Gerçek bir öpücük.

"Senin merhametine ihtiyacım yok," dedim, sanki az önce olanların gerçek olduğundan emin olmam gerekiyormuş gibi dudaklarıma dokunarak.

Bear tekrar eğildi, bu sefer burnunu çenemde gezdirdi. Gözlerimi kapattım ve sözleri kulağımın arkasında titreşti, doğrudan içimde karıncalanan bir yere gitti. "Bu hala hayatının en kötü zamanı olabilir, Ti. Ama olan biten her şeyi hatırladığında ilk öpücüğünü de hatırlayabilirsin ve belki bu, hissedeceğin acının bir kısmını hafifletir. Bunu senin için yapmama izin ver. Sana yardım etmeme izin ver." Bear yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını tekrar yüzüme bastırdı. Kollarını belime dolamadan önce bileklerimi kavradı ve boynuna doladı, parmakları kalçalarımı ısıırıyordu. Öpücükle ilgili her şey yumuşaktı. Nazikti. Bear'ı öpmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Sakalının yüzüme değdiğini hissettiğimde uzanıp onu çekmek istedim.

Düşündüğümünden daha yumuşaktı.

Düşündüğümünden daha yumuşaktı.

Ağzını bana doğru açtı, sadece hafifçe, alt dudağımı nazikçe ağzına çekecek ve dilini dikişin üzerinden geçirecek kadar. İstemsizce yumuşak bir inilti çıkardım, bu sestten hemen utandım. Bear geri çekildi ve elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim, öyle yapmak istemedim..." Başladım ama sonra bunu onun yaptığını fark ettim. Beni öptüğü süre boyunca, sadece birkaç saniye olmasına rağmen, MC'yi ya da ailemi düşünmemiştim.

Otuz saniyelik bir mutluluktu. Daha fazlasını istedim.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edersen, Ti," diye inledi Bear, göğsü hızla inip kalkıyordu. Alt dudağımı kendi ağzımın içine çektim, Bear'ın dilinin az önce olduğu yerin tadına baktım. "Bunun sadece bir öpücükle biteceğine söz veremem."

"MC'de olanları sana anlatırsam bana unutturabileceğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Seni bu konuda ikna etmek istiyorum," dedim, ne istediğimi biliyordum ama Bear'ın bunu bana vermeye istekli olup olmayacağından emin değildim.

"Darbe yok, Thia. Sana zaten söyledim..."

"Hayır." Sözüünü kestim. "Bana unuttur, sadece böyle," dedim. Cesaretimi toplayarak uzandım ve parmaklarımla dudaklarına dokundum. Bear inledi ve parmak uçlarımı ağzına aldığı anda beni şaşırttı. Meme uçlarım, sanki onlara dokunulmuş gibi sertleşti.

soğuk esinti. Bear beni sert vücuduna doğru çekti ve inledi, derin titreşim vücudumun bir şeyler hissedebileceğini bilmediğim kısımlarında yankılanıyordu. "Uyuşturucu istemiyorum. Senin benim uyuşturucum olmanı istiyorum. Bana unuttur, Bear. Lütfen." Yalvardım. "Hepsini götür."

Bear yere baktı ve bir an için beni öptüğü için pişman olduğunu ve ondan istediğim şeyi yapamayacağını söyleyeceğinden emin oldum. O bir motorcuydu. Yaptıkları şey ilçede bir sır değildi. Tecrübeli kadınlara, kulüp fahişelerine alışkın olduğunu biliyordum. Neden beni öpmek istesin ki? "Neden hâlâ bunları giydiğini söylersen seni tekrar öperim," dedi şortumun kemerini çekiştirerek.

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Her şey seni kızdırıyor gibi görünüyor," dedim dürüstçe.

"Sana kızmayacağıma söz veremem ama sana kızmayacağıma söz verebilirim," dedi Bear. "Bunu anlıyor musun, Ti?" Gözlerimi aradı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. Korkmaktan nefret ederim. Büyürken korkusuz olan bendim. Diğer herkesin icabına bakan kişiydim. "Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek, bu kâbusun gerçek olduğunu kabul etmek gibi bir şey ve ben bunun gerçek olmasını istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. En kötüsü de kendimi çok zayıf hissediyorum ve bu ben değilim. Ben zayıf bir kız değilim. Ben her zaman güçlü olan oldum."

"Söyle bana, seni tekrar öpeyim. Belki unutursun, belki unutmazsın. Belki de sana o gücün bir kısmını geri verir." Bear kıkırdadı, bacaklarının arasındaki sertlikle bana doğru sallandı ve "Ya da belki de kaya gibi sert sikime biraz daha işkence katar" diyene kadar neredeyse geri sıçramama neden olacaktı.

Daha önce ereksiyonunun doğal bir tepkiymiş gibi görünmesini sağlamıştı. Şimdi bunu açıkça ortaya koyuyordu.

O beni istedi.

Sesindeki hafiflik, son yirmi dört saattir ondan duymadığım bir ton, beynimin etrafındaki sıkı dişlileri gevşetmeye yardımcı oldu ve ona isteksizce gerçeği söyledim. "Onları üzerimde tutuyorum çünkü morlukları görmek istemiyorum. Yaptığı şeyin bana hatırlatılmasını istemiyorum." İtirafımla birlikte sesim çatallaştı. Sesimdeki zayıflıktan nefret ediyordum. "Henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim."

Bear'ın burun delikleri alevlendi, ama beni dudaklarına bakarken yakalayınca uzanıp yüzümü tuttu ve eğilerek dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Bu sefer daha sertti ve haklıydı, öfkeliydi ama öfkesini öpücüğüne, dilinin her kısıtışına, emişine ve dansına yedirdi, kendimi dudaklarında, onun içinde kaybettim ve birkaç saniye içinde etrafımızda hiçbir şey yoktu. Ne ateş, ne koy, ne de korkunç şeylerin hayaletleri.

Sadece ikimiz ve kızgın aç dudaklarımız vardı.

"Daha fazla," dedi Bear, çekilerek ağzımın henüz kabuk bağlamaya başlayan köşesini öptü. Dudaklarını köprücük kemiğime kadar takip etti, usulca dudaklarını cildimin her santiminde gezdirdi ve ardında mümkün olduğunu bile bilmediğim bir ateş izi bıraktı.

Durakladı. "Bana daha fazlasını anlat," dedi ben eğildiğimde ve o da arkasına yaslandığında. Temas eksikliği yüzünden kaşlarımı çattım. "Chop ile bir odadaydım. Ona

benziyorsun, biliyorsun," diye başladım. "Tam olarak değil ama
Bir şekilde onun senin baban olduğunu hemen anladım."
"Bunu daha önce de duymuştum," diye mırıldandı. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım.
O benim

Doğduğumdan beri yaşlı bir adam ama bana hiçbir zaman babalık yapmadı." "Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum," dedim.

"Konuşmaya devam et," diye usulca emretti, öpücüklerini kollarımdan aşağıya, sonra da atletimle şortumun arasındaki birkaç santimlik çıplak tenin üzerinden geçirdi. Düşüncelerimi aradım ama dudakları şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçla zonklayan bir parçama doğru ilerlerken onları bulamadım.

"Chop ile oda," diye sordu Bear.

"Doğru. Um... müşteri adayı ona yüzüğü çoktan vermişti. Senin yüzüğünü. Çok kızmıştı. Beni tehdit etti. Bana vurdu." Beni yere attığı zamanı hatırlayarak nefesimi tuttum. Bear gerginliğimi ve tereddütümü hissetmiş olmalıydı çünkü tekrar ayağa kalktı ve ağzımı başka bir öpücükle yakaladı. Her biri bir öncekinden daha akıllı almaz derecede mükemmeldi. Ağzını bana açtı ve dili benimkini buldu. Dilinin ucunu hafifçe emme dürtüsüne karşı koyamadım. Ağzımın içinde inledi ve öpücük derinleşti, ağırlaştı ve hızlandı. Dilinin hareketlerini taklit etmeye çalıştım ama çılgınca bir ihtiyaç dışında hiçbir ritim, hiçbir tempo yoktu.

Kıvılcımlar içimde tutuştu ve kendimi boşlukta hissetmeme neden oldu. Daha fazlasını hissetmek için kalçalarımı birbirine sürttüm. Sürtünme. Herhangi bir şey. Sadece daha fazla bir şey.

Bear parmaklarını şortumun kemerine geçirdi ve kalçalarımı aşağı çekti. "Bekle!" dedim. Dedim, lastiğe uzanarak.

Şortumu geri çekmeye çalıştığımda Ayı bileğimi yakaladı. "Ti, sana yardım edeyim," dedi, bana bakarak ve o anda yedi yıl önceki Stop-N-Go'daki Ayı'yı, güvendiğim Ayı'yı gördüm. Şortumu tutmayı bıraktım, o da şortumu ayağıma kadar çekti ve ben de şortumun içinden çıktım.

Gözlerimi kapattım, bundan sonra ne yapacağını bekliyordum ama dediğini duyunca tekrar açtım. "Burada kal." Bear koşarak daireye geri döndü ve bir dakikadan kısa bir süre sonra bir elinde nemli bir bezle ortaya çıktı. Önümde diz çöktü. "Ben..." Başladım ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Seni becermeyeceğim," dedi Bear. Ve eğilip dilini göbek deliğimin etrafında döndürdüğünde istemsizce dizlerimi büktüm, dokunuşundan kelimenin tam anlamıyla zayıfladım. Mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. "Henüz."

"Devam et," diye tekrar tembihledi, karnımdan aşağıya doğru kayd, yolunun üzerindeki her şeyi yaladı ve ısırıldı, ancak göğüslerimden tamamen kaçındı ve gömleğimi tamamen sağlam bıraktı. Parmaklarını iç çamaşırımın içine soktu ve bulacağı şey için kendimi hazırladım. Yaralarımın çoğu donuk zonklamalardı ama bana yaptığı her şey sanki günler değil de saatler önce olmuş gibi zonkluyordu.

"Meme ucumu ısırıldı. Kan aktı. Sonra beni yüzüstü çevirdi," dedim, dişlerinin gömleğimin üzerinden etimi ısırırken verdiği hissi yeniden yaşayarak.

"Seni becerdi mi?" Bear cevabıma tanık olabilmek için başını kaldırarak sordu.

"Bedenimi mahvedeceğini, beni parçalara ayıracağını ve parçaları sana geri göndereceğini söyledi," diye fısıldadım.

Bear homurdandı ve külotumu çıkardı. "Ne yapacaksın..." Başladım ama Bear serin bezi bacaklarımın arasına bastırınca durdum.

"Burana dokundu mu?" dedi Bear, bezi kıvrımlarımın arasından geçirerek ve

kurumuş kanı temizledi.

Chop'tan.

Başımı salladım. "Parmağıyla beni kazıdı. İçeriden. Tırnaklarıyla." Bear başını bacaklarımın arasına daldırdı ve dilini klitorisimde ve kıvrımlarımda gezdirdi, açıklığıma doğru itti ve tekrar geri çekti. Titremeye başladım ve günlerdir ilk kez şoka girdiğim için değildi.

Belki de öyleydim.

Sıcak ve ıslak dilinin göbeğimde gezinen uzun bir yalaması yüzünden titriyordum ve daha ne kadar ayakta kalabileceğimden emin değildim. Ateşin sıcaklığı ve içimde yayılan ısı çok fazlaydı. Çok sıcaktı. Çok... Aman Tanrım, yine yaptı.

"Lanet olsun," diye homurdandı Bear. Tekrar eğilerek, "Burana dokundu mu?" diye sordu. Bezi tekrar bacaklarımın arasından geçirirken tam klitorisimin karşısına geldi, ama bu sefer kalçalarımı ayırdı ve daha da uzanarak bezi kıkır yanaklarımın arasına itti ve temasla irkildim.

Ayının gözleri benimkilere dikildi.

"Sadece başparmağıyla ve sonra da... kullanmayı denedi... kullanacaktı... ama fazla uzaklaşmadı. Bir patlama oldu ve sonra Gus adında bir adamla birlikte bir arabanın içindeydim. Ama canım yandı. Çok acıyordu," diye itiraf ettim. "Sanki omurgamın tabanında elektrikli matkap kullanıyormuş gibiydi." Bear kendini alçalttı, büyük ellerini kalçalarımın iç kısmına dayadı ve ona yer açmak için bacaklarımı daha geniş açtı. Birden utanarak ve mahcup hissederek onu ittim ama bana izin vermedi.

"Ti, bir bakayım. Benim için bacaklarını aç. Aç ve sana ne yaptığını görmeme izin ver. Onun yaptıklarını senden almama ve daha iyi hale getirmeme izin ver." İsteksizce dizlerimi açtım ve Bear nefes nefese kaldı.

"Morarmışsın. Ama iyileşiyor," dedi Bear, dili yine bezin izlediği yolu takip edip önce kıvrımlarıma dalınca şok oldum. Daha ileri gittiğinde duracağını düşünmüştüm ama durmadı, dilini yanaklarımın arasında gezdirdi ve yaralı sinirlerin hassas demetini yalayarak beni bezin yapamayacağı şekilde temizledi.

"Bear, senin..." Onu saçlarından tutup kaldırmaya çalışarak söyledim. Elimi itti ve gergin ve hasarlı sinir demetinin üzerine bir öpücük kondurdu.

İçimdeki her şey kasıldı ve bu his beni öylesine şaşırttı ki, kalçalarımı Bear'ın başının etrafında kenetledim ve içime doğru kıkırdadığında onu serbest bıraktım. İnledim ve sonra elimi ağızıma kapattım.

"Bana her şeyi anlattın mı Ti?" diye sordu klitorisimi ağızına almadan önce. Kalçalarım ona doğru sıçradı ama beni sıkıca yerinde tuttu.

"Evet," diye cevap verdim, nefes nefese.

Bear aniden ayağa kalktı ve ben şaşkınlıkla sandalyeye geri düştüm. "O zaman burada işimiz bitti," dedi elinin tersiyle ağızını silerken, sesi cızırtılı ve tırmalayıcıydı. Kırmızı bir plaj kovaşından aldığı suyla şenlik ateşini söndürdü ve çimlerin üzerinden garaja doğru ilerlemeden önce bana tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

Beni karanlıkta, yalnız, yarı çıplak, dilinin geçtiği yerlerde mırıldanarak ve az önce ne olduğunu merak ederek bıraktı.

Beni hiç iyileştirmemişti. Unutmamı sağlamadı. Hayır,
aksine beni daha çok kırdı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Thia

Küçük kuş büyüklüğündeki sivrisinekler, hedeflediği avın üzerinde havada daireler çizen küçük akbabalar gibi kulaklarımın etrafında vızıldıyordu. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama nasıl hareket edeceğimi bulup garaja geri döndüğümde Bear orada değildi.

O gece ya da ertesi sabah geri gelmedi. En azından böylesi daha iyiydi. Kapının tokmağı bir noktada değiştirilmişti ama artık kilitli değildi. Tutsak değildim. Artık beni orada tutmuyordu.

Bana gitmemi söylüyordu.

Gitmemi istiyordu.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Bear'dan nefret ediyordum. Ve sadece arkasına bile bakmadan beni karanlıkta bıraktığı için değil, ondan nefret etmek istemediğim için. Ondan hoşlanmak da istemiyordum, ama bir aptal gibi gardımı indirdim ve kendimi bir kez daha onun şakası olmaya davet ettim.

Bir gece önce olanlar bir daha asla yaşanmayacaktı. Hayatım acımasız bir şakaya dönüşmüş olabilirdi, ama kendimi onun pahasına bir şakaya dönüştürmeye izin veremezdim.

Duş aldım. Şortumun engeli olmadan gerçek bir duş. Su vücudumdan aşağı ve çatlaklarıma doğru akarken sabun yaktı ama uzun sürmedi ve bir dakika sonra boğuluyormuşum gibi hissetmeden yıkanıp kurulandım.

Aynadaki buharı sildim, dairenin kapısının açıldığını duyduğumda midem altüst oldu.

Geri dönecekti.

O olmasını umduğum için kendimden nefret ettim. Umudumu hak etmiyordu.

"Thia?" Bir kadın sesi yatak odasının kapısını yavaşça açarak seslendi. "Oh, işte buradasın." Ray parlak bir gülümsemeyle belirdi. "Sana yeni giysiler getirdim," diyerek yatağın üzerine bir gömlek ve bir şort daha koydu.

"Teşekkür ederim," dedim ve yığına doğru ilerledim. "Size ne kadar minnettar olduğumu söyleyecek pek fırsatım olmadı..."

"Bunun için endişelenme. Güven bana, buralarda yeni çocuk olmanın kolay olmadığını biliyorum" dedi, sesi samimiyet doluydu. "O zamanlar bana yardım edecek biri vardı, şimdi de sana yardım etmek için burada olduğum için mutluyum." Birden gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi önce yere sonra tavana baktı. "Her neyse," dedi aklından geçenleri silkeleyerek, "merak ediyordum da biraz eve gelmek ister misin? Öğle yemeği yer miyiz? Sana getirdiğim yemeklerin çoğunu yemediğini görüyorum, belki de bir süreliğine yeni bir

ortama ihtiyacın vardır? Biraz yenilenmeye?" Cevap vermeden öylece durdum çünkü ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bir çözüm bulmam gerekiyordu.

bir ögle yemeği randevusu değil, ama onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum. "Belki çocukları boğmamam için bana yardım edebilirsin?"

Beynimde bunun neden iyi bir fikir olmayacağına dair sebepler ararken, sözleri birden aklıma geldi. "Çocuklar mı?" Sonunda 's' harfi olan çocuklar bir yana, kız bir çocuk sahibi olacak kadar bile yaşlı görünmüyordu. Onu neredeyse her gün öyle ya da böyle kısa sürelerle görüyordum ama ilk kez sislerin dağıldığını hissediyordum ve onu giysi ve yiyecek getiren birinden daha fazlası olarak düşünebiliyordum.

Ray'in saçları o kadar açık sarıydı ki neredeyse beyazdı. Saçları da uzundu, omuzlarının üzerinden düz bir şekilde sarkıyor ve göğüslerinin hemen altında bitiyordu. Tek omzu, çeyrek kola dönüşen renkli ama kadınsı dövmelerle kaplıydı. Bear'ın dövmeleri ona daha da sert bir hava verirken, Ray'de tam tersini yapıyor gibiydi, açık pembeler ve maviler onu yumuşak gösteriyordu. Daha kadınsı. Kesinlikle gençti, belki benim yaşımdaydı ya da biraz daha büyüktü ama on dokuz ya da otuz yaşında olabileceğini düşündüren tuhaf bir olgunluk havası vardı. "Giyin, geliyorsun. Yeni gelenleri korkutmaya bayılırlar," dedi kıyafet yığınına okşayarak.

Havlumu tuttum ve kollarımın altında daha da sıkı sardım. "Ben pek çocuk seven biri değilim," diye yalan söyledim. Çocukları her zaman sevmiştim ve Jesse'nin annesi sayılırdım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Ray sanki içimi görebiliyormuş gibi göz kırptı ve beni ögle yemeğinden çıkarmasına imkân olmadığını anladım. "İyi, çünkü ben de değilim," dedi ve bana yığından bir gömlek fırlattı. "Ama son bir yıl içinde üç tane edindim, o yüzden acele et, en büyük iki tanesi evin sütunlarını devirmeden önce."

Ben yatak odasından çıktığımda Ray oturma odasındaydı. Bana yukarıdan aşağıya baktı ve önümdeki yere bir çift kahverengi parmak arası terlik attı, ben de ayaklarımı kaydırarak onları giydim. Ayağıma tam oturdular, şort da öyle. Gerçi bana verdiği siyah atlet göğüslerimi biraz sıkıyordu ama temiz ve rahattı ve temiz kıyafetlerim olduğu için minnettardım. "Saçlarını nasıl bu renge boyuyorsun?" Garajdan çıkıp ıslak sığağa doğru onu takip ederken Ray sordu. Bear'ın bir gece önce beni ateş çukuruna götürdüğü gibi o da çimenlikten geçti.

Hain tenim karıncalandı, dudaklarını dudaklarıma ilk bastırışını hatırladığımda tüylerim diken diken oldu. Beni nazikçe yıkadığında, dilini kullandığında...

"İçeride misin?" Ray omzumu dürterek söyledi.

"Evet, özür dilerim. Sadece dalmışım," diye itiraf ettim. "Saçlarımdan bu renk olması için hiçbir şey yapmadım. Doğduğumda babamın dediğine göre ateş kırmızısıymış ama ben büyüdükçe sarışınlık ağır basmaya başlamış. Beş yaşımdan on iki yaşına kadar neredeyse pembeydi, sadece biraz solmuş olmasına seviniyorum. Okuldaki çocuklar bunun o kadar da harika olduğunu düşünmüyorlardı," diye cevap verdim.

"Evet, çocuklar pislik olabiliyor," dedi Ray. "O kıyafetlerin sana uymasına çok sevindim. En azından şu anda birileri onları kullanabilir. Bu sabah kışımı o şortun içine sokmaya çalıştım ama olmadı, o kadar dardı ki sanırım düğmelerini iliklemeğe çalışırken kadınlık organıma zarar verdim," dedi iç çekerek.

Ray gerçekten çok güzeldi ve güneşin ışığında parlak mavi gözleri kocaman buzullar gibi görünüyordu. Eğer kilo aldıysa, bu muhtemelen en iyisiydi, çünkü hayal gücünün

herhangi bir sınırında fazla kilolu değildi ve kendimi onun kıvrımlarını kıskanırken buldum.

Ana ev, geceleri karanlık ve tehditkâr görünen, ancak gün ışığında hiç de öyle olmayan üç katlı bir evdi. Eskiymiş ve biraz onarıma ihtiyacı vardı ama çok güzeldi; geniş, çimenli bir arazinin ortasında, nehrin yüzeyinden çıkan bir denizayısı gibi gururla duruyordu.

Bakmaktan tamamen kaçındığım ateş çukurunun yanından geçerken boya kokusu daha da arttı. "Evi boyatıyoruz, ne düşünüyorsun? Renk seçmekte zorlanıyorum." Evin yan tarafına yaslanmış bir merdivenin olduğu yeri işaret etti. Solmuş dış cephe kaplamasına karşı büyük bir karenin içine güzel bir güvercin grisi renk boyanmıştı ve etrafında grinin farklı tonlarında birkaç küçük kare daha vardı. Bazıları daha mavi, bazıları da lavanta tonlarındaydı. "Bunu bu sabah yaptım ama bir ileri bir geri gidip duruyorum. Sanırım bu çocuklar beynimi çürütüyor." Arka kapıyı açar açmaz çocukların çığlıkları ve ciyaklamaları üzerimize saldırdı.

Evim gibiydi. Hala
bir evim varken.

"Anne! Anne Sammy'ye durmasını söyle!" Ray'in kollarına atlayan sarı atkuyruklu sevimli küçük bir kız ciyakladı ve neredeyse onu duvara çarpıyordu.

"Sammy kardeşini kovalamayı bırak." Ray, mutfığa kadar ayaklarının etrafında daireler çizerek koşan kıvrıkcık saçlı küçük çocuğu uyardı.

Ön kapının yanındaki duvarda büyük pencereler sıralanıyordu. Mutfak, oturma odası ve yemek alanı tek bir büyük, aydınlık ve açık alanda mevcuttu. "İçeri gelin, içeri gelin, burada da çalışmalar devam ediyor ama yeni ahşap zeminleri döşemeyi yeni bitirdik. Sammy'nin boyalarını düşürmesi eski halının sonu oldu, ama en iyisi de buydu, tüylü son kullanma tarihinin üzerinden on yıl geçmişti bile," dedi Ray, küçük kızı yere bırakırken. Kız tekrar havalandı, küçük ayakları daha yere değmeden havada koşmaya başladı. Sammy hemen, "Maaaaaaxxxxxxy buraya gel," diye bağırarak yeniden kovalamacaya başladı ve koridorda bir bağırış çağırış ve kahkaha kasırgası içinde havalandılar.

"Bebegi uyandırmayın!" Ray fısıltıyla bağırarak arkalarından seslendi, evin öbür ucundan duymaları imkânsızdı.

Tam Ray eve geldiğinde çocukları evde yalnız mı bıraktı diye düşünürken bir boğaz sesi duydum ve mutfağın ortasındaki yemek masasında oturan beyaz saçlı, yaşlı bir kadın gördüm. Yanında bir sürahi dolusu yeşil içecek ve buz dolu boş bir bardak vardı, işaret parmağını tembelce bardağın kenarında gezdiriyordu. Dijital bir monitör duvara yaslanmıştı ve ekranda pembe bir battaniyeye sarılmış uyuyan minik bir bebek vardı.

Bu yüzden Ray onun kilosunu eleştiriyordu. Daha
yeni bebek sahibi olmuştu.

Ray çöp kutusunun kapağını açarak, "Grace, yemin ederim bir daha bütün buzlu şekerleri yemelerine izin verirsen onları seninle birlikte eve gönderirim," dedi.

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum," dedi Grace başparmağını yalayarak ve gazetesinin sayfasını çevirerek. Ray çöp kutusuna uzanıp bir kutu dondurma aldı ve boş kutuyu sallayıp kutuya geri atarken gözlerini devirdi.

"Bu çocukların hepsi senin mi?" diye sordum ve sesimi duyan Grace sonunda başını kaldırıp baktı. "Evet, he p s i s e n i n," dedi Ray, karşısındaki sandalyeye oturarak.

Grace ve yanındaki koltuğu işaret etti. "Uzun hikâye ama teknik olarak Max King'in, Sammy de benim ama artık hepimiz bir aileyiz. Nicole Grace geçen ay doğdu." Çocuklardan şikâyet ediyor olabilirdi ama küçük kız ve oğlanın kaybolduğu koridora bakışı Ray'in şu anki aile durumundan fazlasıyla memnun olduğunu düşündürdü bana.

"Artık görevde değil miyim?" Grace yeşil sürahinin sapını tutarak ve Ray'e ondan izin ister gibi bakarak sordu.

Ray gözlerini devirerek, "Devam et," dedi.

Grace gülümsedi ve kendine bir bardak doldurdu. Abartılı bir 'aaaaaaahhhhh' sesi çıkararak uzun bir yudum aldı. "Bu daha iyi." Bacak bacak üstüne atıp bir dirseğini masaya dayayarak yana doğru kaykıldı ve bana döndü. "Mojito?" diye sordu, bardağını kaldırıp salladı ve buzu bir o yana bir bu yana şingırdattı.

"Hayır, teşekkür ederim hanımefendi," dedim.

"Oh sus artık, bana Grace diyebilirsin ve benim için bir tane daha istememen benim için sorun değil," dedi içkisinin yarısını yudumlarken. "Demek o kız sensin..."

"Adı Thia," diye araya girdi Ray. "Thia, bu Grace."

"Thia çok güzel bir isim, Abel bana Cynthia'nın kısaltması olduğunu söyledi, doğru mu?" "Evet," dedim. Kim olduğunu bilmesem de Abel ismi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Grace'in bahsettiği.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum. Gelip seni o karanlık garajdan çıkarmak istedim, ama sana biraz alan tanımam ve hazır olduğunda ortaya çıkman konusunda uyarıldım ve İŞTE. SEN. BURADASIN." Grace uzandı ve çelimsiz yaşlı kadının sahip olduğunu düşünmediğim bir güçle beni oturduğum yerden kaldırdı ve ciğerlerimi ezmekle tehdit eden bir sarılma için beni içine çekti. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk."

"Ben de," dedim ağzımın kenarından, beni kemiksi göğsüne bastırırken yanağımı köprücük kemiğine bastırdım.

Ray kıkırdadı. Grace geri çekildi ve beni tekrar sandalyeye oturttu. Oturup bacak bacak üstüne attı ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Oğlumu eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Grace.

"Oğlun mu?" diye sordum. "Abel," dedi Grace. "Kim?"

"Ayı," dedi Ray.

Abel.

Ayı Habil'di. Bunu biliyordum. Bana bunu ilk tanıştığımızda söylemişti ama ben onu hep Bear olarak düşünmüştüm ve bana gerçek adını söylediğini neredeyse tamamen unutmuştum.

Abel.

"Onu eve getirmedi. Onun yardımına ihtiyacım vardı ve başka nereye gideceğimi bilmiyordum..." Ona ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin olamadığımı söyledim. "Bu çok uzun bir hikaye."

Konuşmak istemediğim bir konu. O

zaman değil. Hiçbir zaman.

Grace bana el salladı. "Aıklamana gerek yok. Sen ve oğlum artık buradasınız ve önemli olan da bu."

"Sen Bear'ın annesi misin?" Ben sordum.

"Hayır, ama ona en yakın kişi benim. Birinin bu çocuklara göz kulak olması gerekiyor. Ray gelmeden önce sahip oldukları tek şey bendim ve evimin onların evi olduğunu bilmeleri için elimden geleni yaptım," dedi Grace. Ray sol elindeki gümüş yüzüğü çevirdi ve ben bunun bir nişan yüzüğü mü yoksa alyans mı olduğunu merak ettim. "Ve artık sen de burada olduğuna göre Abel için o kadar endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Üzgünüm ama kalmıyorum," dedim. "Ben gidiyorum. Aslında çok yakında."

Ne kadar yakında olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

Grace okumakta olduğu gazeteyi önümdeki masaya fırlattı ve ben de masadan kaymadan önce yakaladım. Ön sayfadaki manşet, birkaç gün önce Bear'ın telefonundan gelen manşetin aynısıydı. Ancak bu kez manşetin altında bir kız resmi vardı.

Benim bir resmim.

"Bana yakın zamanda bir yere gidecekmişsin gibi gelmiyor." Grace iç çekti ve sanki her şey kararlaştırılmış gibi arkasına yaslandı, ben ne kadar aksini iddia etsem de kalıyordum. Grace'in bir alışkanlığı olduğunu fark etmiştim. Doğru olduğuna inanmak istemediği her şeyi görmezden geliyor ve olan bitenin kendi çarpıtılmış versiyonuyla yetiniyordu.

"Oğullarım sizi bulduğu için çok mutluyum kızlar," dedi Grace, Bear ve benim birlikte olmadığımızı iddia etmeme rağmen. Tartışmak istedim ama Ray bana kaybedecek bir savaş verdiğimi söyler gibi bir bakış fırlattı. "Brantley onu eve getirdiği günden beri Abel'i kendi çocuğum gibi sevdim."

"Brantley?" Ben sordum.

"Kral," diye düzeltti Ray. "Kralım. Nişanlım."

"Abel sağanak yağmurdan sonra motosikletini çimlerimin üzerine sürmüş, bitki tarhlarıma kadar derin vadiler bırakmış, sonra da aşk koltuğumda Kuzey Carolina büyüklüğünde bir yağ lekesi bırakmıştı." Bardağını iki eliyle kavradı ve sanki Bear'la tanıştığı günü içkisinin içinde yeniden canlandırıyormuş gibi buza baktı. "O lanet şeyi sürmek için çok gençti, bunu ona ben söyledim, ama eve bir sonraki gelişinde doğuştan yetenekliydi. O çocuk bir motosikletin üzerinde olmak için doğmuş. Adam ve makine."

Onu sadece bir kez bisiklet üzerinde görmüştüm ve o da benzin istasyonundan uzaklaşırken olmuştu ve o zamanlar sadece bir çocuk olmama rağmen Grace'in onun bisiklet üzerinde olmak için doğduğunu söylerken tam olarak neden bahsettiğini anlamıştım.

"O da komik biriydi," dedi Grace.

"Komik mi?" Ben sordum. Ayı pek çok şeydi. Kaba. Kaba. Cehennem gibi seksi. KORKUTUCU. Ama komik, görmediğim bir yanıydı.

"Hem de çok. Perşembe geceleri annemin köftesinin üzerine bana yeni bir fıkra anlatırdı. Muhtemelen kulüpte duyduğu en saçma şakaları. Çoğu fısıltıdan daha yüksek sesle tekrarlayamayacağınız ve bir kilisenin on mil yakınında söyleyemeyeceğiniz türden iğrenç şakalardı, orası kesin." Başını iki yana salladı. "Yaşlandıkça, yavaş ama emin adımlarla, o çocuğun gözlerindeki ışık gittikçe söndü, söndü, birkaç ay önce atını sürüp gittiğinde, gözlerinde hiçbir şey kalmamıştı. Lanet olası kalbim kırıldı." Grace gözünden dökülen bir damla yaş sildi. "O bu dünyada yalnız ve kendi başına dolaşmaktan daha

iyisini hak ediyor.

kırık kalp."

Bebek monitörde kıpırdandığında Ray ayağa kalktı. "Hemen dönerim," diye izin isteyip koridora yöneldi ve birkaç dakika sonra pembe bir battaniyeye sarılmış minik bir bebekle çıkageldi.

"Torunum çok güzel değil mi?" Grace gururla sordu.

"Evet, gerçekten de öyle," diye kabul ettim. Kestane rengi bukleleri olan minicik bir şeydi. Esnedi ve gözlerini açtı, içimde onu kucağıma almak için güçlü bir istek vardı ama sormak istemedim. Ray beni çok iyi tanı mıyordu ve eminim ki bebeklerini kucağınıza almanıza izin vermeleri için birini ne kadar süre tanımanız gerektiğine dair bir tür anne kuralı vardı.

Ray yüzümdeki savaşçı ifadeyi görmüş olmalı ki, "Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu. Ben cevap veremeden bebeği nazikçe beni bekleyen kollarıma bıraktı. Minicik elleri ve ayakları buruş buruştu, yanakları o kadar tombuldu ki kocaman gözlerinin içinde doğru itilmişlerdi ve gözleri gerçekte olduğundan çok daha küçük ve hafif çekik görünüyordu.

"Çocukları sevmiyorsun ha?" Ray tezgâha yaslanıp az önceki yalanımı yüzüme vurarak sordu.

"Senin sıran geldiğinde bence Abel gerçekten harika bir baba olacak." Grace söze karıştı. "Tıpkı benim Brantley'im gibi."

"Grace," dedim, gözlerimi kollarımdaki minik yavrudan ayıramıyordum, "sırf inkar etmiş olmak için inkar etmiyorum. Bear ve ben birlikte değiliz. Ben onun için bir sorunum, herhangi bir çözüm değil."

"Grace de bana aynı şeyi söylerdi ve ben de inkar ederdim. Ama yanıldığım ortaya çıktı," dedi Ray dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek.

Grace parmağını bebeğin yanağında gezdirdi, yaşlı ve buruşuk ellerin dolgun ve masum tenle oluşturduğu kontrast kalbimi biraz olsun çarptıran güzel bir manzaraydı.

Mini bir kalp canlandırma makinesi gibi küçük bir zap. "Adı ne?" diye sordum.

"Nicole Grace, ama biz ona Nikki diyeceğiz," dedi Ray, kucağımdaki bebeğe gururla bakarak. Grace, bebeğin adının bir parçası olarak kendi adının da anılması üzerine gülümsedi.

"Bu sabah Abel'ı döndüğünden beri ilk kez gördüm," dedi Grace gözlerini bana dikerek. "Hâlâ çok kızgın görünüyor ama bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim ve ışığın yakında geri geleceğini biliyorum. Sözlerimi bir kenara yazın, Abel'ım temelli geri dönecek. Bu yüzden şimdi senin de yanıldığını söyleyeceğim, sadece henüz farkına varmadın." Önce bebeğe sonra da bana gülümsedi. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar şekil değiştirdi. "Ben iyi bir kadın değilim, Thia. Şu anda kendimi iyi hissediyorum ama bu dünyadaki zamanım sınırlı."

"Çok özür dilerim..." Başladım ama Grace sözümü kesti.

"Oh sus artık. Üzülme. Oğluma zarar verme, ben de kalan ömrümü seni yakalayıp bedelini ödetmekle geçirmek zorunda kalmayayım." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve Grace'in sözlerinin arkasındaki anlamı yanlış anlayıp anlamadığımı görmek için Ray'e

baktım ama Ray sadece sıkı bir gülümsemeyi saklayarak orada durdu. "Şimdi kim öğle yemeği istiyor?" Grace sandalyesinden kalkıp buzdolabına doğru ilerleyerek sordu.

Ray parmak uçlarında durup dolabı açtı, birkaç tabak çıkarıp masayı hazırlarken ben orada öylece oturuyordum, bebeğim kucağımdaydı ve ağzım bir karış açıktı. "Az önce ne oldu öyle?" Ray'e fısıldadım.

Omuz silkti. "Tebrikler, Grace tarafından tehdit edildiniz."

"Bu da ne demek oluyor?" Grace'in beni duymasını istemediğimden ve kollarımda uykuya dalan küçük kızı uyandırmak istemediğimden fısıldadım.

"Bir bakıma," dedi Ray, önüme bir tabak koyarak, "aileye hoş geldin anlamına geliyor."

Grace bir çeşit peynirli patates güveci ve büyük yapraklı bir salata getirmişti. Ray son birkaç gündür bana yemek getiriyor olsa da, bu gerçekten tattığımı hatırladığım ilk yemekti.

Tadı da harikaydı.

Grace öğle yemeğinden kısa bir süre sonra kanepede uyuyakaldı ve çocuklar salata sosu ve çikolatalı süt dışında bir şey yemeyi reddettikten sonra biraz kestirmeye gittiler. "Beni buraya kadar sürüklediğin için teşekkürler. Yeniden yaşayanlar diyarında olmak gerçekten çok iyi hissettirdi," dedim Ray beni arka kapıya kadar geçirirken. "Hayatta ne kadar korkunç şey olursa olsun, dünyanın hala dönmeye devam ettiğini bilmek güzel."

"Dinle Thia, çok şey yaşadığını ve bunun gerçekten zor olduğunu biliyorum, ancak ailesini kaybeden tek kişinin sen olmadığını ve burada gerçekten korkunç şeyler yaşamış tek kişinin de sen olmadığını unutmamalısın. Chop'un MC'de sana ne yaptığını bilmiyorum ve bunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyor ama bu evde böyle korkunç bir şey yaşamış tek kişinin sen olmadığını bilmelisin."

"Sen mi?" Ray ve onun hikâyesinde, karşımdaki genç ve güzel anneden daha fazlası olduğunu biliyordum.

"Evet, bir gün size tüm hikayeyi anlatacağım ama aslında bahsettiğim ben değilim."

"Grace?" Kanepede uyuduğu yere doğru baktım. Derin horlamaları her nefes alışta daha da artıyordu. "Grace'e kim zarar verebilir ki?"

Ray başını salladı. "Hayır, Grace değil."

"O zaman kim?" Umarım çocuklardan birini söylemeyecekti. Ray kapıdan garaja doğru baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Ayı."

Bunu söylemesini beklediğim son kişiydi ama söyledikten sonra mantıklı gelmeye başladı. Neden incinmiş olmamdan nefret ettiğini. Neden beni iyileştirmek istediğini. Neden aynı anda benden nefret ettiğini.

Neden gitmemi istediğini.

Bir yükten daha fazlasıydım. Bir hatırlatıcıydım. Dün gece benden uzaklaşmasına şaşmamalı. Kendi bokuyla uğraşıyordu.

Benimkiyle de uğraşmasına gerek yoktu.

Daha önce emin değildiysem bile şimdi kesinlikle emindim. Nasıl yapacağımı bulduğum anda gidecektim. Sonuçlara lanet olsun.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ayı

"Hiç otun var mı?" Oturma odasındaki kanepede oturan Ray'e sordum.

"Bilmiyorum Bear, kapıyı nasıl çalacağını biliyor musun?" Ray gözleriyle beni hançerleyerek sordu.

"Daha önce hiç kapıyı çalmadım."

"Daha önce emzirmiyordum," dedi Ray ve işte o zaman Ray'in çıplak memesine bastırılmış küçük pembe yumağı fark ettim. Daha önce hiç bebek emziren birini görmemiştim. En azından şahsen. Hep bunun iğrenç bir şey olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Bebek bağlı olsun ya da olmasın, çıplak meme yine de çıplak memedir ve Ray'e olan hislerimin hiçbir zaman gerçek olmadığını bilmeme rağmen, o hala çok güzeldi... ve memesi hala dışarıdaydı.

"Hiç otun var mı?" Memesine bakmamaya çalışarak ama bu süreçte sadece memesine bakmayı başararak tekrar sordum.

Kanepenin üzerinden küçük bir battaniye aldı ve omzuna attı. "Artık bakabilirsin."

"Hiç durduğumu sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Peki ya sen? Bu biraz önemli." Aslında çok önemliydi. Her şeyi berbat etmişim. Thia'yı öptüm. Dilimi amına bastırdım ve dürüstçe söyleyebilirim ki hayatım boyunca hiç bu kadar muhteşem bir şey tatmamıştım.

Ama sonra kalktım ve onu orada otururken bıraktım, muhtemelen yanlış bir şey yapmadığı halde neyi yanlış yaptığının merak ediyordu. Tam tersi oldu. Her şeyi doğru yapmıştı.

Çok doğru.

O kadar duyarlıydı ki, ağızımla üzerinde biraz daha zaman geçirsem ya da ona herhangi bir şekilde dokunsam boşalacağını biliyordum.

Beni harekete geçiren ve kontrolümü kaybetmeme neden olan şey onun dilimin etrafına gelme düşüncesi idi. Kahretsin, muhtemelen o ilk öpücüktü. Onun masum dili benimkine doğru yol alıyordu.

Aletim o kadar sertleşmişti ki canımı acıtıyordu ve onu tam orada, ateş çukurunun kenarında götürmeme saniyeler kalmıştı. Eğer ateşin çıtırtısı olmasaydı, aynı noktada yaşadıklarımı hatırlatan ve beni gerçekliğe geri döndüren bir şey olmasaydı, bunu yapacağıma hiç şüphe yoktu.

Ot benim ona barış teklifimdi. Ona gerçekten unutturmak istediğimi göstermenin bir yoluydu ve bu, onun bakire amının bariyerini sikimle delmemi içermiyordu. Ayrıca ona söyleyecek başka bir şeyim daha vardı. Yola geri dönmek için yaptığım asıl planın yolunda gitmesini sağlayacak bir şey.

"Sence emzirirken ot içebilir miyim?" Ray beni şimdiki zamana geri çağırarak sordu.

"Bana bir pislikmişim gibi bakmandan anladığım kadarıyla bunun cevabı kocaman bir hayır mı?" diye sordum.

"Haklı olabilirsin," dedi Ray. "King stüdyosunda, bugünlerde çocuklar etrafta olduğu için her şeyi kilit altında tutuyor ama muhtemelen bir şeyleri vardır." Örtüyü kaydırarak çıkarmadan önce bebeği ve gömleğini kaydırdı. "Bu o kadar zor muydu?" Ray ile tartışmayı en az Ti ile tartışmak kadar seviyordum.

Az önce onunla kavga etmekten hoşlandığını itiraf ettin. Sende bir aşk var seni koca amcık!

Preppy'nin zihinsel yorumuna gözlerimi devirdim.

King, Ray'in söylediği gibi garajın diğer tarafındaki yeni stüdyosundaydı. Açılı bir masanın üzerine eğilmiş, kalemı sayfanın üzerinde hızla hareket ediyordu. Ne çizdiğine bakmak için eğildim, eski tarz bir ejderhaydı, alevler püskürtüyordu ve onu şimdiye kadar gördüğüm en detaylı çizimlerden biriydi. Dramatik. Cesur. "Güzel ev," dedim yeni stüdyosuna bakarken. Eski stüdyosu evin içinde neon ve posterlerle donatılmış küçük bir odaydı. Bu daha temizdi, daha büyü müştü. Daha steril di. Daha önce yaptığı dövmlerin resimleri duvardaki çerçevelerde asılıydı, kapının üzerinde taç takmış bir kafatasının olduğu KING'S TATTOO tabelası asılıydı.

"Teşekkürler. Çocuklar evin her santimini kapladığından beri yeniden bir çalışma alanına sahip olmak iyi hissettiriyor. Çocukların bu kadar çok şeyi olduğunu bilmezdim," dedi ve serçe parmağıyla bir çizgi karalayıp elinin yanıyla sayfanın üstünü sildi.

"Beni her zaman şaşırtıyorsun kardeşim. İşte bu üst düzey bir bok," dedim ejderhasını göstererek.

King taburesinde dönerek, "Kimin için olduğunu asla tahmin edemezsin," dedi.

"Kimin için?"

"Ray'in babası."

"Yok artık. Senatör pisliği dövmeli mi oluyor? Onun hızlı ve zamanında ölümünü planladığımız eski güzel günlere ne oldu?" Duvarda yaptırdığı farklı dövmlere bakmaya devam ederken sordum.

"Bazı şeyler değişti. Göğsünde ve omzunda kurşunu yediği yerde bir sürü yara izi var. Bir kısmını örtmek için ejderha istiyor, ona sevdiği eski Jet Li filmlerini hatırlatıyor ya da onun gibi bir şey."

"Eğer yerim kalsaydı onu bana giydirmeni isterdim. Tam bir meme dostum," dedim. "Memelerden bahsetmişken, Ray'i az önce evde gördüm ve hiç otun var mı diye merak ettim."

"Bu cümle neden KALÇALARDAN BAHSEDERKEN diye başladı?" King elindeki çizimi pencerenin yanındaki panoya yapıştırıp sanki az önce onu yatağında parmakladığımı söylemişim gibi bana dik dik bakarak sordu.

"Çünkü senin kız yukarıda çocuğunu besliyordu. Oturma odasındaydı. Sakin ol dostum, meme falan görmedim."

"Preppy gibi konuşmaya başladın," dedi King. "Ve şu anda ölmemiş olmanın tek nedeni, bana gözlerini kapattığını, kışını döndüğünü ve memesinin dışarıda olduğunu fark ettiğinde lanet olası kapıdan çıkıp gittiğini söylemek üzere olman."

"Elbette. Kulağa hoş geliyor. Aynen öyle oldu," dedim alaycı bir şekilde. "Ama cidden hiç otun var mı? Dışarıdayım ve bir şey için ihtiyacım var."

"Kafayı bulmak gibi mi?" King sordu. Ukala.

"Evet, orospu çocuğu, kafayı bulmak gibi. Ama benim için değil, Ti için. Bana neden sakso çektiğimi sordu, ben de ona biraz gerçeklikten uzaklaşmasını söyledim ve o da beni şaşırtarak kendisinin de unutabilmesi için bana yalvardı, ben de neredeyse pes ediyordum."

Bitirmeden dilimi yutturduğum için özür dilemek için de buna ihtiyacım olduğunu söylemeyi ihmal ettim. Unutmasına yardım edeceğime söz verdiğim ve tam iyi kısma geldiğimde kaçtığım için.

"Neden ona izin vermedin? Daha önce bir kızın iyi vakit geçirmesine engel olduğunu hiç görmemiştim," dedi King.

"Hiç kalmamıştı ama yine de doğru gelmedi. O bir kulüp fahişesi değil." "Sonunda seni elde etmeye çalışmadığına mı karar verdin?" King sordu.

"Sanırım değil."

"Onunla ne yapacağına karar verdin mi?"

"Plan değişmedi. Ve yardımcı olacak bir telefon görüşmesi yaptım." "Ne tür bir arama?" King bana dikkatle bakarak sordu. "Bethany Fletcher," diye itiraf ettim.

"Vay canına."

"Kulüp avukatlarını arayamam, artık benim için çalışmıyorlar. Ti'yi ailesini vurma suçundan kurtarabilirsem onu buradan gizlice çıkarabilir ve MC'nin onu aramayacağı kadar uzağa bırakabilirim."

"Bethany'yi aradığına hâlâ inanamıyorum," dedi King.

"Şeytanla savaştığınızda bazen bir iblis çağırmanız gerekir," dedim. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"İstiyorum."

Hiçbir fikrim yoktu.

King, tavandan yere doğru sarkan büyük bir eriyen saat resminin bulunduğu duvara doğru yürüdü. Tabloyu kaydırarak gizli bir kasayı ortaya çıkardı. Kadranı çevirdi ve açtığında içinde başka bir kasa vardı, bu seferki bir kod gerektiriyordu.

"Üç numaralı kasayı açmak için arka bahçeden bir anahtar çıkarırken beklememi ister misin?" diye sordum.

"Siktir git," dedi King. "Artık etrafta koşuşturan çocuklar var. Her şey farklı. Eskiden olduğu gibi her yerde pislik olamaz."

Hayatı boyunca doğru ya da yanlış olmasına aldırmadan her istediğini yapan King'in, gece çocuklar uyuduktan sonra garajda kafayı bulmak için gizlice kaçtığını hayal etmek zordu.

"Annem her şeyi ve herkesi benim önümde yaptı," diye devam etti. "Çocuklarım için bunu istemiyorum. Kötü şeyleri bilmemelerini istiyorum. Kırk yaşına gelene kadar Noel Baba'ya, Paskalya Tavşanı'na ve lanet olası diş perisine inanmalarını istiyorum."

"Neden?" Nereye varmaya çalıştığını anlamadığım için sordum.

"Çünkü onlar çocuk. Sadece çocuk olmalarını istiyorum. Oyuncak silahlarla

oynamalarını ve

Araba kullanacak yaşa gelmeden önce gerçek arabayı kullanma konusunda endişelenmelerini istiyorum. En büyük endişelerinin akşam yemeğinde pizza mı yoksa sosisli sandviç mi yiyeceğimiz olmasını istiyorum. Sen ve ben mi? Çocuk olma şansımız olmadı. Boktan ebeveynlerimiz tarafından elimizden çalındı ve çocukluk yerine bize koca bir tabak sert gerçeklik verildi. Bunu onlara yapmayacağım. Yapmayacağım."

Logan's Beach'e döndüğümde beri King'in yumuşadığını düşünüyordum ama yanılmışım. Çocuklarını korumak istemesi onu yumuşak yapmıyordu. Onu daha da deli yapıyordu, sadece farklı bir şekilde.

Çünkü onun farklı bir amacı vardı.

"Bir gün anlayacaksın. Endişelenmen gereken kendin olacaksın ve o zaman kimsenin bulaşacak kadar aptal olmadığını düşündüğün psikopatın, aileni korumak için dönüşeceğin psikopattan çok korkması gerektiğini anlayacaksın."

"Şu anda yarından sonrasını göremiyorum, bırakın o kadar uzağı geleceği bile. Zaten günlerim sayılı. MC, onların bölgesine adımımı attığım anda peşime düşecek. Birini hamile bırakacak kadar uzun yaşayamayabilirim."

King bana küçük bir kilitli poşet attı, ben de onu arka cebime soktum. Kasayı kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturarak masasına yaslandı. "Özür dilerim, sen yokken koca bir korkağa dönüştüğünü fark etmemiştim."

"Siktir git," diye tükürdüm.

"Eski Bear bunu farklı şekilde ifade ederdi. Bana bir şey söyle, dostum. Hâlâ istiyor musun? Tokmağı? Çünkü birkaç ay önce istemediğini söylemiştin ama şimdi burada kayıp bir köpek yavrusu gibi dolaşıyorsun."

"Şimdi cevabım 'bilmiyorum'," dedim dürüstçe. "Ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum."

"Cevabını bir şişe Jack'in dibinde bulamayacaksın." "Oh evet, ne zamandan beri benim annem oldun?"

"Eski bir arkadaşım bana kim olduğumu hatırlayıp hatırlamadığımı sorduğu ve ben de bağlantıyı kaybettiğimi fark ettiğim için. Senin de aynı türden bir hatırlatmadan hoşlanabileceğini düşündüm," dedi King, ona aylar önce söylediğim sözleri bana geri atarak. "O eski arkadaşın az önce ne dediğini bilmek ister misin?"

"Elbette," dedim, çünkü bilmek istiyordum.

King, "Eski Bear, MC'nin kendi bölgelerine adım attığı anda onu vuracağını söylemezdi, eski Bear bir bok söylemezdi ama burası artık onların bölgesi olmaktan çıkana kadar onlara cehennem ateşi yağdırırdı," dedi.

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Ben sadece benim. Biri hariç tüm kardeşlerim emirleri Chop'tan alıyor. Onların düzinelerce askeri varken ben sadece bir askerim. MC'ye girmek intihar olur ve her şey berbat durumda ama henüz dışarı çıkmaya hazır değilim."

"Bu komik, çünkü bir saniye önce pes ediyormuşsun gibi geliyordu."

"Vazgeçmiyorum, sadece hayatımı sürdürmek için yapmam gerekeni yapıyorum, dostum."

King bir sigara yakarak, "Bu daha da komik," dedi. "Neymiş o?" Arkadaşıma sinirlenerek sordum.

King, "Yaptığın şeyin yaşamak olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Sivil

hayata geçmiş biri için bunu söylemek çok kolay."

"Senin için askerlik yapacağım," dedi King. Tam bir sigara yakmak üzereydim ki sözleri beni duraksattı, alev sigaramın birkaç santim uzağında titriyor, ben söylediklerinin ciddiyetini kavrarken havada sallanıyordu.

"Hayır," dedim sonunda. "Ray ve çocukların var. MC'yi geri alabilmemiz için benim için askerlik yapacağını öğrenirse, onlar fırsat bulamadan seni öldürür."

King pencereden evi göstererek, "Gördün mü? Bir bok bilmediğini işte böyle anlıyorum," dedi. "Ray ve çocuklarım benim her şeyim, ama o beni kim olduğum ve ne yapmam gerektiği konusunda biliyor ve kabul ediyor. Zamanı geldiğinde ve içinde debelenmekte ısrar ettiğin tüm bu saçmalıklardan kurtulduğunu gördüğünde, ben de varım. Asker olacağım. Soru sormak yok."

King sonunda lanet olası aklını kaçırmıştı. "Hayır. Ve bunu sadece söylemiş olmak için söylemiyorum dostum. Sana izin veremezdim. Ray seni öldürmezse, kesinlikle beni öldürür."

"Öyle mi?" King masasına geri oturdu ve bana sırtını döndü. Kalemmini eline aldı ve başka bir taslağa başladı. "O zaman neden bunu önerdi?"

King'in MC'yi geri alma fikrini aklımdan geçiriyordum. Bunun gerçek bir olasılık olup olmadığını merak ediyordum. Daireye doğru attığım her adımda bu düşünce beynime kazınıyordu ve kapıyı açtığımda bu düşünce beni ele geçirmişti ama bu düşünce fazla uzun sürmedi çünkü kapıyı açar açmaz havada bunu hissettim. Daha yatak odasına bakmadan anlamıştım. Ray'e onu görüp görmediğini sormak için eve geri koşmadan önce biliyordum. Yüzüğümün hala zincire bağlı olduğunu sehpanın üzerinde görmeden önce biliyordum.

Thia gitmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Thia

Bir kahverengi dul örümceğinin zehri, kuzeni kara dul örümceğinin zehrinden altı kat daha güçlüdür. Ancak daha koyu renkli akrabasının aksine, kahverengi dulun bir tehdide karşı ilk tepkisi geri çekilmektir ve doğrudan temas kurulmadıkça nadiren ısırır. Saldırmak onun son seçeneğidir.

Son çare. Benim gibi.

Küçük kardeşimi öldüren örümcekle Ayı'dan daha çok ortak yönüm vardı.

Şerif Donaldson öğleden sonra saat üçten önce ofisinde olmazdı. Jessep kasabası yüzölçümü olarak büyük olabilirdi ama nüfus olarak küçüktük, aslında o kadar küçüktük ki kasaba şerifimiz sadece yarı zamanlı çalışıyordu.

Jessep Florida'nın en eski kasabalarından biriydi ve eski olması yasalarının çoğunun uzun zaman önce yazıldığı anlamına geliyordu. Kasabanın cazibelerinden biri de bu yasaların hiç revize edilmemiş olması ve her türlü geri kalmış güney kuralının kitaplarda kalmasıydı.

Jessep yasalarına göre erkeklerin kadın kıyafetleri giymesi yasaktı, ancak bununla da sınırlı değildi. Daha açık bir ifadeyle, saten askısız elbise giyerken yakalanan erkeklerin cezası, diz boyu etek giyerken yakalananlardan çok daha ağır olacaktı.

Çıplak duş almak da büyük bir yasaktı. Evli çiftler arasında bile oral seks kesinlikle yasaktı.

Mayo giyerken halka açık bir yerde şarkı söylemek yasadışıydı. Kural koyucular şarkı söylemekten hiç hoşlanmamış olabilirler çünkü bir keçiye şarkı söylemek de yasa dışıydı.

Keçinin doğum gününde bile.

Bekâr bir kadının Pazar günleri paraşütle atlaması yasadışıydı.

Garajda bulduğum bir bisikletle, selesinin arkasına yırtık pırtık turuncu bir bayrak iliştilmiş eski mavi bir sahil bisikletiyle geriye, memleketime doğru pedal çevirdim. Jessep'e kadar hiç durmadan sürdüm, Bear'la arama mesafe koyma ihtiyacım ve başıma geleceklerle yüzleşme arzum beni ileriye doğru itti, daha hızlı ve daha hızlı pedal çevirdim, sonunda Jessep'e Hoş Geldiniz tabelasının olduğu yola döndüğümde yavaşladım, Nüfus 64. Doğruca şerifin ofisine gitmeyi planlamıştım ama saat daha ikiydi. Eve gitmek niyetinde değildim ama farkına bile varmadan hala bisikletin üzerindeydim ve ayaklarım yerde, bir tarafa savrulmuş ve şimdi rüzgarda uçuşan sarı olay yeri bandına bakıyordum.

Bisikleti de yanıma alarak yavaşça patikadan yukarı doğru yürüdüm. Bisikletten inmeyi, verandaya çıkmayı ya da eski sallanan sandalyede oturup çürümüş kokuyu içime çekmeyi planlamamıştım.

narenciye.

Ama ben yaptım.

Öğleden sonra yağan yağmurlar annemin evin kenarındaki kanını taze kırmızıdan soluk kahverengiye çevirmişti. Orada ne olduğunu bilmeyen biri bunun sadece bir çamur lekesi olduğunu düşünebilirdi.

Ama burada ne olduğunu biliyordum.

Bilmediğim şey ise bundan sonra ne olacaktı. İşte o zaman gördüm.

Örümcek.

Sapı kırık eski bir saman süpürgesini tutarak cılız verandada durdum. Uzun ve çizgili bacaklarından birkaçını kullanarak küçük siyah bir böceği çevirmesini izledim. Ben bir metre ötemde durmuş onun yakın ölümünü planlarken, o kendi işine bakıyor ve öğle yemeğini paketliyordu.

Güneş batmaya başlamıştı, havanın tolere edilebilir olduğu günün tek saatlerinden biriydi ve yaz yağmuru Jesse'nin üzerindeki akşam ılgığı için yerleşmeden hemen önceydi.

Yalnız bırakılmak istemenin nasıl bir his olduğunu anladım ve kısa bir an için örümceğin ölüm cezasını bağışlamayı düşündüm, ancak fikrimi hemen değiştirdim.

Aynı onun gibi biri Jesse'yi

öldürdü. Ölmesi

gerekiyordu.

Görünüşe göre bir şeyleri öldürmekte iyiymişim.

Eski paslı merdivenimizi kurdum ve en tepeye tırmanarak süpürge sapının ucunu, başına geleceklerden habersiz masum örümceğin üzerine yerleştirdim. "Üzgünüm küçük adam," diye fısıldadım, onu köşeye sıkıştırmadan hemen önce. Tekrar tekrar vurdum, vurdum, vurdum ve onu ezerek unutulmaya terk ettim. O örümceği tekrar tekrar öldürdüm ve ellerim parçalanmış süpürge sapından kanayana ve gözyaşlarım yüzümden akana kadar öldürmeye devam ettim, örümcekten geriye kalanlar süpürge ucundan çimlere düştükten çok sonra.

"Bayan Andrews?" diye sordu bir adam. Dengemi korumak için merdivenin tepesini iki elimle kavradım ve süpürgeyi düşürdüm. Engebeli verandaya düştü ve yan taraftan çimenlerin üzerine yuvarlandı.

Uzun boylu bir adam toprak yolda elinde bir dosya ve kızarmış yüzündeki teri silmek için kullandığı bir mendille duruyordu. Kırıksık gri bir takım elbise giymiş ve yan yan gülümsüyordu.

"Özür dilerim hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim," dedi düzgün bir güneyli aksanıyla. Kıyafetleri buralı olmadığını ele vermeseydi, aksanı her şeyi çözerdi. "Bayan Andrews'u mu arıyorum?" diye tekrar sordu adam, merdivenden inişimi izlerken gözlerini güneşten korumak için dosyayı kaldırdı.

"Kim bilmek istiyor?" Gözlerimi silmek için arkamı döndüm ve kırık süpürge sapını çimenlerin üzerinden alıp verandaya geri fırlattım.

"Benim adım Ben Coleman ve The Sun adına buradayım..." Neden orada olduğunu anlamak için cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Sunnlandio Şirketi akbabaydı ve annemin

yokuş aşığı delirmesine yardımcı oldu, sonra da yan tarafa düşüp babamı da beraberinde götürdü.

Ben Coleman rüzgârda uçuşan olay yeri bandını fark etmemiş gibiydi. Salı gecesi garaj yolunda duruyordu, üzerinde buruşuk gri bir takım elbise vardı ve o kadar çok ter damlıyordu ki sanki uzaktan görebildiğim ama henüz gelmemiş olan yağmur fırtınasına yakalanmış gibiydi.

Ben yaklaştı ve bana elini uzattı. Merdiveni katladım ve onun yanından geçerek evin yan tarafındaki kulübeye doğru yürüdüm. "Gidebilirsiniz Bay Coleman, neden burada olduğunuzu biliyorum ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum." Merdiveni kulübeye yerleştirdim ve kapıyı kapattım.

Yaklaşan yağmurun kokusunu daha görmeden alabilirdim. Babamla yağmurun kokusunu alabildiğini söylediği için dalga geçerdim ama yaşımla ilerledikçe havadaki değişimi hissedebiliyordum ve bulutlar gelip yıldızları söndürmeden ve gökyüzünü siyahtan griye çevirmeden önce taze oksijenin tatlı keskin fermuarını tanımayı öğrendim. "Bayan Anderson, bunu sizinle birlikte gözden geçirmemiz gerekiyor. Korunun iyiliğini düşünüyoruz." Ben elindeki dosyayı bana doğru uzattı.

Güldüm. "Şirketiniz korunun 60'lardan beri Sunnlandio ile yaptığı sözleşmeyi iptal ederken ailemin iyiliğini düşündünüz mü? Çünkü onlara senin onların iyiliğini düşünüp düşünmediğini sormak isterdim ama soramıyorum. Ve yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa neden yapamayacağımı biliyorsunuz. Yani burada bulunma sebebin her neyse, git başkasına sat. İlgilenmiyorum ve üstelik zamanım da yok. Şerifle bir toplantım var."

Rüzgâr hızlandı, evin etrafında dolanarak saçlarımı yüzüme savurdu. Evin önüne doğru giderken beni takip etmeye devam eden Ben'in takım elbisesinin ceketi açıldı.

İşte o zaman silahını gördüm.

Ya güneylilerin kendisine ateş etmesine alışkın bir iş adamıydı ya da hiç iş adamı değildi.

Yağmur çoktan evin yanındaki açık araziye ıslatmaya başlamıştı, yağmurun buraya ulaşması sadece birkaç saniye sürecekti. "Saçmalamayı kesin Bay Coleman. Tabii adınız buysa. Ne istiyorsunuz?"

"Gelip bu dosyaya bakmanı istiyorum. Bana ne düşündüğünü söyle. Koruyu satın almak için bir teklif. Hem de cömert bir teklif." Elindeki dosyayı uzattı.

"Hemen bu araziden çık ve onu da yanında götür," diye uyardım.

"Beni sizinle sert oynamak zorunda bırakacaksınız, Bayan Andrews. Size uygun bir teklif yapmak istiyordum ama bana başka seçenek bırakmadınız. Aileniz öldüğünde henüz on sekiz yaşında olmadığınızdan ve kayıtlı bir vasiyetleri bulunmadığından, bu mülk sizin değil ve pahalı ve oldukça uzun bir mahkeme sürecinden geçene kadar da sizin olmayacak. Açıkça söylemekten nefret ediyorum ama Sunnlandio gibi bir distribütörle sözleşme yapmadan korunun hiçbir değeri yok. Ayrıca çok uzun bir süre uzaklara gitme ihtimaliniz de var ve şerifle yaptığınız küçük görüşmenin de bununla ilgili olduğunu varsayıyorum. Ama biz Sunnlandio olarak bu işi şimdi halletmeyi ve parayı peşin verip hakimın mülkün tapusunu bize vermesini beklemeyi tercih ediyoruz."

İşte o zaman durumun ciddiyetini anladım; takım elbiselerin ve kravatların içinde gizlenen kötülükler, klasörlerde ve evrak çantalarında saklanıyordu. "Bu yüzden mi yaptınız? Ailemin sözleşmelerini bu yüzden iptal ettiniz, değil mi? Arazinin değerini düşürmek ve sonra da onları

saçma sapan bir teklif mi?"

"Bayan Andrews, bu kararları ben vermiyorum, ancak yasaların bizim tarafımızda olduğunu kabul ediyorum. Biz sadece sizin imzalamanızı sağlayarak süreci kolaylaştırmaya çalışıyoruz."

"Henüz on sekiz yaşında bile değilim, hiçbir şey imzalayamam," dedim.

"Doğum gününüz iki gün önce, on iki Temmuz'da değil miydi?" Bay Carson dosyayı açıp tarihi okuduktan sonra tekrar kapatarak sordu.

Kendi doğum günümü mü kaçırdım?

Yağmur duvarı geldi ve önüne çıkan her şeyi ıslattı; takım elbiseli adam da buna dahildi ve saçları başının tepesinde düzleşirken gülümseyerek yerinde durdu. "Yarın mahkemeye gidip veraset hakimine teklifimi sunacağım ve koruya uygun bir değer biçilmesini talep edeceğim. Ya bunu şimdi imzalarsın ya da kendini kazanamayacağın bir savaşa hazırlarsın. Karşılayamayacağın bir savaş."

Kanun bizim tarafımızda.

Kanun bizim tarafımızda.

Kırmızı gördüm. O kadar kırmızıydı ki, gökyüzünden bir şimşek çakmasını ve bu takım elbiseli sürüngeni garaj yolundan aşağı fırlatmasını diledim. Ben dosyayı verandaya bıraktı ve bana yine o kendini beğenmiş gülümsemesini ve selamını göstererek garaj yoluna geri döndü. "Bay Coleman?" Tatlı tatlı sordum. Arkasını döndü. "Evet, Bayan Andrews?" diye sordu, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun sesini bastırarak.

"Az önce yasaların senin tarafında olduğunu mu söyledin?" Başımı yana eğerek sordum. "Evet. Bu doğru."

"Peki o zaman," diyerek ağır sundurma kutusunun kilidindeki şifreyi tuşladım ve menteşeler açıldı. İhtiyacım olan şeyleri kapağın alt tarafına bağlı kancalardan çıkardım. Annemle Rus Ruleti oynarken hayatımı riske attığım eski kilidin aksine, bu her seferinde ilk çekişte çalışıyordu. "Jesep'te herkesin kendi mülkünde sebepsiz yere birini vurabileceğini biliyor muydun?"

"Yapamazsın," dedi, sesinde korku yoktu. Meydan okurcasına. Elini ceketinin üzerine koydu ama silahına uzanacak zamanı olmadığını biliyordu.

Tek bir adım yetti.

Blöfümü görerek bir adım öne çıktı. Tetiği çektim.

"Jesep'e hoş geldiniz, Bay Carson."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayı

YANKILANAN BİR ÇATIRTI geceyi delip geçti, o kadar gürültülüydü ki motorumun kükremesinin üzerinde duydum, sanki bir dalgaya kapılmışım gibi etrafımdaki havayı dalgalandırdı. Küçük ama hızlı bir şey kulağımın yanından bir çığlık gibi geçti, o kadar yakındı ki boynumun yan tarafındaki ısı izini hissettim.

Bir kurşun.

Çatlak. Echo. Crack. Echo.

Peşimde iki motor vardı. Tanıdığım iki motor. Yapımına yardım ettiğim iki motor.

Piçler.

Logan's Beach'ten bisikletimle ayrıldığım anda bu piçlerin beni takip etme olasılığı olduğunu biliyordum. Sorun şu ki, Thia'yı onlardan önce bulmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki King'e nereye gittiğimi bile söylemeden bisikletime atlayıp hızla uzaklaştım.

Siktir, belki de çoktan yapmışlardır.

Göğsüm sanki bir kurşunla vurulmuşum gibi sızlıyordu.

Kumsal Piçleri kanunsuz olabilirdi ama ruhsuz değillerdi, yaşadığımız kurallardan biri 'Canını almak üzere olduğun bir adamın daima gözlerinin içine bak' idi.

Kulüp tahmin ettiğimden daha da boka batmış olmalıydı çünkü arkamdan ateş eden iki amcık bu özel kuralı görmezden gelmeyi seçmişti.

ÇATLAK.

Kurşun vızıldayarak geçerken boynumun derisinde sıcaklığı hissettim.

Jessep'e Hoş Geldiniz tabelasını geçtim ve keskin bir sağa saparak beni takip eden şerefsizleri atlatmaya çalıştım.

Öyle bir şansımız yok.

Kurşunlar havada uçuşuyor olabilirdi, Thia tehlikede ya da çoktan ölmüş olabilirdi ama hızımı artırıp öne doğru eğilerek bacaklarımın arasındaki makineyi sınırlarına kadar zorladığımda başka bir zamanı, hızlı gitmenin yeterince hızlı olmadığı başka bir bulutsuz geceyi hatırladım.

Beş yaşındayım ve daha önce hiç binmediğim bir arabanın yolcu koltuğundayım. Annem sürüyor.

Kendi kendine mırıldanıyor ve tırnaklarını yiyor.

Beni okuldan aldığı anda üstü açık kırmızı arabasına binmişim ama her zaman döndüğümüz, bizi kulüp binasına götüren sokağı geçmişti. Durduğumuz tek yer, onun arabasını Stop-n-Go'nun arkasındaki bu arabayla değiştirdiğimiz zamandı.

Bindiğimiz küçük Toyota, Tank'ın bilaro masasına bıraktığı özel gazozunu içtikten sonra hastalandığım zamanki gibi kokuyor. Gazozunun tek özel yanı

kusmuk miktarı babamın ofisinin zeminine sıçramama neden oldu.

Dr. Pepper çok daha iyi.

Annem bir sigara yakıyor ve camını açıyor, ama sadece bir aralık. Arabanın içi onun soluduğu dumanla doluyor ama bu beni rahatsız etmiyor çünkü buna alışkınım. Kulüpteki herkes sigara içiyor. Bir keresinde televizyonda sigaranın büyümeyi durdurduğunu söyleyen bir reklam görmüştüm ve ben de babam gibi gerçekten uzun boylu olmak istiyorum, bu yüzden sigaraya başlamadan önce boyumun çok uzamasını beklemeye karar verdim.

Dışarısı karanlık, ama otoyolda olduğumuz için, ne zaman bir sokak lambasının yanından geçsek, arabanın içi aydınlanıyor ve sonra kararıyor, sanki biri bir ışık düşmesini açıp kapatıyormuş gibi. Düşmenin kaç kez açıldığını saymıyorum ama çok fazla. Yüze ulaştığımda duruyorum çünkü bildiğim en yüksek sayı bu.

Ne zaman bir motosiklet geçse, annem direksiyonu sıkıca kavlıyor ve o hızla geçene kadar nefesini tutuyor. Sürekli aynaları kontrol ediyor ve gözlerindeki saçları siliyor. Yüzünün üst kısmında ter kabarcıkları var ve araba bir sonraki sefer ışıkları yaktığında gözlerinden yaşlar süzüldüğünü fark ediyorum.

"Sorun ne, amcık?" diye sordum.

Annem gözlerini deviriyor ve bana kızgın bir bakış fırlatıyor. "Baban bana öyle diyor diye, bu birine söylenecek güzel bir şey olduğu anlamına gelmez. Bana anne demeye devam et, tamam mı?"

"Amcık güzel kız demek değil mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum çünkü bana ne anlama geldiğini söyleyen Tripod'du ve babamın kulübünün başkan yardımcısıydı, yani çok şey biliyordu.

"Hayır tatlım, o anlama gelmiyor. Bu kötü bir kelime, bir daha asla söyleme, tamam mı?" Eliyle saçlarımı karıştırıyor ve aynaları kontrol etmeye geri dönüyor.

Kulüp binasına döndüğümde Tripod'a o kelimeyi tekrar soracağım. Babam, kızların bazen bazı şeyleri erkekler gibi anlamadığını söyler, bu yüzden annemin muhtemelen kafası karışmıştır.

"Bir kelime nasıl kötü olabilir?" Ben soruyorum.

"Sadece olabilir, Abel." Öfkeyle söylüyor. Annemin yüzünde beni mola vermeye göndermeden önceki ifadesi var ama en azından artık gözlerinden yaş akıyor.

Gözlerinin akmasından hoşlanmıyorum.

Ayrıca babam Chop ile tartıştıktan sonra burnundan kan akması da hoşuma gitmiyor.

"Anne, sorun ne?" Ona tekrar sordum.

Başını bana doğru sallıyor ve gülümsüyor. "Yok bir şey bebeğim. Hiçbir sorun yok. Aslında her şey harika."

"Ama ben kulüp binasına geri dönmek istiyorum," diye sızlanıyorum.

"Hayır!" Annem yumruğunu direksiyona vurarak bağırıyor. Derin bir nefes alıyor ve sigarasından bir nefes daha çekip kül tablasında söndürüyor. Uzanıp dizimi tutuyor. Kıkırdıyorum çünkü orası benim gıdıklanma yerim. "Abel, çok seveceğin bir yere gidiyoruz. Kulüp binasından bile daha iyi. Söz veriyorum." Elini çekip bir sigara daha yakıyor.

Omuz silkiyorum ve heyecanlanmaya başlıyorum, çünkü annemin beni Disney World'e

götürebileceğini düşünüyorum. Oraya hiç gitmedim ama kulüp binasından daha iyi olabileceğini düşünebildiğim tek yer orası.

Stretch Armstrong'unun kollarını germeye geri döndüm ve dün Gator Amca'yı götürdüklerinde polislerin yaptığı gibi arkasından bağladım. Polisler kulübün dostu değildir, bu yüzden babama ışıkların ve sirenlerin ne kadar havalı olduğunu düşündüğümü söylemedim. Gator Amca'nın yakın zamanda eve dönmeyeceğini ama önümüzdeki ay onu Up-State denen bir yerde ziyaret edebileceğimizi söyledi.

Tanıdık bir gümbürtü duyuyorum ve arkamıza bakmak için dönüyorum. "Hey anne, babam geldi," diyorum ama o sadece önüne bakıp başını sallıyor. Gözleri yine akmaya başlıyor. Motosikletler arabanın etrafını sarıyor ve annem yavaşlıyor ama durmuyor. Yanımıza yanaştığında Tank'ı ve motosikletini tanıyorum. Kaskı ve sarı renkli gözlüklerine rağmen ağzının etrafındaki çizgilerden kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Bir şeyler bağırtıyor ama diğer motorların sesinden onu duyamıyorum. Annem onu duyuyor çünkü ona cevap verir gibi kafasını 'hayır' diye sallıyor.

Tank'ın botunu tekmelediğini görüyorum ve bir de bakıyorum ki arka cam arabanın içinde patlıyor ve camlar etrafa saçılıyor. Koltuğun arkasına eğilsem de artık çok geç. Gözümün ucuyla bir parça yakalıyorum ve derin, yakıcı bir çizik gibi hissediyorum. Annem çığlık atıyor ve bir de bakıyorum ki araba sağa doğru savruluyor, lastikler engebeli zemine çarparak duruyor.

Elimi gözümünden çekip açmaya çalışıyorum ama açtığım anda otomatik olarak kapanıyor ve cam parçasının hâlâ gözümde olabileceğinden emin oluyorum. Annem yüzümü tutuyor ve gözümü inceliyor. Bisikletlerin hepsi arabanın etrafında durdu ve şimdi Chop'u görüyorum. Bisikletinden iniyor ve kaskını yere atıyor. Annem gözümünden kırmızıya boyanmış küçük bir cam parçası alıyor. "Seni seviyorum, Abel. Şimdi ve sonsuza dek. Bunu unutma." Chop kapısını yırtıp açarken ve onu saçlarından tutup arabadan sürüklerken fısıldıyor. Çığlık atıyor ve tekmeliyor ama Chop otoyolun kenarındaki ağaçların altında kalana kadar onu sürüklemeyi bırakmıyor.

Onları göremiyor olabilirim ama yine de duyabiliyorum. "Nasıl dinleyeceğini bilmiyor musun lan sen!" Chop bağırtıyor. "Sana bir daha Logan's Beach'e ya da çocuğumun yanına adımını atarsan memelerini kesip kulüp binasının çitlerine asacağımı söylemiştim! Şaka yapıyor gibi mi göründüm, amcık!"

Daha önce de birbirlerine bağırdıklarını duymuştum ama bu sefer bir şeyler farklı görünüyor. "Hadi dostum." Tank beni arabadan çıkarıp motorunun yanına götürdü.

"Ne sikime çocuğumu çalabileceğini ve bunu anlatacak kadar yaşayabileceğini düşündün!" diye bağırtıyor. Ona vurmuş olmalı çünkü annemin tekrar çığlık attığını duyuyorum. Ağaçlardaki yapraklar sallanıyor ve dikkatimi onların olduğunu bildiğim yerden ayıramıyorum. Tank beni bisikletine doğru götürmeye devam ediyor ama ben geri geri yürüyorum.

"Denemek zorundaydım." Annemin bağırdığını duydum. "Ona sonunun böyle olmayacağı bir hayat vermeye çalışmalıydım..." Duraklıyor.

"Söyle, kaltak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ne olursa olsun bu iş aynı şekilde bitecek, o yüzden fırsatın varken şimdi söyleyen iyi olur." Chop söylüyor. Bir klik sesi duyuyorum.

"Sonu senin gibi olmasın diye onu buradan götürmek istedim!" Annem bağırtıyor ve son kelime ağzından çıkar çıkmaz bir patlama sesi duyuluyor.

Ve sonra hiçbir şey.

Tank beni motorunun arkasına bindirip çalıştırıyor, yanımızdaki diğerleri de aynısını yapıyor. Gençlerden biri olan Biggie Toyota'ya atlıyor ve hızla uzaklaşıyor. Piçlerin en yaşlılarından biri olan Pager, Chop yanağına kan sıçramış ve silahı hala elinde görüldüğünde çalılığın kenarında bekliyor. Silahı Pager'a fırlatır, o da bir beze sarar.

Tank eliyle Chop'a bir şey işaret ediyor, Chop onu görüyor çünkü başını sallayarak karşılık veriyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş. Çıplak eliyle yanağındaki kanı silmek için bağlantımızı kesiyor.

Ondan hiç korkmadım. Annemi dövdüğünde değil. Hoşuna gitmeyen bir sürü şey yaptığım için beni dövdüğünde de. Beni hava botuna bindirip bir adamı vurup cesedini Everglades'e atarken izlemeye zorladığında da korkmadım.

İşte tam bu anda omurgamdan aşağı bir korku yılanı süzülüyor ve ilk kez babamdan korkuyorum. Artık kırmızıya boyanmış avucuna bakıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda tüylerim diken diken oluyor...

Ve gülümsüyor.

Sırtımda patlayan ısı omzuma doğru yayıldı ve ardından mermi kemiğe saplanıp omzumun önünü yırtarak zihnimi uyuşturan bir acıya dönüştü. Daha önce de vurulmuştum ama bu alışabileceğiniz bir his değil. Derinizi ve kaslarınızı parçalayan küçük el bombaları, içinize yeterince girdikten sonra patlıyor. Omurgamdaki her sinir zıpladı ve kollarım kasıldı, motosikleti yana doğru yönlendirerek yolun her tarafına savrulmasına neden oldu. "FUUUUUUCCCCCKKKKK" diye dişlerimin arasından bağırırken gidonu sıkıca kavradım ve ön tekerim yolun kenarındaki hendeğe düşmeden birkaç saniye önce motosikletimi düzelttim. Lastiklerimin altından çimen ve toprak fışkırdı, lastiklerim tekrar yolu satın alırken üzerime çamur yağdı.

Kurşunlar hala kafamın etrafında vızıldarken motosikleti düz tutmak ve hızımı korumak için her şeyimi harcadım. Hız göstergesinde aşağı yönde sadece birkaç küçük tik ve ben ölü bir adamdım.

Kesik giymiyor olabilirdim ama bir sürtük değildim, Thia'ya doğru koşuyordum, hayatım için değil.

Frene bastım ve motorumu döndürerek üzerime doğru son sürat gelen sürtüklerle yüzleştim. Tank ve Cash. Aday olarak bizzat işe aldığım iki kardeş.

Nankör orospu çocukları.

İki erkek kardeş de, sırf payımı giymiyor olmamın zayıf olduğum anlamına gelmediğini zor yoldan öğrenmek üzereydi.

Ya da lanet olası tetiği nasıl çekeceğimi unuttuğum için.

Ellerimi gidondan kaldırıp iki silahımı da omuz kılıflarımdan çıkarırken bisikletim dönmeye devam etti. Ani hareketimle sırtımda bir acı hissettim ama nişancılığım sabitti.

Bana doğru hızla geldiklerinde ve ben ateş etmeye başladığımda o orospu çocuklarının yüzlerindeki şok ifadesi hoşuma gitti. Önce Cash yere düştü, ben iki kurşun sıkarken motoru yan döndü.

Göğsüne. Tank da onu takip etti ve ben sağ yanağına bir tane sapladıkdan sonra gidonunu devirdi.

Motosikletim kontrolden çıktı ama sanki ben değil de etrafımdaki dünya dönüyormuş gibi görünüyordu. Portakal bahçeleri etrafımı sarmıştı ve çürüyen bir şeyin kokusu da öyle. Yolum kenarından savruldum ve sadece birkaç dakika önce kaçınmayı başardığım hendeğe çarptım. Bisikletimin üzerinden süzıldüm, havada uçarak gülümsedim.

Dışarı çıkıyor olabilirdim ama en azından o iki orospu çocuğunu yanıma aldığımı bilerek çıkıyordum.

Yere düşmeden önceki son düşüncem pembe saçlı bir kızdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thia

MR. CARSON kendi isteğiyle sallanarak uzaklaştı ve ben de o kendi silahı olduğunu hatırlayamadan portakal bahçesine doğru koştum. Yaptığım şeyden iğreniyordum ve pişman olmadığım gerçeğinden daha da iğreniyordum.

Ciğerlerim yandığında ve daha fazla koşamadığımda dizlerimin üzerine çöktüm. "Çok üzgünüm baba. Tüm bunları senin için saklayamadığım için çok üzgünüm. Bizim için. Ama en çok da seni kurtaramadığım için çok üzgünüm," dedim ağaçlara doğru. Etrafımdaki yapraklar rüzgârla hışırıyor, arada bir düşen bir portakalın sesini duyuyordum.

Kısa bir süre için hepsini yakmayı düşündüm, ne kadar kuru olduğunu ve ne kadar hızlı yanacağını test etmek için yakındaki bir ağaçtan yaprak koparmaya kadar gittim, altımdaki toprak sarsıldı, küçük yaprak parçaları ve gevşek toprak parçaları dizlerimin etrafına sıçradı.

Hayatım boyunca Florida'da yaşadım ve daha önce hiç deprem olmamıştı.

Deprem olması mümkün müydü?

Uzaktan bir gümbürtü sesi gelmeye başladı ve ben panik içinde ayağa kalktım, kendimi yeryüzünün kaymasına hazırladım. Gümbürtü gittikçe arttı ve kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı, saniyeler geçtikçe vücudumdaki her kas gerildi ve yavaşça sessizliği doldurdu.

Duymadan önce hissettiğiniz bir sestir. Gittikçe yükselen ve kemiklerinizi titreten bir gümbürtü.

İki tekerlek üzerinde bir deprem.

Bir motosiklet. Ve sesine bakılırsa, belki birden fazla. Ayı.

Benim için gelirdi.

Aptal olma, Thia. Onun dışında milyonlarca insan motosiklete biniyor, o değil. Ama MC olabilir.

Ve sonra... BOOM.

O kadar gürültülü bir patlama oldu ki saçlarım bomba patlamış gibi rüzgâra savruldu.

Parlak turuncu bir ışık patlaması gecenin içine doğru uçtu ve ardından bulutsuz siyah gökyüzüne karşı gri bir duman yükseldi.

Kendimi bundan vazgeçiremeden patlamaya doğru koşmaya başladım ve bir dakikadan kısa bir sürede yola ulaştım.

Parçalanmış metal enkazı yolun her iki tarafına saçılmıştı. Bir bisiklet mi yoksa iki bisiklet mi olduğundan emin değildim, ta ki yol boyunca cansız ve doğal olmayan açılarda yatan iki ceset görene kadar. İlk cesede doğru koştum ve kalbim kontrolden çıkmaya başladı. Adamın kolları o kadar çok kanla kaplıydı ki hiçbir özelliğini ya da dövmesini seçemiyordum.

Panik içinde diz çöktüm ve tüm gücümü kullanarak adamı ters çevirmeye çalıştım ama yerinden kımıldamadı. Sonra olmasını istemediğim adamın yüzünü hayal ettim ve

o olup olmadığını bilmek. Sahip olduğumu bilmediğim tüm gücü kullanarak tekrar denedim. Onu tamamen ters çevirmeyi başaramadım ama yan yatırmayı başarmıştım. Yuvarlak yüzünü ve kısa kahverengi saçlarını gördüğüm anda rahat bir nefes aldım.

Enkazın üzerine geldiğimde bunun bir kaza olduğundan emindim. Yolda yatan iki cesedin çarpışma sırasında öldüğünden emindim.

Yanılmışım.

Bir sonraki adama koştum, yüz üstü yatıyordu, başı yana dönüktü, gözleri ve ağzı tamamen açıktı.

Yanağında bir kurşun deliği.

Nefes nefese kaldım. Ayağa kalkarak geldiğim koruya doğru geri geri gittim, sanki bir nedenden dolayı gözlerimi enkazdan ve cesetlerden ayırmam gerekiyordu yoksa tekrar ortaya çıkıp peşimden geleceklerdi.

İşte o zaman cesetlerden birinin Bear olacağına dair paniğimin sebepsiz olduğunu anladım. Ölen iki adam da Beach Bastard kesimi giiyordu.

Benim için
gelmişlerdi. Bear
gelmedi.

Yapmayacağını biliyordum ama yine de aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış hem de korkmuş hissetmekten kendimi alamıyordum.

Yolda daha fazlası olabilir.

Ağaçlar beni neredeyse tamamen yutana kadar yavaşça geri çekildim. Cırcır böcekleri etrafımda cıvıldıyordu. Kurbağalar v ı r a k l a d ı ve ön verandadaki böcek zaplayıcısının sesi yarım mil ötedeki verandadan duyulabiliyordu. Ağaç olmadığı kesin olan büyük ve sert bir şeye doğru geri geri gidene kadar adım attım. Bir el belime dolanırken ve diğeri ağzımı kapatıp çığlıgımı bastırırken tüylerim diken diken oldu.

Ona karşı mücadele ederken Bear kulağıma "Ti, dur, benim," diye homurdandı. Kıpırdamadım.

Benim için gelmişti.

Bear tutuşunu gevşetti ve kollarının arasında döndüm. Ay büyük ve parlaktı, tam başımızın üzerinde bir spot ışığı gibi davranıyordu. Gömleksizdi ve üstü başı çamur içindeydi. Normalde sarı olan saçları ve sakalı koyu çamurla kaplanmıştı. Kot pantolonu dizlerinden yırtılmıştı. "Bu yol ne kadar kalabalık?" diye sordu aniden.

"Meşgul değil. Bir çiftlik daha var ama diğer yolun arkasında. Çıkamaz sokakta duruyoruz."

"Bu tarafa gelmesi planlanan biri var mı? Postacı, her türlü teslimat. Düşünmeni istiyorum."

"Hayır, hiçbir şey yok. Postalar kasabadaki kutuya gidiyor ve koru bir süredir faaliyette değil."

Dam
la.
Dam
la.
Dam

la.

Hiçbir yerde hortum yoktu, su şirketi faturayı ödeyemediğimizde suyu kestiği için akan su da yoktu.

THUD. Bear döndü. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Portakallar. Ağaçtan düştüklerinde böyle ses çıkarırlar," dedim. Sırtı bana dönükken damlamanın kaynağını gördüm.

Bear'dan geliyordu. Kan.

Ay ışığı altında siyah görünen parlak kan akıntıları omzunun arkasından damlayarak kemerinde birleşti ve ardından yumuşak zemine düştü. "Yaralanmışsın," dedim, bariz olanı işaret ederek.

Bear arkasını döndü, gözleri karardı ve mavi alevler gibi parladı. "Omzum umurumda değil, Ti. Şu anda umurumda olan şey, sana güvenli olmadığını söylediğim halde kaçıp gitmen." Bear anlamadığım bir şekilde ona karşı gelmişim gibi bana baktı. "Belki de MC'nin senin için geleceğini söylediğimde bana inanmadın." Yoldaki cesetlere başıyla işaret etti. "Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu burun delikleri alevlenerek.

Ben bir adım geri attım, o da bir adım ileri attı, aramıza koymak istediğim mesafeye izin vermedi. "Neden geldin?"

"Az önce ne dedim ben? Geldim çünkü beni dinlemedin. Geldim çünkü güvenli değil ve eğer gelmeseydim ya şu anda ölmüş olurdun ya da seninle işleri bittiğinde ölmüş olmayı dilerdin," dedi Bear. Ve ilk defa ondan korkuyordum. Bana zarar vereceğini düşündüğüm için değil, onu hiç bu kadar kızgın görmediğim için.

"Seni anlamıyorum," dedim.

"Beni anlamak zorunda değilsin," diye homurdandı ve ne demek istediğini kanıtlarcasına dudaklarını dudaklarıma çarptı.

Onu uzaklaştırmak istedim. Ona hayır demek istedim. Ama onun yoldaki ölü adamlardan biri olabileceğini düşündükten sonra bedenim buna izin vermedi. Beynim ona bağırarak, yumruk atmak istiyordu ama dili ağzımın kenarında gezinip içeri girmek istediğinde hain dudaklarım ona doğru açıldı, dili benimkini bulduğunda inledim ve kendimi onun kirli bedenine doğru bastırdım. Ellerini yüzümde kavuşturdu ve sanki bana bağırıyormuş, ona itaat etmediğim için, hayatında olduğum için, hayatında olmadığım için beni cezalandırıyormuş gibi beni öptü.

Cezasını aldım ve ona geri verdim, öpücüğümüzle ona kendim anlamadığım her şeyi anlattım. Yüzüklerinin serinliği gömleğimin eteğinin altından sırtımın tenine baskı yapıyordu.

Bear geri çekildi, ağır ağır nefes alıyordu ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. "Beni dinlemek zorundasın, ama şu anda seninle ne kadar boktan bir insan olduğumu söylediğin ve benim de sana şimdiye kadar gördüğüm en öfke uyandırıcı kız olduğumu söylediğim bir konuşma yapmak istesem de. Her ne kadar sana karşı ağzımı kapalı tutmak istesem de, daha büyük sorunlara dönüşmeden önce halletmeme yardım etmeni istediğim birkaç sorunumuz daha var." Bear çamurlu elini boynuma doladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Ne?" diye sordum. Bakışlarının ağırlığı altında titreyerek sordum, bir şekilde bizden sadece birkaç metre ötede yatan ölü adamları unutmuştum.

"Dikiş dikmeyi biliyor musun?" "Bu garip bir soru."

Bear beni bırakıp omzuna tutunarak, "Kanamam olduğu için o kadar da garip değil," dedi. "Temizlenmiş, sadece biraz toparlanması gerekiyor."

"Kahretsin. Al," dedim ve gömleğimi yırtıp ayak parmaklarımdın üzerinde durarak kürek kemiğinin arkasına bastırdım.

"Siktir," diye inledi Bear. Ona zarar verdiğimi düşünerek baskıyı bıraktım. "Belki de kan kaybından ölmeme izin vermelisin. Buna değebilir," dedi dudaklarını yalayarak. Bakışlarını çıplak göğüslerime doğru takip ettim. Bakışları altında meme uçlarımdı sertleşti.

"Kahretsin Ti, tetiği çekmemiş olabilirsin ama içimde beni öldüreceğine dair bir his var." Ben kanamayı durdurmaya çalışırken elleri kıcıma yerleşti, ben çabalarımı onun yarasına yoğunlaştırırken parmakları etimi yoğuruyordu.

"Yapmamız gereken diğer şey ne?" Yanaklarımdın ve boynumun kızardığını hissederek sordum, bu kadar açık bir şekilde tahrik olduğum için utancımı gizlemek için gecenin örtüsüne minnettarım.

"Temizlik."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Thia

"Oraya giremem," dedim, ön verandanın basamaklarına az kala durdum, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"İğne ve iplik," dedi Bear yüzünü buruşturarak, hâlâ kanlı gömleğimi omzunda tutuyordu. "Nereden bulabilirim ki?" diye sordu ve beni zorla içeri sokmayacağı için rahatlardım.

"Mutfağın hemen solundaki dikiş odası. Annem bunları Singer'ının yanındaki çekmecece bir kutuda saklardı."

Bear evin içinde kayboldu ve birkaç dakika sonra annemin tüm olta kutusuyla ortaya çıktı. "Işık yok," dedi Bear, karanlık evde yolunu bulmak için kullandığı çakmağını kot pantolonunun cebine sokarken. Tabii ki ışık yoktu. Annemle babamın ölümünden önce faturanın vadesi geçmişti ve ölümler elektrik faturasını ödemez. Çoğu zaman bizim evde yaşayanlar da ödemezdi.

Odamdan aldığı mavi bir atleti bana fırlattı ve aceleyle üzerimi örtmeye çalıştım. "Teşekkür ederim," dedim. Bear'ın yanıtı küçük bir homurtu oldu.

Verandadaki alet kutusunu açtım ve bir el feneri aldım. Döğmeye bastım ve neyse ki canlandı. "Bütün gün buradaydın ve hâlâ içeri girmedin mi?" Bear en üst basamakta sırtı bana dönük otururken sordu. Bear olta kutusundan ihtiyacı olanları seçerken ışığı aşağı doğru tuttum.

"Buraya gelmeyi hiç planlamamıştım."

"O zaman neden buraya geri döndün?" diye sordu, yanında getirdiğini fark etmediğim bir şişedeki votkayı ipliğin üzerine dökerken. Şişeyi bana uzattı. "Bunu omzumun arkasına dök."

Şişeyi aldım ve el fenerini kullanarak nihayet Bear'ın yarasına iyice bakabildim. Haklıydı, yara temizdi ama düşündüğümde çok daha derindi. "Kahretsin," dedim el fenerini bırakarak. "Şunu dök Ti ve eğer planın bu değilse neden burada olduğunu söyle."

Işığı yarasına tuttum ve şişeyi ters çevirip alkolü doğrudan yarasına dökerken nedense kendimi gözlerimi kapatırken buldum. Bear'ın vücudundaki her kas gerildi. "Ti, konuş. Şimdi," dedi Bear dişlerini sıkarak. Şişeyi elimden kaptı ve kalanını omzunun önündeki deliğin üzerine döktü, elini ön basamağın çıkıntısına dayayarak eski çürümüş tahtadan bir parça kopardı. İş bittiğinde odunları avluya fırlattı ve şişeyi yere bırakarak bana iğne ve ipliği uzattı.

"Şerif Donaldson öğleden sonraya kadar gelmeyecek. Onu görmeye gidecektim ama sonra buraya geldim ve... dikkatim dağıldı." Dikkati dağılmak, Ben Carson ve arkadaşları için iyi bir terimdi.

koruya adım atma cüretini gösterdiler.

"İtiraf mı edecektin?" diye sordu Bear, sesine yeniden öfke sızıyordu. Kollarını bacaklarının üzerinde kavuşturdu ve yarasına daha iyi erişebilmem için öne doğru eğildi. El fenerini tırabzanın üzerine koydum ve annemin bana öğrettiğini hatırladığım tek dikişi kullanarak Bear'ın derisini mümkün olduğunca birbirine yaklaştırdım ve tekrar bir araya getirdiğim şey onun eti ve kası değil de kalın bir yorgan ya da sert bir deri gibi davranmaya çalıştım.

"Evet, her şeyi ortaya dökmenin en iyisi olacağını düşündüm, başıma ne gelirse gelsin. Arkadaşım Buck şerif yardımcısı, belki beni biraz rahat bırakırlar diye düşündüm. Hapse girersem kimse beni özleyecek değil ya. Dünya dönmeye devam eder. Kimse gittiğimi bile anlamaz."

"Yapardım."

"Evet, gittiğimi bilirdin ama benden kurtulduğun için mutlu olurdun," dedim acı bir şekilde. "Ti..." Bear başladı. Nefes almayı bıraktım, ne söyleyeceğini duymak için bekliyordum.

İğneyi beklediğimden daha derine batırdığımda "Aaaahhhh," diye homurdandı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, belki de bir insanı diktiğimi hatırlamam gerektiğini düşünerek.

"Senin için bir avukat tuttum," dedi Bear, beni şaşırtarak. "Aramak istediğim son avukattı ama senin için doğru olanı yapacaktır."

"Ne yaptın?"

"Bir avukatım var, kaltak gibi bir kadın. Eğer şeytan süslü takımlar giyip kırmızı ruj sürseydi Bethany Fletcher olurdu. Yine de iyi biri. Şu anda tüm bu saçmalıkları sıralıyor. Aramalar yapıyor ve davayı biraz daha derinlemesine inceliyor. Şu anda sadece sorgulanmak için aranıyorsun, tutuklu değilsin. Sana söylememe fırsat kalmadan kaçtın."

"Kapıyı tamir etmişsin ama açık bırakmışsın. Bana gitmemi söylediğini düşündüm," dedim dürüstçe.

"Sana lanet bir mahkûm olmadığını söylüyordum," diye düzeltti. "Beni dinleyeceğini ve sana söyleneni yapacağını sanıyordum. Bunun bir hata olduğunu şimdi anlıyorum ve merak etme bir daha yapmayacağım. King'i dinlemeli ve seni lanet yatağa kelepçelemeliydim." Tüm vücudu kaskatı kesildi ve iğnem kaslarına ilerleyemeyerek hareketsiz kaldı.

Beni kelepçeleme tehdidini görmezden geldim ve görevime odaklandım. "Zor olduğunu biliyorum ama gerilmemeye çalış, bu sadece acıyı daha da kötüleştirir."

"Öyle mi?" Bear sesini eğlenmiş gibi çıkararak sordu. "Bunu nereden öğrendin?" Kasları hafifçe gevşedi ve iğne daha kolay girip çıkararak onu tekrar bir araya getirme işini daha hızlı yaptı.

O anıyı hatırlayarak gülümsedim. "Dr. Hartman bunu bana dizimi tedavi ederken söylemişti. Kardeşim Jesse, arkadaşım Buck ve ben bir yıl Noel'de aldığımız yeni makaraları atma alıştırmaları yapıyorduk. Yepyeni değillerdi ama bizim için yeniydiler."

"Bu kadar içeride su var mı?" Ayı sordu.

"Evet, korunun ortasında bir göletimiz var, derin de bir gölet. Arada bir Bay Miller göle yaptığı gezilerden birinde yakaladığı balıklarla doldururdu. Ama o gün gölette

antrenman yapmıyorduk. Kuru bir arazideydik.

Temizleme. Hedef için yere hola-hooplar kurduk ve oltalarımızı ağırlıklandırdık. İyi de bir alıştırmaydı ama geriye dönüp baktığımda sanırım kancalara ihtiyacımız yoktu. Buck oltayı atmak üzereyken arkasından biraz fazla yaklaştım ve dizime bir kanca takıldı." Ayı dizimin üstünden altına kadar uzanan uzun yara izini görebilsin diye bacağımı ön basamağa uzattım. "Beni kancaladığını fark etmedi ve devam etti, deriyi yırttı ve kanca dizimden çıktı. On iki dikiş atıldı," dedim bacağımı geri çekerek.

Bear sol elini uzattı ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki yara izini gösterdi. "Aynı yara. Farklı bir arkadaş. Muhtemelen on altı yaşlarındaydık ve bu küçük sandalda kıyı balıkçılığı yapıyorduk. Birkaç kırmızı balık yakaladığımızda bazen onları geçidin diğer tarafındaki restoranlardan birine birkaç dolara satardık. Bazen de sadece iyi yemek içindi. Ama o gün yakaladığımız tek şey bir vızıltı ve elimin yaklaşık bir santimlik derisiydi."

"Bu tarafta işim bitti," dedim, ipliği ısırarak kopardım ve bir dizi kopmaz düğümle bağladım. İğneyi yeniden geçirdim ve Bear'ın yanındaki basamağa diz çöktüm. Neredeyse kenardan sallanmama neden olan garip bir pozisyondu ve o da fark etti, çünkü ön kollarımı tuttu ve bacaklarını açtı, beni arasına çekti ve dirseklerimi uyluklarına dayadı, kollarımı serbest bıraktı ve elleri sırtımın küçük kısmına dinlenmek için geldi.

"Daha iyi," dedi gözlerimin içine bakarak. Ön tarafı arkasına göre daha küçük olan yarayı kapatmaya başladığımda bakışlarının farkındaydım. Ben çalışırken beni izledi, sakalının kenarı tenime değdi, boynuma değen nefesi ılıktı ve kalçalarımın arasında karıncalanmalar yarattı.

Onu tekrar incitmeden önce dikişlerime konsantre olmam gerekiyordu. "Dairede senin gençken çekilmiş bir fotoğrafın vardı. Sen ve King, papyon takan başka bir çocukla birlikte. Preppy miydi o?"

Bear öne doğru eğildi, burnunu boynumun kıvrımına dayadı ve başını salladı, dudakları ve sakalı tenimi ateşe verdi.

Konsantre olmak için çok fazla.

Boğazımı temizledim. "Logan's Beach'te mi yaşıyor?" Son dikişi bitirirken sordum. Omzunun hem önünü hem de arkasını diktikten sonra iplik kısa kalmıştı. Ağzımı ipliğin etrafına kapatmak zorunda kaldım, dişlerimle keserken dudaklarım teniyle aynı hizadaydı, diğer tarafta yaptığım gibi bağlamadan önce dilimle onu tatma dürtüsüne direndim. Acıyı biraz hafifletmek için tenine üfledim ve Bear ayağa kalktı, ben merdivenlerden yuvarlanmadan önce beni yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı.

"O öldü," dedi Bear, votka şişesini alıp yarasının iki yanına dökerken dişlerinin arasından tısladı.

Bu kişisel sohbetimizin sonuydu, ardından Bear tamamen işe döndü. Korunun ortasındaki göletin ne kadar derin olduğunu sorduğunda ve evin yanındaki traktörün çalışıp çalışmadığını test ettiğinde, 'temizlik' derken neyi kastettiğini anlamaya başlamıştım.

Eski kardeşlerinin cesetlerini bisikletlerinden geriye kalanlara bağlayıp gölete atmasını izledikten sonra... Aklıma daha da iyi bir fikir geldi.

Thia

"GÜNEŞ YAKINDA DOĞACAK," dedi Bear, uzaklara, pembenin gökyüzünü yeni istila etmeye başladığı yere bakarak. Telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastı, bir şeyler okurken dudakları sessizce hareket ediyordu, işi bittiğinde telefonunu tekrar cebine soktu. Traktörden indi ve yanıma geldi, inmemi yardım etmek üzereydi.

Gözlerimi devirmiştim. Bebekliğimden beri o traktöre binip iniyordum. Bear bana doğru yaklaştı, yükselen güneşin ışığıyla arkası aydınlanmıştı, kirliydi, terliydi ve çamurluydu ama sanki cehennemden gelen bir melekmiş gibi etrafı ışıktan bir haleyle çevriliydi. "Bethany bana mesaj attı. Coral Pines'daki ofisinde şerif tarafından sorgulanmanı ayarladı. Bunu yarın yapmak istedi ama Bethany onu kırk sekiz saat daha ertelemeyi başardı çünkü önce seninle buluşup bazı şeyleri gözden geçirmek istiyor."

"Ne tür şeyler?" Ben sordum.

"Senin hikayen," dedi Bear. "Doğru şeyi söylediğinden ve onun sorularına nasıl cevap vereceğini bildiğinden emin olmak istiyor."

"Hangi doğru şey?" Hortumu çözdüğü evin yanına kadar onu takip ederek sordum.

"Babamı öldürdükten sonra annemi de öldürdüm. Hepsi bu kadar."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi ve hortumun ucunu tutarak musluğu aradı.

Dikenli bir çalının gizlediği hortum borusunun olduğu yere doğru yürüdüm ve suyu açtım.

"Beni sorgulamayı bırakıp dinlemeyi ne zaman öğreneceksin? Senin hikâyen," dedi aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Bethany sana ne derse o olacak."

"Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığımı ne zaman öğreneceksin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Bear püskürtme başlığını ayarlayarak çimlerin üzerindeki spreyi test etti.

Gözleri öfkeyle yanıyordu, onunla tartışmaya devam etmemesi için bir uyarı. Tamam. Tartışmayacağım. Tartışmayacağım.

Ama bu onunla aynı fikirde olduğum anlamına da gelmiyordu.

"Şerifin öğleden sonraya kadar ofiste olmayacağını söylemiştiniz?" diye sordu.

"Evet, iki ya da üçe kadar olmaz," dedim. "Buck buralarda olabilir ama Jessep'ten başka kimse yok, sadece ikisi."

"İyi. Motosikletim çok kötü durumda değil ama birkaç parçaya ihtiyacım var. Günün ilk ışıklarıyla birlikte hızlı bir koşu yapıp Logan's Beach'e geri dönebiliriz." Midem utanç verici derecede yüksek bir hırıltı çıkarmak için o anı seçti.

Yemek yemeyeli ne kadar olmuştu? Sonra hatırladım, Grace ve Ray ile öğle yemeğinden beri yememiştim.

"Ve sana biraz yiyecek getirmeliyiz," diye ekledi Bear. Yanaklarım kızardı. "Bekle, seninle geri gelmemi mi istiyorsun? Neden?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diye homurdandı Bear, bana hiçbir uyarıda bulunmadan kot pantolonunun kemerini çözdü ve çimenlere doğru itip içinden çıktı. Ayıyı çevirdi

hortumunu üzerine dökerek gecenin etkisinden kurtuldu.

Arkamı döndüm çünkü başka ne yapacağımdan ya da nereye bakacağımdan emin değildim. "Soruyorum, çünkü bilmek istiyorum," dedim hışımla, Bear'ın çıplak kığının görüntüsü aklıma kazınmıştı. Meme uçlarım sertleşti ve içimde bir şeyler sıkıştı. Onunla Logan's Beach'e geri dönmeme gerek yoktu, kendimi hormonlarını kontrol altında tutamayan gençler için bir akıl hastanesine yatırmam gerekiyordu. "Neden peşimden geldin? Neden MC'nin beni öldürmediğinden emin olmak istedin?" Ve karşı koyamadığım ve ağzım benimle birlikte kaçtığı için, "Ve neden beni öptün?"

Bana cevap vermesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Hortumun sesinin kesildiğini duydum ve uzaklaşıp uzaklaşmadığını görmek için arkamı dönmek üzereydim ki sırtıma değen sıcaklığını hissettim. Islak sıcaklığını.

Onun çıplak ıslak sıcaklığı.

Beni kendine doğru çekti, güçlü göğsünü sırtıma, sert kalçalarını da popoma dayadı. Bir eli gömleğimin eteklerinin altından çıplak karnıma doğru uzanırken kulağıma nefes verdi, "Bu kadar çok soru sormayı bırak," dedi, dilinin ucu tenime zar zor temas etti ama bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissi uyandırdı.

"Sadece nedenini söyle," dedim. Bir fısıltı gibi çıktı.

Bir yalvarış gibi.

Bear kıkırdadı ve boynumda titreşti. Ona doğru eğildim, belim onun büyüyen ereksiyonuyla temas etti.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu, nasırlı başparmağıyla göğsümün alt tarafını yoklayarak. "Seni neden öptüğümü gerçekten bilmek istiyor musun? O tatlı amını neden öptüğümü? Şu anda hala dilimde tadının olduğunu ve daha fazlası için ağzımın sulandığını bilmek istiyor musun? Dilimin etrafında sımsıkı olduğunu ve tüm zaman boyunca bakire amcığınınla sıkıştığın şeyin benim sikim olduğunu hayal ettiğimi bilmek ister misin?" diye sordu bana karşı sallanarak.

"Evet," diye yalvardım. "Evet, bilmek istiyorum."

"Çünkü ben istedim," dedi ve karnım neredeyse vücudumdan fırlayacaktı. Beni ileri itmeden ve hortumu üzerime çevirmeden önce boynumu ısırarak sözlerini noktaladı.

Soğuk akıntı karnımda oluşmaya başlayan şehvet ateşini söndürüyordu.

"Orospu çocuğu," diye bağırdım, onu öldürmek ve göletin dibindeki cesetlere eklemek niyetiyle suyun püskürmesine doğru koştum.

Hortumu bana fırlattı ve ben de boynundan yakaladım.

"Temizle." "Öyle de diyebilirdin," diye tükürdüm.

"Şimdi bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Eğildi ve kot pantolonunu yerden alıp silkerek tekrar giydi. Ellerimle gözlerimi kapattım ama parmaklarımın arasından onun yuvarlak ve sıkı kıçına bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım.

"Özür dilerim, bunun eğlenceli olduğunun farkında değildim," dedi Bear. "Artık elini indirebilir ve bakmıyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin."

"Bakmıyordum!" Yalan söyledim. Ben hortumla yıkanmayı bitirip suyun daha soğuk olmasını dilerken Bear kendi kendine kıkırdarak evin merdivenlerinden yukarı doğru kayboldu.

Çok, çok daha soğuk.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Thia

Babamın eski Ford'unun sürücü koltuğuna tırmanarak, "Kasabaya kendim gidebilirim," dedim.

Bear evden bana kuru giysiler getirmişti ama anahtarları bulamamıştı. Birkaç dakika direksiyonun altından kabloları çıkardıktan sonra bazı kabloları birbirine dolayarak arabayı çalıştırmayı başardı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, getireyim." Gıcırdayan kapıyı kapatmaya gittim ama Bear elini uzattı ve yakaladı.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim," dedi Bear. "MC, Tank ve Cash'in artık bu dünyadan olmadıklarını anlamadan önce zamanımız var. Tank'ın telefonu bozulmuştu ama gece yüzmeye gitmeden önce Cash'inkinden Chop'a birkaç mesaj gönderdim. Bize biraz zaman kazandırdı."

"Tamam, yani zamanımız var. Bu güvenli olduğu anlamına geliyor. Benimle gelmek zorunda değilsin," diye karşı çıktım, yine kapıyı çekmeye çalıştım ve yine beni durdurdu.

"Benimle görünmekten falan mı korkuyorsun? Kasaba halkının ne düşüneceğinden mi korkuyorsun?" diye alay etti.

"Hayır, öyle değil."

"Ah, demek büyük kötü motorcunun yerlileri korkutacağını düşünüyorsun," dedi Bear kamyona doğru adım atarak. Altında ezilmemek için yolcu tarafına doğru kaymaktan başka çarem yoktu.

Gerçek şu ki, onun yanındayken düşünemiyordum gibiydim. Kendime ayıracağım birkaç dakika beni takip eden Ayı'nın neden olduğu bulanıklığın bir kısmını giderebilirdi ama bunu ona söylememin imkanı yoktu, bu yüzden onu yanımda kasabaya götürmeme nedenlerim arasında biraz daha az önemli olsa da yine de doğru olan bir şey buldum.

Ellerimi havaya kaldırarak hayal kırıklığımı gösterdim. "Sanırım bir gömleğin yok ve Stop-N-Shop'taki Emma May sana bir kez bakıp üç numaralı kalp krizini geçirecek."

Bear'ın ağzının köşesi, gözlerinin köşesinde küçük çizgiler belirmesine neden olan çarpık bir sırıtişla yukarı doğru döndü. Yavaşça üzerime eğildi, daha da yaklaştı. Kendimi koltuğa yapıştırarak, sanki kendimi onunla bir olmaya zorluyormuşum gibi eğildim. "Sence ben seksi miyim, Ti?" Serin nefesi boynuma çarptı. "Kıskandın mı? Yaşlı bir kadının külotunu da seninkini ıslattığım gibi ıslatacağımdan mı korkuyorsun?"

"Ne... Ne yapıyorsun?" Kucağıma uzandığında nefes nefese sordum.

"Ben biraz... çılgınca araba kullanırım," dedi Bear, eski kucak kemerini belime doğru çekip paslanmış tokasına takarken.

Tekrar dik oturup başladığında rahat bir nefes aldım ve hayal kırıklığına uğradım

kamyonu yukarı kaldırdı. Koltuktan kalktı ve ceplerinden birinin arkasından sarkan bir şeyi çıkardı.

Bir gömlek.

Başının üzerine çekti. Daha çok dar siyah bir atlet gibi.

Göğsündeki ve karnındaki belirgin kasları daha da belirginleştiren bir şey varsa, o da düşük askılı kot pantolonunun içine doğru uzanan V'ye kadar inen kaslardı. "Gördün mü? Yanılmışsın, benim bir gömleğim var," dedi Bear göz kırparak. Uzun bir kolunu koltuğun arkasına geçirdi ve kamyonu döndürüp garaj yoluna yönelirken parmaklarıyla omzumu okşadı.

"Sanki bunun bir faydası olacak," diye mırıldandım.

"Anlamadım," dedi Bear, her ne kadar anladığını hissetsem de. "Ben araba kullanabilecek durumdayım," dedim.

"Eminim öylesindir ama şu anda benimlesin ve sen benimle olduğun sürece ben kullanırım."

Başımı pencereye doğru çevirdim ve gözlerimi devirdim.

Yolda ilerlerken ve Bear'ın önceki geceki kazanın tüm izlerini silmek için toprağı tırmıkladığı noktayı geçerken portakal bahçesinin yanımızdan geçişini izledim. Portakallar ağaçların altında üst üste yığılmıştı. Her şeyi değiştiren GECE'den önce haftalardır havaya sinmiş olan mide bulandırıcı tatlı koku, bir hafta boyunca buzdolabında bırakılmış paket servis gibi kokan bir şeye dönüşmüştü.

"Neden burada bir şey ölmüş gibi kokuyor?" Ayı sordu.

Ona bariz bir bakış attım. "Belki de bir şey yaptığı içindir?" Alaycı bir şekilde cevap verdim. "Kastettiğim bu değildi, Ti. Bunu sen de biliyorsun. Yani, portakallar neden çürüyor?"

"Sunnlandio sözleşmesini feshettiğinde her şey anlamsız hale geldi."

"Neden?" Bear gerçekten endişeli görünerek sordu. Gösterge panelindeki eski çakmağı kullanarak bir sigara yaktı. Camı indirdi ve dirseğini çıkıntıya dayayarak dışarı çıktı, saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Omuz silktim ve Sunnlandio Şirketi'nin kötülüklerinden bahsetmemeye çalıştım. "Kısa hikaye, Meksika'dan ithalat yapmanın daha ucuz olduğunu keşfettiler."

"Ama neden portakalların çürümmesine izin veriyorsunuz?"

"Hasat çok pahalıya mal oluyor," diye açıkladım. "Alıcı bulamadığınız zaman da hasada kalkışmak portakallar kadar büyük bir israf haline geliyor. Zincir süpermarketler ve büyük meyve suyu şirketlerinin zaten kendi sözleşmeleri veya kendi bahçeleri var ya da Sunnlandio gibi ithalata geçtiler. Onları çürümeye bırakmak daha ucuza geliyor ki bu da berbat bir durum çünkü çok büyük bir israf. Onları bağışlayamıyoruz bile çünkü bu yine de birilerinin onları toplayıp teslim etmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Bütün bunları kendi başına mı yapıyorsun?" Bear sigarasından bir nefes çekerek sordu. Ona koruda olanları daha önce anlatmıştım ama binlerce çürüyen portakalla yüz yüze olmak durumu daha da gerçek kılıyordu. Daha da rahatsız edici.

"Çoğunu. Babam annemle çok uğraştı. Ben elimden geleni yaptım. Amerika'nın dört bir yanındaki çiftlikler aynı durumda. Portakal ya da başka bir ürün olsun. Toplayacak

paraları olmadığı için hepsi ağaçlarda çürüyor. İnsanlar dünyanın her yerinde açlıktan ölüyor.

ve ben tonlarca ölü meyvenin ortasında oturuyorum." Başımı salladım. "Kaç yaşındaydın sen?" Bear aniden sordu. Bana sorduğunda

Daha önce on yedi demiştim ama bu Bay Carson'ın bana doğum günümü kaçırdığımı kibarca hatırlatmasından önceydi.

"On sekiz," dedim ilk kez. Bear sanki matematik hesaplamamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Yakın zamanda bir doğum günüm oldu. Çok yakın zamanda."

"Bütün bunları tek başına yaptığına inanamıyorum." Bear sigarasını camdan dışarı doğru üfledi. "Benim geldiğim yerde on sekiz yaşındakilerin çoğu iki cümleyi bir araya getiremez, özellikle de kulüpte takılan kızlar ve sen burada lanet bir portakal bahçesi işletiyorsun."

Güldüm. "Bunu bir başarı gibi gösteriyorsun. Oysa gerçekte hiçbir şey başarmış değilim. Tam tersi. Belki daha çok şey bilseydim, daha çok şey yapsaydım, onu kurtarabilirdim." İçimi çektim. "Bunda etkileyici bir şey yok."

"Nasıl yaşıyorsun? Ailen?"

"Stop-N-Shop'ta haftada birkaç gece iş buldum."

"Stop-n-Shop mu?" Bear sordu.

"Evet, her şeyin başladığı yer," diye şarkı söyledim, başarısızlığımın sıra sıra önünden geçerken pencereden dışarı bakıyordum.

"Ayrıca hafta sonları otel odalarını temizlemek için Corbin'e giderdim," dedim. "Korunun masraflarını ödedikten sonra bazen geçinmemize yetiyordu..."

"Bunun delilik olduğunun farkındasın, değil mi? Diğer işini desteklemek için iki işte çalışıyorsun?" Bear sordu.

"Buradan dön," dedim, büyümüş bir çalının arkasına gizlenmiş biraz daha geniş yolu işaret ederek. Bear direksiyonu çevirdi ve kamyon kasabaya giden yolun engebeli kesiminde ilerlerken zıpladı ve bir o yana bir bu yana sallandı. "Ve bana deli deme," diye ekledim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"On sekiz yaşına göre olgun olduğunu düşündüğümü geri alıyorum, çünkü şu anda küçük bir çocuk gibi surat asıyorsun," dedi Bear, kasabanın sınırına ulaştığımızı gösteren ilk işareti, depodan çok hurdalık olan Margie'nin Kullanılmış Aletler Deposu'nu geçerken.

"Değilim," diye karşı çıktım, dosdoğru önüme bakarak. "Oraya park edebilirsin." "Oraya park edebilirsin."

Stop-N-Shop'un önündeki boş sokak.

"Logan's Beach büyük bir şehir sayılmaz ama burası hayalet bir kasaba gibi." Bear kamyonu kapattı ve indi. Ben de aynısını yaptım ve aşağı atladığımda benimle yanımda buluşmuştu bile.

"Evet, otoyolun çıkışını kapattıklarından beri burada sadece çiftçiler kaldı ve giderek daha fazlası yok oluyor, çiftliklerini terk edip işin olduğu yere taşıyorlar." Gözlerimi güneşten korudum ve etrafıma bakındım. Mickey's Bait Shop and Bar'ın önündeki caddenin karşısına iki kamyon ve bir John Deere park etmişti. Tick-Tock Cafe'nin önündeki direğe iki bisiklet bağlanmıştı. "Bana oldukça kalabalık görünüyor," diye ekledim.

Bear yine bir şey kaçırıyormuş gibi etrafına bakındı. "Hırdavatçıda otomobil bölümü var," dedim dükkâna doğru ilerlerken. "Çoğunlukla kamyon tamiri için parçalar var ama

şansın yaver gider ve ihtiyacın olan şeyi orada bulabilirsin" dedim ve Handy Hardware and Feed'i işaret ettim

Mağaza.

"Yakala," dedi Bear, bana bir şey fırlattı ve ben yere düşmeden yakaladım. "Neden?" diye sordum. Elmas gözlü gümüş kafatasına bakarak sordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde bana aitti. "O benim değil."

"Bunu benim için sakla. İşim bittiğinde seni ararım," dedi Bear. "Çabuk ol ve her ihtimale karşı gözlerini açık tut."

Gözlerimi devirerek avucumu yüzüğün etrafında sıktım. Zinciri tekrar boynuma taktım ve tanıdık ağırlığı herhangi bir sarılmadan daha rahatlatıcı oldu. Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim. "Ti, numarana ihtiyacım var." Bear ön cebinden bir cep telefonu çıkardı.

"Telefonum yok."

"Madem telefonun yok, neden işim bittiğinde seni aramamı kabul ettin?"

"Eski usul." Ellerimi ağzıma götürdüm ve "THEEEEEEEYYYYAAAAAAA!" diye bağırdım. Cam kapıları iterek açtım ve Bear'ı yolun ortasında gülerek bıraktım.

* * *

Ayı

"KAYIP MI OLDUN?" Hırdavatçı dükkânında tezgâhın arkasındaki adam sordu. Altında gömleği olmayan bir tulum giymişti, kot pantolonu çıkıntılı karnının üzerine kadar uzanıyordu.

Kayıp mı oldun? Belki yavaş yavaş yolumu buluyorum.

Bana baktı, gözleri sağlam omzumdaki dövmede durdu. Beach Bastards'ın kafatası sembolü. "Bela istemiyorum," dedi adam, sanki onu soyuyormuşum gibi ellerini kaldırarak.

"Ellerini indir dostum. Bugün bela aramıyorum," dedim.

"Beladan kaçıyor gibi görünme," dedi yeni dikilmiş yaramı göstererek.

"Bu seni ilgilendirmez, ama bela aramadığımı söylerken ciddiydim."

Başım beladaydı. Hem de beni çıldırtacak kadar çok tavrı olan pembe saçlı bir kız şeklinde.

Ve sert.

Deli gibi sert.

Adam başını salladı. "Piçler buralara gelmeyeli uzun zaman oldu. Sadece hiçbir şeyin değişmediğini bilmenizi istiyorum. Hâlâ beyaz bayrağımı sallıyorum. Hâlâ aktif değilim."

"Aktif değil mi?" diye sordum. Arkasını döndü ve sırtındaki devasa kurt sembolünü işaret etti, bazı kısımları tulumunun kayışlarıyla örtülmüş olsa da KURT SAVAŞÇILAR'ın sembolü olduğunu açıkça görebiliyordum. Chop yıllar önce Miami'den silah kaçırma konusunda Savaşçılarla kavga etmişti, olayın ayrıntılarını bilmiyordum.

tek bildiğim Chop'un savaşta olduğumuzu söylediği ve benim de payıma düşen KURT SAVAŞÇILARI toprağa verdiğimdi.

"Eskiden bana Bones derlerdi, ama şimdi sadece Ted diyorum." Adam arkasını döndü.

"Endişelenecek bir şey yok. Şu sıralar ben de MC'ler arasında gidip geliyorum," diye şaka yaptım ve kamyonu biner binmez çıkaracağım gömleğin yakasını çekiştirdim, çünkü eskiden kesimimi giymek kendimi yumuşak bir deriyle sarmak gibiyken, bu basit atlet beni boğuyormuş gibi hissettiriyordu.

Ted başını salladı, umurumda olmayan bir şey yüzünden yaşlı adamlar arasında onlarca yıllık bir savaşı alevlendirmek istemediğimi nihayet anladığında gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu gülümseyerek, Biker Bones'u ters çevirip Aletçi Ted'e döndü.

Küçük dükkânın etrafına bakındım ama üç raftan oluşan otomobil parçaları arasında ilk bakışta işime yarayacak bir şey göremedim. "Burada bir bisiklet bölümü olduğunu sanmıyorum. Bazı parçalara ihtiyacım var." Kapıdan dışarı baktım ve caddenin karşısındaki dükkânda kırmızı bir sepeti dolduran Thia'yı gördüm.

Ted başını salladı. "Raflarda hiç bisiklet parçası yok ama size daha iyisini yapabilirim." Tezgâhın altına eğildi ve küçük kancaların üzerinde anahtarlarla kaplı bir kapıya doğru yürüdü. Kapı tokmağını çevirip açana kadar bunun bir kapı olduğunu fark etmemiştim bile. Ted kenara çekildi ve bana el salladı. Diğer tarafta ne olduğunu görünce neredeyse düşüyordum.

Bir mezarlıktı. Bir bisiklet mezarlığı.

"Bayan, Savaşçılar'dan ayrıldığımdan beri bisikletlerle hiçbir ilgim olmasını istemiyor, bu yüzden tüm bunları evden taşıttırdı. Hepsini çöpe attığımı düşünüyor." Pas ve çürümenin farklı aşamalarında yüzlerce metre bisiklet. Parçalar tavandan ve duvarlardan sarkıyordu. Yerde küçük bir patika açılmıştı ama bunun dışında her şey üst üste yığılmış parçalar ve parçalardan ibaretti.

Ted sırtımı sıvazlayarak, "Artık bir asker değilim, ama en başta binmek istememe neden olan makineye olan sevgimi asla kaybetmedim," dedi. Rakip MC olsun ya da olmasın, hırdavatçıda çalışan ve şu BÜYÜK ŞİŞMAN REDNECK şovlarından birine katılacakmış gibi giyinen Ted, muhtemelen yeryüzünde neler yaşadığımı anlayan tek kişiydi.

"Bu oda sikimi kaldırıyor Ted," dedim suratımı asmadan.

Ted güldü ve tezgâha doğru yürüdü. "Arayın ve ihtiyacınız olanı bulun. Ne bulduğunuzu gördüğümde fiyatı kararlaştırırız."

Ted'in bisiklet hurdalığında ihtiyacım olanı bulmam sadece on beş dakikamı aldı. P a r a s ı n ı ödedim ve vedalaştım.

Parçaları kamyonetin kasasına attım ve yağlı avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Etrafta Thia'yı aradım ama dükkânın cam kapılarında onu göremedim. O yöne doğru bir adım attım ki tiz bir çığlık havayı delip geçti.

Kamyonun kabinine uzanıp silahlarımı aldım ve son sürat kamyonu doğru koşmaya başladım.

Çıglık.
Thia'ya doğru.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Thia

"Çek ellerini üzerimden, Buck!" diye bağırdım. Çılgınca çırpınıyor, devasa gövdesinde zarar verebileceğimi düşündüğüm her yere tekme ve yumruk atıyordum. Küçük kollarım ve bacaklarım, beni kuru bir çimento çuvalı gibi omuzlarına kaldıran Koca Ayak'la boy ölçüşemezdi ama en azından durmasını ve beni dinlemesini sağlayabilirim diye düşündüm. "İndirin beni!" Tekrar emrettim.

Öyle bir şansımız yok.

Tüm çabalarımın rağmen Buck beni sokmaması için elimden geleni yaptığım küçük odaya girmeyi başardı. "Hayır!" İtiraz ettim, içimdeki tüm mücadeleye gücüyle kapı çerçevesine tutunmak için uzandım. O kadar sıkı tutunmuştum ki parmak uçlarımdan kopacağını ve langırt oyunundaki parlak metal toplar gibi odanın içinde zıplayacağımı hissediyordum.

Buck son bir gırtlak hırlamasıyla odaya bir adım daha attı ve parmaklarım kapı çerçevesinden kaydılar. Ben daha elimden kaçırdığım için üzölmeye fırsat bulamadan beni çoktan omuzlarından indirmiş ve küçük metal hücrenin içine fırlatıp kapıyı çarparak kapatmıştı. Soğuk betonun üzerine yanlamasına düştüm ama orada fazla kalmadım, yerden sıçradım. Buck eski görünümlü anahtarı aceleyle kilide sokarken parmaklıklara tutundum, anahtarın metali parmaklıkların metaline sürtünürken tiz bir çığlık çıkarıyor, çenemi ağrıtıyor ve kulaklarımı kanatacakmış gibi hissettiriyordu. "Sorgulanmam için şerifle randevum var. Beni burada tutamazsınız!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tanrı aşkına, ben şerif yardımcısıyım. Ailenle olanlara geri döneceğiz, ama bu onunla ilgili değil. Bu Bay Carson'la ilgili," dedi Buck, ellerini silahının kemerine dayayarak.

Kahretsin.

"İkimiz de yasal haklarımızı kullandığımızı biliyoruz, ayrıca onu gerçekten incitmiş de değilim," diye karşı çıktım.

"Mesaiye kaldığımda bana Şerif Yardımcısı Douglas demenizi daha kaç kez söylemem gerekiyor? Oh, ve burada düşünmemiş olabileceğin bir şey var, NEWSFLASH, bu sefer on yaşında değiliz ve Griffin'in yeni John Deere'sini spreyle boyayla pembeye boyarken yakalanmadın. Bir adamı vurdun, Thia! Ne yapmamı bekliyorsun? O Dr. Sanderson'da bacağını yerine diktirirken başka tarafa bakmamı mı?" Buck hücremde, üzerinde Blue Mountain yeşil fasulye logosu olan tahta bir sandığın üzerine oturdu, sandıktan çıkan toz havaya karışıp etrafını kapladı.

Dikkatini yeni mahkûmuna vererek elinin tersiyle itti. Bana.

Stop-N-Shop'un arka odası şerifin karakolu olarak ikiye katlanmıştı. Raflar, duvarlardaki boş alanın her santimini kaplıyordu. Duvarlardan birinde, Buck ve Şerif Donaldson'ın raporlarını yazacakları eski ahşap okul masasına yer açmak için birkaç sıra rafın kaldırıldığı yerde birkaç çizgi halinde renksiz boya izleri vardı.

Stop-N-Shop'un eski bir çalışanı olarak, masanın üzerindeki rafta duran Alphabettio çorbası kutusunun içinde, herhangi bir kağıt işinden çok daha fazla hareket gören eski bir siyah beyaz televizyon olduğunu biliyordum.

Jessep'te bir şey olmuş gibi değil zaten.

Hücrede bir zincirle aşağıya sarkan açılır kapanır bir karyola vardı ve sadece iki küçük ya da bir büyük insan için yeterli büyüklükteydi.

Emma May için rafları doldurmamış olsaydım, küçük kasabamızda herhangi bir şerif karakolu olduğunu bilmeden hayatıma devam ederdim.

Ya da kendimi içinde kilitli bulduğum hücre.

"Onu vurdum, ama sadece bacağından!" Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi ayağımı yere vurarak bağırdım. "Çılgılık bile atmadı."

Buck gözlerini devirdi ve geniş kenarlı şerif şapkasını çıkardı, on dokuz yaşından yirmi yaş daha yaşlı görünmesine neden olan saç çizgisini ve şapkanın kafasını çok sıkıldığı için alnının etrafında oluşan kırmızı lekeyi ortaya çıkardı. Yüzündeki teri bir mendille sildi. "Ya kafan olduğundan daha da büyüyor, Bucky, ya da şapkan küçüldü. Her iki durumda da, içinde kalmış olabilecek beynin kulaklarından dışarı çıkmadan önce İsa'ya gelmeye ya da en azından yeniden boyutlandırılmaya ihtiyacı var."

"Şerif Yardımcısı DOUGLAS!" Buck tekrar düzeltti. Bu kez daha yavaş, bütün heceleri dramatik bir şekilde telaffuz ederek. İçini çekti. "Bütün bunlar için gerçekten üzgün görünüyorsun," dedi alaycı bir tavırla.

Değildim. Hem de hiç.

Olanlarla ilgili değiştirebileceğim tek şey, bir dahaki sefere yaklaşan fırtınadan kaynaklanan hafif rüzgârı hesaba katmak olurdu; bu, genellikle çit direğindeki tenekeleri vururken dikkate aldığım, ancak hedefim yaşayan, nefes alan insan türü olduğunda garip bir şekilde unuttuğum bir şeydi. "Üzgün olduğum tek şey nişan alamadığımdı." Ofladım. Şımarıklık ediyordum ama umurumda değildi. On dört yaşımdan beri 'yetişkin' olmuştum. Bana kalırsa, banyo zamanlarını paylaştığım biri tarafından bir hücreye kapatılmak, kullanılmayan şımarıklık zamanımın bir kısmını nakde çevirmek için mükemmel bir fırsattı.

"Thia, çocukluğumuzdan beri üç ilçedeki tüm atış yarışmalarını kazandın. Onu kalçasından vurdun. Ben buna tam isabet derim," dedi Buck, öne doğru eğilip burnunun kenarını sıkarak. Yıllar boyunca ona verdiğim ilk baş ağrısı değildi bu.

"Bacağına nişan almamıştım, taşaklarına nişan almıştım!" Kollarımı göğsümde kavuşturup parmaklıklara yaslanarak bağırdım. Hayal kırıklığıyla bir nefes verdim.

Buck, sanki azarlanıp ders verilmesi gereken bir çocukmuşum gibi, "Öylece etrafta dolaşıp insanları vuramazsın," dedi.

Bu her zaman doğru olmayabilir diye düşündüm, aklım şehrin ortasındaki gölete gitti.

artık yosun ve eski balık yemeklerinden daha fazlasını barındıran koruluk.

Küçümsenmekten nefret ederdim. Buck'la gerçek bir arkadaş olalı uzun zaman olmuştu ve benim neler yaşadığımı bilmeyeli ya da hayatımla ilgili herhangi bir şey ona beni yargılama ya da çocukmuşum gibi beni aşağılama yetkisi vermeyeli bir ömür geçmişti. Buck'a en iyi sahte güneyli gülümsememi gösterdim. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki eyalet yasalarına göre arazime giren herkesi istediğim sebepten dolayı vurabilirim. Bu yasa, bu geri kalmış kasabada yaşamanın tek ve en iyi yanı. O yüzden BANA BANA. DIŞARI."

Buck şapkasını tekrar kafasına geçirip ayağa kalkarken, "Yasanın böyle demediğinden eminim," dedi.

"Tam olarak bu kelimeler olmadığını biliyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsun, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Buradaki herkes bunu biliyor. O kanunu yazan ve kitaplarda kalmasını sağlayan diğer köylülerin gözünde ben yanlış bir şey yapmadım." Buck hücrenin kilidini açmak yerine döndü ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Panik içinde sordum. "Beni burada tutamazsın!"

Buck başını salladı. "Sabah seni hakimın karşısına çıkaramayabilirim, çünkü her ne kadar kabul etmek istemesem de kanun kanundur ve haklısın, seni tutuklayamam."

"Tamam, o zaman bu hücrenin kilidini aç," dedim, parmaklıkların arasından Buck'a uzanırken, en iyi surat asma-beni kurtar-yüzümü takındım.

"Ama şerifle olan randevuna kadar seni tutacağım, ailenin evinde olanları halledene kadar hiçbir yere gitmemeni sağlayacağım." Buck iç çekti. "Neden beni aramadın? Yardım edebilirdim. Bir şeyler yapabilirdim ama onun yerine kaçtın. Nereye gittin?"

"Sadece gittim. Gittim..." Bir şeyler bulmaya çalışırken dalgınlıkla elimi Bear'ın yüzüğünün üzerinde gezdirdim.

"Ona gittin, değil mi?" diye sordu ve ben de onun baktığı yere doğru baktım ve sanki beni kötü bir şey yaparken yakalamış gibi elimi yüzükten çektim.

"Buck," diye açıklamaya başladım ve sonra Buck'ın beni gerçekten neden o hücrede tuttuğunu anladım.

"Biliyorsun Thia, bana gelmemiş olman acı verici ama tamamen yabancı birine dönmüş olman daha da acı verici. Orada oturup düşünmek için biraz zaman geçir, sana iyi gelebilir." Şapkasının bir ucuyla ve kaburgalarımın bir yakartop göndermeden hemen önce bana gösterdiği o yan gülümsemeyle Buck gitmişti.

"Bu saçmalık!" Kapalı kapıya doğru bağırdım. "Artık anaokulunda değiliz Buck. Beni öylece zaman aşımına uğratamazsın," dedim ellerimi parmaklıklara vurarak. Ellerim titriyor, hassas et ve kemiğin sert metale çarpmasından dolayı acıyordu. Eğildim ve acıyı hafifletmek için onları birbirine sürttüm. Onları silkelemek için ayağa kalktığımda Buck'ın gerçekten geri gelmeyeceğini anladım.

"Kahretsın!" Dedim ve hiç düşünmeden bara tekrar vurdum, sağ elim devasa bir komik kemiğe dönüştü.

Tüm bu durum komik olmaktan çok uzaktı.

Asıl komik olmayan, muhtemelen beni bulmak için kasabayı birbirine katan motorcuydu ve yoluna çıkarsa Buck'a ne yapacağıydı. "Buck!" "Buck!" diye seslendim.

tekrar, bu sefer beni serbest bırakması gerektiği için değil, onu uyarmam gerektiği için.

Ama artık çok geçti.

Kapının diğer tarafında bir kargaşa oldu ve ardından bir patlama sesi duyuldu. "Nerede o, pislik?" diye bağırdı tanıdık, derin bir ses.

Lanet olsun.

Kapı açıldı ve kapı aralığında korkmuş görünen bir Buck belirdi. Gözleri kocaman açılmış, avuç içleri teslimiyetle havaya kalkmıştı. Arkasında, kürek kemiklerinin arasına sıkıca bastırılmış bir silahla Bear duruyordu. "İyi misin, Ti?" Bear burnunu hırıltıyla kıvırarak dişlerinin arasından sordu.

"Ben iyiyim. Bear, bu Buck. Şerif yardımcısı. Sana bahsettiğim arkadaşım. Beni buraya atana kadar onun arkadaşım olduğunu sanıyordum," dedim ellerimi soğuk metal parmaklıklara dolayarak.

"Birini VURDUĞUNU sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor?" Buck bağırarak karşılık verdi. Bear silahıyla onu dürttü ve o da düşmemek için hücre parmaklıklarına tutunarak öne doğru sendeledi. Buck dönüp Bear'a baktı. "O şey için gizli silah ruhsatın var mı?"

"Bir şey saklıyormuşum gibi mi görünüyor, orospu çocuğu?" Bear öfkeyle kükredi. Çenesiyle koluna taktığı ve daha önce takmadığı çift kılıfı işaret etti. Kılıfı kamyonda olmalıydı ama ben onu oraya koyarken görmemiştim.

Buck ellerini kaldırdı ve sırtı parmaklıklara dayalı, poposunun üzerinde yere doğru kaydı. "Dinle, ben sadece işimi yapıyorum."

"Hayır değilsin, Buck. Evet, onu vurdum. Ama benim arazimdeydi ve istediğimde gitmedi. Kanun kanundur. Mola vermem gerektiğini düşündüğün için beni burada tutmaya hakkın yok! Canının yandığını anlıyorum ama gitmeme izin vermelisin."

"Eğer herhangi bir yasayı çiğnemediyse, beni tutuklayacak kadar uzun yaşamayacağın bir yasayı çiğnemedi önce onu hemen şimdi o kafesten çıkarmanı öneririm," diye uyardı Bear.

Buck cebinden anahtarı çıkarıp hücrenin kapısını açarken elleri titriyordu. Bear ileri uzanıp beni dirseğimden yakaladı ve önce hücreden sonra da odadan dışarı sürükledi. Buck'ı odanın içinde yerde bırakarak kapıyı çarptı ve dışarıdan kilitledi.

Bear'ın adımları uzundu ve ona yetişmek için benim üç adım atmam gerekti. Beni kamyona doğru sürüklerken kolumu sıkıca kavradı. Ona sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ama bir şey bana cevabı bilmek istemediğimi söyledi. Yolcu kapısını açtı ve içeri girmemi beklemedi. Belimden tutarak beni kabine fırlattı ve kapıyı çarptı.

"Çılgılık atıyordun," dedi Bear dişlerinin arasından, sürücü tarafına geçip kamyonu çalıştırırken.

"Evet, çünkü Buck bir pislik gibi davranıyordu," dedim. "Sadece canı yanıyor ve bir şey kanıtlamaya çalışıyor."

Bear bir eliyle ensesini ovarken diğer eliyle direksiyonu tutarak, "Geri dönüp o orospu çocuğunu sana el kaldırdığı için hemen öldürmeliyim," dedi. Bizi yola doğru döndürdü ve saniyeler içinde kasabadan uzaklaştık.

"Bana zarar vermeyecekti," diye onu temin ettim. Bana bakmaması beni endişelendirmeye başlamıştı. Tamamen sessizliğe büründüğünde daha da endişelendim, alt takımdan seken taşların tıkırtısı sessizlikte mermi gibi geliyordu.

"O adamla bir geçmişin mi var? Erkek arkadaşın falan mı?" Bear sordu.

"Buck mı? Hayır! O benim arkadaşımdı. Tek arkadaşımdı. Şimdi sadece şerif için çalışan bir pislik."

Çenesi sert bir çizgi halindeydi, şakağındaki bir kas zıplıyordu ve boğazı gerginlikten gerilmişti. Bear aniden yolun kenarına çekti ve kamyonu park etti. Bana doğru hamle yaptı, sırtım hala yolcu kapısına çarpıyordu, ellerini başımın üzerinde cama dayadı ve bana dik dik baktı. "Ellerini senin üzerine koydu. Sen çılglık attın. O durmadı. Onu gözümü kırpmadan öldürebilirdim. Neredeyse öldürüyordum." Bear'ın gözleri kararmış, şiddetle parlıyordu. "Eğer sana bir daha dokunursa tam da bunu yapacağım. Anladın mı beni? Bileğini kırmamı ya da hayatına son vermemi bekliyorsun ama hangisini seçeceğime ben karar veririm. Sen değil. Anlaşıldı mı?" Başımı salladım, ona katıldığım için değil, her kelimesinde ciddi olduğunu bildiğim için. "Aferin kızıma. Aramızdaki bu şey? Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şey var. Bu yüzden sana yüzüğümü geri verdim. Sen de biliyorsun ve bu yüzden geri takmakta tereddüt etmedin." Bu söz üzerine gömleğimin altındaki kafatası yüzüğünü elime aldım. "Ama Ti, sana birinin vurulması gerekiyorsa, vuracak olanın ben olduğumu söylerken çok ciddiylim." Burnunu çenemin hizasında gezdirdi. "Anlaşıldı mı?" diye sordu, çenemi avucunun içine alıp gözlerimde cevabı aradı.

"Evet," diye fısıldadım, neyi kabul ettiğimi unutmıştım çünkü düşüncelerim çoğunlukla Bear'ın yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğu gerçeğindeydi.

Dudaklarımdan.

Dilim onları ıslatmak için dışarı fırladığında gözleri oraya gitti. "Güzel, şimdi öp beni," dedi Bear, dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Thia

BEAR'S LIPS ON mine sadece harika bir şey değildi. Bir olaydı. Düpedüz büyüydü.

Bu yüzden durması
gerekiyordu. Hepsinin durması
gerekiyordu.

Geri çekildim ama o kıpırdamadı, üzerimde durdu, zor nefes alıyordu. Dudakları öpüşmemizden dolayı parlıyordu, saçları yüzüne dökülmüştü. Başımın üstündeki pencereye dayandığında kasları şişmişti. Safir mavisi gözleri, benimkilerde görmek zorunda olduğunu bildiğim ham şehveti yansıtıyordu çünkü o kadar bunaltıcıydı ki kendi derimden çıkmak üzereymişim gibi hissettim. "Bunu bir daha yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim. Eğer sırf benim ne kadar şaka malzemesi olduğumu kanıtlamak için beni öpüp gitmeyi planlıyorsan, şimdi dur çünkü benimle oyun oynamayacaksın."

Ayı hırladı. "Seni ateş çukurunun yanında bıraktığımda böyle mi olduğunu düşünüyorsun? Lanet olası bir oyun oynadığımı mı?"

"Evet."

"Oynadığım tek oyun, oynaması son derece zor olduğunu ve tüm kuralları tam olarak anlamadığımı kabul ettiğim iyi adamdı."

"İyi adam" mı? İyi adam rolünü oynadığın için mi çekip gittin? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, sen hırpalanmış ve yaralanmış olduğun için çekip gittiğim ve seni öpmemin, seni tatmamın bir hata olduğu anlamına geliyor."

"Oh."

"Düşündüğün gibi değil, Ti. Bu bir hataydı çünkü seni ateş çukurunun üzerine eğip sikimi daracık, küçük, mükemmel amına sokmama saniyeler kalmıştı. Uzaklaştım çünkü yapılacak en doğru şey buydu, ki bu benim için yeni bir şey. Doğru kararı verdiğim için kendimi iyi hissetmem gerektiğini sanıyordum ama hissetmedim, seni almadığım için pişman oldum. O gece çok acı çektim." Elimini uzatıp gözlerine düşen saçlarını yüzünden çektim ve o da avucumun içine eğildi. "Hâlâ ağrıyor amına koyayım."

"Bana yalan söyleme."

"Ve sen de neden bahsettiğini bilmediğin boktan şeyler söyleyemezsin. Çünkü sana bir şey söyleyeyim, Ti. Eğer seni umursamasaydım, o öpücükten sonra, seni tattıktan sonra kalırdım. Düz yürüyemez, doğru göremez, doğru düşünemez hale gelene kadar bakire amını sikerdim. Böyle bir bokun var olduğunu düşünseydim, Tanrı'yı görmeni sağlardım. Ama umursadım. Gerçekten önemsiyorum. Bu yüzden seni yalnız bıraktım ve çekip gittim."

"Peki şimdi ne olacak?" İtirafı karşısında şaşkına dönmüş bir halde sordum.

"Seni yalnız bırakmaktan bıktım." Bear ellerini saçlarının arkasına doladı ve dudaklarımı onunkilere doğru çekti. "Seni istiyorum. Hâlâ seni istiyorum, hem de hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Başıma ödül konmuş ölü bir adam gibi dolaşıyordum ve bütün gün senin içinde olmayı düşünüp duruyordum. O ilk gece seni yatakta boğuluyormuşsun gibi yüzüğüme tutunurken gördüğümde ve bu senin can simidinin olduğunda, bunu anlamıştım."

"Neyi biliyordun?" Bear dudaklarını dudaklarımda gezdirmek için eğildiğinde sordum.

"Benim olduğumu. Ve geriye dönüp baktığımda, ilk tanıştığımız o güne bile. O zaman benimdin. Şu anda sikimin seni sahiplenmek istediği şekilde değil, ama umursamamı sağlayan bir şekilde ve pek çok insanı umursamıyorum Ti, ama o ilk gün? Seni önemsedim. Yani hayır, seni öylece öpüp gitmeyeceğim." Atletinin arkasını başının üzerine kaldırdı ve yere fırlattı. "Çünkü öpüşmeyi bırakmayacağım. Sen her yönden benim olana kadar durmayacağım. Seni incitmemeye çalışacağım ama bu şu anda gerçekleşiyor. Seni çok istediğim konusunda uyarıyorum, benim nazik versiyonum hâlâ çok sert olabilir." Bear'ın dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve dili benimkilerle dans etti. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bacaklarımdan arası o kadar ıslaktı ki, bir çeşit sürtünme bulmaya çalışırken iç uyluklarım birbirine doğru kaydı, ki Bear'ın kamyonun küçük kabinindeki büyük çerçevesi göz önüne alındığında bu imkansız olacaktı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bear ayağa kalktı ve beni kucağına çekti, böylece ona biniyordum, devasa ereksiyonu ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya doğru ilerliyordu. Başımı arkaya attım ve sesimin nasıl çıktığını umursamadan inledim. Ona yaslandım. "Siktir," diye homurdandı ve ben de tekrar yaptım, ondan alabileceğim tepkiyi seviyordum.

Kapının açıldığını belli belirsiz duydum ve sonra birden havalandım. Bear beni kamyonun kasasına taşıyıp bagaj kapağını indirirken elleri kıcımdaydı. Beni sırtüstü yatırdı, soğuk metal çıplak tenimi ısıırıyordu. İçime doğru sallandı, sertliğini göbeğime doğru iterek karnımın alt kısmında bir sıkışma dalgası yarattı. "Sana veremeyeceğimi bildiğim hiçbir şey için söz vermeyeceğim," dedi Bear, eli Gömleğimi yukarı kaldırıp karnımın üzerine yaydım. "Yani bana durmamı söylemelisin. Hemen şimdi. Çok geç olmadan ve kendimi tutamadan. Bu kaçmak için son şansın küçük kız." Öpüşmemiz birbirimizin dudaklarını çılgınca ele geçirmeye dönüşürken Bear ağzımın içine ve çevresine konuşarak uyardı.

* * *

Ayı

BENCİLDİM. Pisliğin tekiydim.

Onu becermeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

Bana hayır demesini bekledim. Bana cehenneme gitmemi söylemesini. Beni içine almanın büyük bir hata olduğunu ve sadece kalp ağrısı ve acı getireceğini fark ettiğini söylemesini.

Aptal sürtük bunların hiçbirini yapmadı.

"Evet," diye inledi, gözlerini kapadı ve sırtını bana doğru eğerek göğüslerini itti.

İçimdeki canavar canlandı, onu becermekten daha fazlasını istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum. Ona sahip olmak.

Onu suçla.

Kulağına doğru eğildim ve fısıldadım. "Seni aptal, aptal kız." "Bu seni ne yapar?" diye fısıldadı.

"Ben mi?" diye kıkırdadım, elimi gömleğinin kenarından geçirip yukarı ittim ve parmak uçlarımla memesinin dışını okşadım, "Ben o aptal kızı becermek üzere olan adamım."

* * *

Thia

O HAKLIYDI.

Aptal bir kızdım, çünkü ağzını meme ucuma yapıştırdığında neredeyse kendimi kamyonundan dışarı atacaktım ve tüm mantıklı düşünceler binayı, kamyonu ya da her neyse onu terk etti. "Hiç böyle dokunuldun mu?" Bear parmaklarını külotumun içine sokarak sordu. Başımı salladım, nefesimi zar zor tutabiliyordum. "Peki ya böyle?" diye sordu, kıvrımlarımı buldu ve parmak uçlarını ıslaklığında ve klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Yanıyordum. Vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor, canlı ve aktifti ve her biri Bear'ın beni sonsuza dek kendisine ait kılmasını istiyordu.

Ağzından dökülen her söz bana haftalardır ilk kez yaşadığımı, sadece ölümler diyarında yaşayan biri olmadığımı, ihtiyaçları ve istekleri olan gerçek bir insan olduğumu hissettirdi. Öyle oldu ki, hem ihtiyaçlarım hem de isteklerim aynı sayfadaydı.

Ayı.

Dudakları ağzıma saldırdı, sonra boynuma geçti, bana karşı sallanmaya devam etti, içim sıkıştı ve çözüldü, çekirdeğim sıkılaştı, duyularım tamamen aşırı hızda ve tünel görüşümde görebildiğim tek şey Bear'dı ve içime bir parmak ittiğinde üç ilçeden duyulabilecek bir inilti çıkardım.

"Çok sıkısın bebeğim. Ateş çukurunun yanında dilime boşalmak üzereyken ne kadar sıkı olduğunu hissettim, ama şimdi, sadece bir parmağımla..." Daha da içeri itti ve inledi. "Kukun sikimi boğacak."

Bear gömleğimi yukarı iterek göğüslerimden birini ona gösterdi. "Mükemmel memeler," diye mırıldanarak dilini zaten sert olan tepemin ucuna daldırdı. Meme uçlarının bunu yapabileceğini nasıl bilmezdim? Sanki göbeğime doğrudan bir hat çekiyorlarmış gibi hissediyordum ve Bear yetenekli dilini etimin üzerinde her gezdirdiğinde sanki klitorisimi okşuyor gibiydi. Parmağını içime soktu ve meme ucumu ağzına aldı.

Vay anasını.

"Evet," dedim. "Evet, lütfen. Daha fazla."

"Daha fazlasını alacaksın, tamam mı? Çok daha fazlasını." Bear içime derinlemesine itti, çekildiğinde parmağını iç duvarımın önünde sürükledi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı

Tekrar. Utanmadan eline binene kadar daha hızlı ve daha hızlı. Girip çıkmak tatlı bir işkenceydi. Eliyle karnımın alt kısmındaki sıkışma neredeyse acı verici hale gelene kadar beni çalıştırırken meme ucumu emdi.

Boynumun arkasını tuttu ve beni sadece parmaklarıyla değil, diliyle de beceriyormuş gibi öptü. Savaş halindeydik; tutku, şehvet, öfke, nefret ve on yaşımdan beri bu kafa karıştırıcı adama karşı hissettiğim her duygunun savaşı. Baskı arttı ve başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladığında ağzının içine doğru bir çığlık attım, çünkü zevk patlaması içimde bir bomba gibi patladı ve varlığından bile haberdar olmadığım saf bir coşku dalgaları halinde vücudumun geri kalanına yayıldı.

Bear beni kaldırıp tekrar kucağına oturttuğunda hala yıldızlar görüyordum, böylece ona sarılmıştım, bacaklarım onun titreşen sertliği üzerinde genişçe açılmıştı ve sanki az önce aklımı ve vücudumu uçuran bir orgazm yaşamamışım gibi içimi titretiyordu. "Senin boşalman hayatımda gördüğüm en güzel şey," dedi Bear, yüzümdeki bir tutam saçı itip kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. Bir eliyle gömleğimi kaldırdı ve kamyonetin kasasına attı.

"Bunları senden hemen çıkarmam lazım. Sana ihtiyacım var bebeğim. Senin içinde olmaya ihtiyacım var," dedi Bear, sesi gergin ve hışırtilıydı, tüylerim diken diken oldu. Bir eliyle şortumun bel bandını aşağı çekti ve ben de kalçalarımı kaldırdım, böylece şortumu ve külotumu tek bir hamlede çıkarabildi.

Yüz yüzeydik, ten tene. Tüm sırlarımı biliyordu. Tam olarak kim olduğumu biliyordu ve ne zaman ondan kaçıp saklanmak istesem bana izin vermemişti. Bear'a içim dışım tamamen açıktı ve çocukluğumdan beri kimsenin yanında çıplak kalmamış olmama rağmen, o kamyon kasasında Bear'ın yanında kendimi hayatım boyunca kimsenin yanında giyinik hissetmediğim kadar rahat hissediyordum.

Bear bir adım geri çekilip beni takdirle ve saf hayvani bir ihtiyaçla süzerken gözleri şehvetten faltaşı gibi açılmıştı. Kot pantolonunun tokasını ve düğmesini çözdü. Bir eli boğazımda, sırtım kamyon kasasının soğuk metaline dayanana kadar beni tekrar itti, eli göğsümden aşağı göğüslerimin arasına doğru sürüklendi, başparmağı yine klitorisimi buldu ve ağzımdan normal sesime hiç benzemeyen ilkel bir inilti çıktı. Başımın hemen üstündeki motosiklet parçalarının pas kokusunu alabiliyordum, kamyon kasasının çıkıntıları kürek kemiklerimi yakalamış, kollarımı hareket ettirmemi zorlaştırıyordu.

Romantik değildi.

Çiçekli değildi.

Ama yalan da değildi.

Sadece bizdik.

Bear ayaklarımdan tuttu ve üstüme tırmanırken ellerini bacaklarımın iç kısmında gezdirdi, kalçalarımın arasında ona yer açmak için bacaklarımın arasını açtı. İşte o zaman onu gördüm. Her şeyini. Kalın ve ağır siki hareketleriyle hafifçe zıplıyor, ucu nemle parlıyordu. Parmağı içimde kocaman ve dolgun hissettiriyordu, sığmasının imkânı yoktu ama ona güveniyordum ve umurumda değildi. Beni ikiye bölebilirdi ve yine de umurumda değildi çünkü endişelendiğim şey vücuduma yapabilecekleri değildi.

Kalbime yapabildiği şeydi.

Tırmanışın ortasında durdu ve elleriyle dizlerimin altından destek alarak başını aşağı eğdi ve dilini kıvrımlarım boyunca gezdirdi, dilini sertleştirdi ve olabildiğince içime itti. Geri çekildi ve dudaklarını yaladı. "Senden daha iyisini hiç tatmadım," dedi ve elleri kalçalarımın iç kısmında, parmakları hassas etimi yoğururken bacaklarımı gidebildikleri kadar açtı.

Beni öptü. Tıpkı altında kıvrınana kadar ıslaklığımda aşağı yukarı kaydırıldığı ereksiyonu gibi sert ve istekliydi, dakikalar önce doyurulmuş olan ihtiyaç şimdi geri dönmüştü ve eskisinden yüz kat daha güçlüydü. Aramıza uzandı ve shaftının tabanını tutarak girişime hizaladı. Teni yumuşak ve sıcaktı ve temas neredeyse çok fazlaydı. Onun içimde olmasını beklerken tırnaklarımı sırtında gezdiriyordum. İnledi, hırladı ve kulağıma küfürler savurdu, sonra ileri doğru fırladı, açıklığımı acı noktasına kadar gerdi ve beni onunla doldurdu.

"Lanet olsun, Ti. Daha geniş, benim için açıl," dedi sanki o da bir çeşit acı içindeymiş gibi. Olabildiğince açık olana kadar dizlerimi birbirinden ayırdı ve Bear hiç vakit kaybetmeden sert bir hamleyle ileri itti.

Beni gerçekten parçalıyordu. Acıtıyordu. Gerçekten acıtıyordu. Gerçekten umurumda değildi.

Daha fazla dolu olamazdım. Bedenim ve kalbim. İkisi de mutlu. İkisi de huzur içinde. İkisi de acı içinde.

"Sikeyim. Bunun harika olacağını biliyordum bebeğim. Ama Tanrım, bakire amcığın beni gerçekten boğuyor," diye inledi Bear, boynundaki kordonlar gergin ve sıkı bir şekilde, bedenlerimizin izin verdiği kadar içime girene kadar itti. "Bunun her zaman bana ait olduğundan asla şüphe etme. Sen her zaman bana aittin" dedi, acıdan sulanan gözlerime ve içimin derinliklerinden fışkıran başka bir şeye bakarak. Korku. Rahatlama.

Aşk mı?

Bunu uzun süre düşünemedim çünkü Bear hareket etmeye başladı, içimden çekildi ve tekrar içeri itti, kendini tekrar kabzasına kadar gömdü. Fiziksel acı hissi hâlâ oradaydı ama bir tür zevkli acıya dönüşmüştü. İçime her sokuşunda sonuna kadar giriyor ve beni nefessiz bırakıyordu. Dışarı çektiğinde, sikini içimdeki her hassas sinir demeti boyunca sürükledi ve beni inletti. Daha sert ve daha sert, daha hızlı ve daha hızlı, görüşüm bulanıklaşana ve içim hareketleriyle ritmik bir şekilde onun etrafında kenetlenene kadar içeri girdi ve dışarı çıktı. Beyaz sıcak zevkin içinde kaybolmuştum. O anın içinde kaybolmuştum.

Bear'da kaybolmuştum.

O anda bundan geri dönüş olmayacağını anladım.

"Etrafımda sıkılaştığını hissediyorum, Ti. Yakın olduğunu biliyorum. Daireye döndüğümüz o ilk geceden beri seni sikimin etrafında boşaltmayı düşünüyordum." İçime sertçe soktu. Aramıza uzanarak başparmağını klitorisimin etrafında hafif ama öfkeli daireler çizmek için kullandı. Neredeyse oradaydım. Neredeyse sınırı aşmışım. "Çok güzelsin amına koyayım," dedi Bear, üzerime doğru gelip dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

İşte o zaman kaybettim.

İşte o zaman geldim.

Başparmağı.

Sikini.

Dudaklar

1. Onun

dudakları

.

İçim dışıma çıkacak sandığım ana kadar boşaldım. Canım o kadar yanana kadar boşaldım ki bayılacağımı sandım. Boşaldım ve boşaldım ve zevk dalgaları her salınışımda daha da arttı. Beni öptü, becerdi ve aramızda tek bir gerçek kalana kadar bana sahip çıktı ve Bear'ın "Bu amın her zaman bana ait olduğundan asla şüphe etme. Sen her zaman bana aitsin."

Beni tekrar öptü ve emretti. "Kollarını bana dola." Dediğini yaptım ve kollarımı boynuna doladım. Ellerini kalçalarımın arkasına koydu, beni kamyonun kasasından hafifçe kaldırdı ve daha da derine itebilmesi için bana açı verdi. Dudakları ve dişleri takırdayana ve başını geriye atıp ağzını açarak tekrar boşalacağımı düşündüren gırtlaktan bir kükreme çıkarana kadar daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde içeri ve dışarı itti. Son bir çılgınca hamleyle kendini hala içimde tuttu, uzun ve sert bir şekilde nabız atıyor, beni sıcaklık ve tatmin, aşk ve şaşkınlıkla dolduruyordu.

Beni onunla dolduruyor.

"Ti," diye inledi Bear, zor nefes

alıyordu. Yapmak istediği şeyi

yapmıştı. Beni sahiplenmişti.

Beden ve ruh.

Orada, yolun kenarındaki paslı kamyonun kasasında, sadece çürüyen portakalların kokusu ve ılık esinti şahidimizken, o anda artık saklanmak, gerçeği inkar etmek yoktu.

Bear haklıydı.

Ben hep onun olmuştum.

* * *

Ayı

BENİ

MKİNİ.

* * *

Thia

ÇIRILÇIPLAKTIK, nefes nefese ve birbirine karışmış uzuvlardan oluşan bir yığının içindeydik. Kollarım Bear'ın motosiklet için aldığı bir tür parçaya dayanmıştı. Yüzü göğüslerimin arasına dönüktü.

Hala içimde.

Yüzünü kaldırdı ve bana baktı. Yana düşmüş olan yüzüğünü kaldırdı. "Bunca yıldır onu sakladığına hâlâ inanamıyorum."

"Hiç çıkarmadım," dedim. Sonra bunun beni ne kadar zavallı gösterdiğini fark ederek keşke söylemeseydim diye hayıflandım. "Yani..."

"Hiç çıkarmadın mı?" Bear sordu, gözleri bulutsuz gökyüzünün rengine rakip olacak kadar parlak maviydi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Aileme onu bulduğumu söyledim, nereden bulduğum umurlarında değildi, endişelenecek yeterince başka şeyleri vardı. Arkasındaki gerçeği bilen tek kişi Buck'tı. Sanırım bu yüzden orada çok kızgındı. Yardım için onun yerine sana koştüğüm için kızgındı."

"Ve bana bir şey söyle. Dürüst ol," dedi Bear. Yüzükle oynayıp elinde evirip çevirirken boğazımda bir yumru oluşuyordu. "Gerçekten bir adamı vurdun mu?" dedi gülerек.

"Evet, aptalcaydı ama Sunnlandio'dan gelmişti. Koruyu satın almaya çalıştı ve sözleşmeleri iptal ettikleri için koru değersizdi."

"Bu lanet bir tuzaktı."

"Kısaca. Sanırım önce düşünüp sonra ateş etmeliydim ama çok kızmıştım."

"Yani ateş edebiliyor musun?" Bear göbek deliğimin etrafını öperek sordu, yüzündeki tüyler tenimi okşuyordu.

"Evet. Babam öğretti. Gençken birkaç yarışma kazanmıştım. Amerika'nın Çiftçi Kızları."

"Kulağa cahil bir arkadaşlık sitesi gibi geliyor."

"Öyle, değil mi?" Gülerек sordum.

"O kadar sıcak ki ateş edebilirsin," dedi Bear, içimden çıkıp vücudumdan aşağı kayarak. Göbeğim onun gitmesine izin vermek istemiyormuş gibi sıkılaştı. "Çok sıcak," dedi Bear tekrar, bu sefer klitorisimin üzerinden.

Kot pantolonu vızıldadı ve bir iniltiyle üzerime uzanıp cebine girdi. Bir telefon çıkardı ve ekrana baktı. Kaşlarını çatı. "Gitmemiz gerek." Bir dakika önceki şakacılığı gitmişti. Sert çenesi bir kez daha düz bir çizgiye oturmuştu. Giysilerimi bana fırlattı. "Giyin," diye emretti. "Şimdi."

"Neler oluyor? Telefonunda kim vardı?" Tişörtümü çekiştirerek ve şortumu giymek için kamyon kasasının ucuna doğru kayarak sordum.

"Daha fazla piç yolda."

"Sana mesaj mı attılar?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Bear kot pantolonunu çekti ve kamyonundan aşağı atladı. Beni bagaj kapağından kaldırdı ve iterek kapattı.

"Hayır, bunu Cash'e söylediler," dedi ve MC'yi takip etmek için Cash'in vücudundan aldığı telefonu bana fırlattı. Ekrana baktım.

YAKINDA ORADA OL.

Bear'ın arka kulübede eski bir muşambanın altına sakladığı bisikletini almak için geri dönmeden babamın kamyonetiyle Logan's Beach'e doğru yola çıktık. Bear tek kelime etmedi. Bir sigara içti ve dikiz aynalarını kontrol etmeye devam etti. King'i aramış ve ona

Yoldaydı ve geri döndüğümüzde bizi garajın dışında bekliyordu. "Geri döneceğim, daireye gir ve Tanrı aşkına beni dinle ve orada kal," diye emretti Bear, ama gözlerine baktığımda bir emirden fazlasını gördüm. Bir yalvarış gördüm.

"Peki," dedim, istediğimden biraz daha sert bir sesle. Ben daireye girdim ve King ile Bear garajdan çıkıp kapıyı arkasından kapattılar.

Ray bana biraz yiyecek getirdi ama hemen gitti çünkü çocuklar evde yalnızdı. Eski televizyonda kanalları değiştirdim ve 2007'den kalma eski bir Guns and Ammo dergisinin sayfalarını taradım.

Duş aldım ve Bear'ın tişörtlerinden birini giyip yatağa girdim. Onun nerede olduğunu bilmeden uyumamın imkânı yoktu. Gitmek, nerede olduğunu öğrenmek istiyordum ama aynı zamanda sözümü de tutmak istiyordum.

Ben de kaldım.

Yatak odasının kapısının gıcırdayarak açılıp kapandığını duyduğumda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Zifiri karanlıkta onu göremiyordum ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne soracağımı. Bear yatağın kenarına oturduğunda şilte eğildi. Botlarını tekmelediğini, ardından kot pantolonunu çıkarırken kemer tokasının şingirtisini duydum. Battaniyeleri kaldırırken serin bir esinti sırtımı yaladı ama arkamdan yaklaşıp belimden tutarak beni göğsüne doğru sürüklediğinde Bear'ın sıcaklığı hemen yerini ısıya bıraktı. Çıplaktı. Çıplak kıcımla temas ettiği anda ereksiyonu seğirmeye başladı. Çenesini başımın üstüne yasladı, eli gömleğimin altından karnımın alt kısmındaki deriye uzandı.

"Nereye gittin?" Fısıldadım.

"İşleri yoluna koymaya çalışıyorum. İşler biraz değişti. Planların değişmesi gerekiyordu," dedi Bear, daha önce aramızda olanları kabul ettiğini duymak beni rahatlatmıştı.

"Yeni bir planın var mı?"

"Henüz değil," dedi Bear iç çekerek. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bu. Bu yardımcı olur," dedi boynumun arkasına doğru ve şimdi sertleşmiş olan ereksiyonuna doğru geriye doğru eğildim. "İyi misin?" diye sordu elini bacaklarımın arasına sokarak. "Burası yani. Biraz önce çıldırdım ve sana sormayı unuttum."

"Ben iyiyim," dedim. Ve iyiydim de. Biraz ağrım vardı ama aramızda geçenlerin büyüklüğünden daha ağır basacak bir şey değildi.

"Güzel, çünkü senin içine ihtiyacım var, Ti." Bear dilini enseme gezdirdi ve kulak mememin ucunu ağzına aldığı anda dudaklarım aralandı. Uzun bir parmağını içime soktu. "Kahretsin, amın şimdiden benim için çok ıslak," dedi Bear klitorisimi okşayarak.

İnledim. "Bunu hızlı ve sert yapacağım," diye mırıldandı tenime karşı. Bacağımı kaldırdı ve içime doğru itti, iki sert uzun hamlede beni gerdi ve doldurdu. Vücudum ona hazır olmadan önce içime pompalamaya başladı ve acının ısırtığı her vuruşu işkence gibi erotik hale getirdi.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, Ti. Aynı anda hem seni becermek hem de canına okumak istiyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama içimi doldurmanı istiyorum.

bütün gün benim sikimle ve dölleriyle damlıyor. Seni işaretlemek istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum." İticileri daha sert, daha çılgınca, daha düzensiz hale geldikçe homurdandı.

Biraz daha.

"Bana ne yapıyorsun lan?" diye sordu nefes verirken.

Gözlerimin arkasında kıvılcımlar oynaşıyordu ve Bear yaklaştığımı hissetmiş olmalıydı çünkü uzandı ve ben onun etrafında çözülene kadar iki parmağıyla klitorisimin etrafında dolaştı. "Kahretsin, çok iyi," diye inledi, içimde serbest kaldığını hissetti, beni kendisine o kadar yakın çekti ki kaburgalarımın birini kıracağını düşündüm.

Başka türlü olmasını istemezdim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Ayı

Ti'ye ileriye dönük planın ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söylediğimde doğruyu söylüyordum. Her şey çok çabuk değişmişti. Onunla ve dürüst olmak gerekirse kendimle.

Bir gece önce King'le konuşmak istedim ama bütün gece müşterileri gelip gitti, ben de yanımda el değmemiş bir Jack şişesiyle rıhtımda tek başıma oturup bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım ve orada geçirdiğim saatler boyunca tek anladığım bir bok bilmediğim oldu.

En azından henüz değil.

Yeni planım basitti. Avukat Bethany ile buluşacak ve oradan devam edecektik.

Önce kanunla ilgilenecektik.

Kanunsuz ikinci.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Ti garajdan çıkıp garaj yolunda çömelmiş bisikletimi tekrar bir araya getirmeye çalıştığım yerin hemen yanından geçerken havladım. King, Ti'nin evindeki kulübeden alması için bir çekici göndermişti ve neyse ki şüphe uyandırmadan geri gelmişti. Arka cebimden çıkardığım bezle alnımdaki teri sildim ve dudaklarımdan sarkan sigarayı yaktım. Ti'nin uzun kaslı bacaklarını seyre daldım ve sikim o etraftayken her zaman yaptığı gibi dikkat kesildi.

Lanet olsun, çok güzeldi. Ve

benim kızımdı.

"Ben de seni arıyordum." Kollarını göğsünde kavuşturdu, sütyensiz göğüslerini bir gece önce giymesi için verdiğim tişörtün kumaşına bastırdı. "Uyandım ve sen gitmiştin. Nazik olmanın sorun olmadığını biliyorsun. Her zaman bana kızmak zorunda değilsin."

"Pek uyuyamadım," dedim, ayağa kalkıp sigaramdan bir nefes çektim. Onu terslediğim için kendimi kötü hissediyordum ama gerçek şu ki, onun gittiğini gördüğümde kaçmaya çalıştığı an gözümün önüne geldi ve hemen sinirlendim.

"Senin dar kıçın sikime yaslanmışken uyuyamıyorum. Bir şey ister misin?" Sigaramdan derin bir nefes daha çekip nikotinin beynimi istila etmesine izin vererek sordum. Gerçek şu ki, sert bir şeyler içmeyeli günler olmuştu ve yaşadığım baş ağrısı sanki dünya bana bağırıyormuş gibi hissettiriyordu.

Çakıllara doğru baktı. "Evet. Hayır. Yani... evet?"

"Ti, çıkar ağzındaki baklayı," dedim hızla iyileşen yüzüne bakarak. Gözünün etrafındaki morluklar neredeyse hiç görünmüyordu. Geçen her dakika daha da sikilebilir görünüyordu ve artık ona sahip olduğuma göre tek istediğim daha fazlasıydı.

Eskiden kurşunların ve zaferin ışığında ölmek istediğimi düşünürdüm. Şimdi ise taşaklarımı sevgilimin içine sokarak ölmek istiyorum.

Benim kızım.

"Sadece... bugünlük, rol yapabilir miyiz?" diye sordu topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve dudağını ısırarak.

"Numara mı? Ne numarası?" Sigaramdan bir nefes çektim ve diğer elimi arka cebime sokarak garajın kenarına yaslandım.

"Ben sadece Thia Andrews'muşum gibi davranalım, ailesi olmayan bir kız..." Gözlerini kaçırdı ve başını sallayarak burnunu çekti. "Ve sen sadece Bear'sın ve dünyaya kızgın değilsin." Gülümsedi ve başını yana eğdi. "En azından bugün değil."

Yüzünde esprili bir cümle aradım ama şaka yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

Parmak arası terliğiyle çakılların üzerine bir daire çizdi. "Bugün ben normal bir kız olmak istiyorum, sen de normal bir çocuk olabilirsin ve normal insanlar ne yapıyorsa onu yapacağız, böylece olan biten tüm o kötü şeyleri düşünmeye takılıp kalmayacağız." Aramızdaki mesafeyi kapatıp altımda durdu ve yalvaran soluk yeşil gözlerle bana baktı. "Lütfen, Bear. Lütfen. Bana sadece bugünü ver. Benimle normal ol. Sadece bugünlük."

Bu fikir gülünçtü, normalin ne olduğunu bile bilmiyordum. Normal, kulüpten ayrıldığımdan beri mücadele ettiğim şeydi. Nasıl normal olunacağını bilmiyordum. Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama reddedildiğini görünce gözlerindeki acı beni kırdı.

Başını salladı ve arkasını döndü. "Boş ver. Yapmayacağını biliyordum..."

Uzanıp bileğini tuttum ve onu kendime çektim. "Git üzerine bir şeyler giy," dedim. "Yirmi dakika içinde burada ol." Sadece normal bir çocuk gibi takılmak isteyen bir kıza emirler yağdırırken yine bir pislik gibi konuşuyordum ama yıllarca gerçekten pislik gibi davrandıktan sonra bu alışkanlığımdan vazgeçmek zordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu ayaklarının üzerinde zıplayarak ve kulaktan kulağa gülümseyerek. Kızın üzerinde tek bir makyaj izi bile yoktu, yanlış bir şey yoktu ve yine de herhangi bir derginin kapağında gördüğüm herhangi bir süper modelden daha güzeldi ve şimdiye kadar sikimi sokma zevkini yaşadığım en muhteşem amcıkdan bahsetmiyorum bile.

Gerçekten başka bir şey düşünmeye başlamalıyım...

"Yirmi dakika," diye tekrarladım, hain kalbim gerçekten de teklediğinde öksürdüm.

Kimsin sen? Lanet bir küçük kız mı?

Yeni parlak gülümsemesi yüzüne yapışmış bir halde arkasını döndü ve karanlık garajdan apartman dairesine doğru sıçradı.

Sigaramı botumun üzerinde söndürdüm ve ana eve doğru yöneldim. "Bekle!" Ti seslendi. Arkamı döndüğümde onu tekrar dışarıda buldum. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Ana evi işaret ettim. "Bugün normal olmak istiyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?"

Tekrar yürümeye başladım ve Ti'ye seslendim: "O zaman gidip normal insanların ne bok yediğini öğrenmeliyim."

Ayı

Ona Ti'yi nereye götürmem gerektiğini sorduğumda RAY bana fazladan bir kafam çıkmış gibi bakmıştı. "Bear, on dokuz yaşıdayım, teknik olarak dulum ve üç çocukla nişanlıyım. Nereden bakarsan bak bu normal değil." Demişti.

Haklıydı.

Ti'yi uzak bir yere götüremezdim, bu yüzden Rosinus Eyalet Parkı'nda karar kıldım. MC nerede olduğumuzu bilse bile yine de harekete geçmeyecek kadar halka açık bir yerd.

"Al, bunu giy," dedim ve ona düz siyah bir beyzbol şapkası uzattım.

"Ne? Bunun bir çeşit kılık değiştirme olması mı gerekiyor?" diye sordu.

"Giy şunu," dedim, saçlarını arkadaki açıklıktan geçirmesini izlerken. "Beni tanıyabildin mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Ukala herif."

"Pekâlâ, o harika kılığın nerede?" diye sordu. Siyah v yakalı tişörtü başımın üzerine çektim. "Viola." "Gömlek mi? Kılık değiştirmen bir gömlek mi?"

"Evet."

Ti beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "İşin komik tarafı, aslında bunun nasıl işe yarayabileceğini görebiliyorum," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hayır!" Kapıyı açtı ve kamyonetten fırladı, en yakın piknik masasının üstüne atladı, dans ederken göğüsleri zıplıyordu.

Park küçüktü, en fazla beş dönümlük bir kumsal alanı vardı, ancak kum yerine çam iğneleriyle kaplıydı ve büyük bir göle dayanıyordu. Suyun kenarında uzun çam ağaçları sıralanmıştı, her on ağaçtan biri piknik masası ya da bank için yer açmak üzere sökülmüştü. Etrafta insanlar vardı ama kalabalık olacak kadar çok değil, sadece tanıklık edecek kadar.

Ti kollarını uzattı ve temiz havayı içine çekerek derin bir nefes aldı. Ben yaklaşırken bana baktı ve göğsüm sıkıştı.

"Burası mükemmel bir yer," dedi ve bana bir başka parlak gülümseme gösterdi. Masanın bank kısmına zıpladı ve kenara doğru yürüdü, bir jimnastikçi gibi ayaklarının üzerine toprak zemine inmeden önce dramatik bir şekilde sıçradı, kollarını başının üzerine kaldırdı ve Olimpiyatlar'daymış gibi bir adım geri attı.

"Yedi," dedim, sahte bir skor kartını havaya kaldırarak.

"Saçmalama, motorcu çocuk," diye alay etti. "Bu en azından on birdi. Yedi mi? Lütfen!" Tekrar başka bir bankın üzerine zıpladı ve işaret parmağını havaya kaldırdı. "Hadi kasetlere gidelim!" diye anons etti, hayali tekrarını sıraya sokarak.

"Özür dilerim," dedim dişlerimin arasından hava emerek ve başımı iki yana sallayarak. Altında durdum, yüzüm kalçalarının üstünden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Jüri kaseti inceledi ve hepsi aynı fikirde. Her ne kadar iki olsa da..." Yüzü bana dönük olacak şekilde

onu bacaklarından çevirerek söyledim. "Ama sen ekstra puan aldın

"Çünkü kışının göz hizasında olması gerçekten hoşuma gidiyor." Başımı yana çevirdim ve yanağımı sanki üzerinde kestirmek istediğim bir yastıkmış gibi kışına dayadım.

Çünkü öyleydi.

Yüzümün onun çıplak poposuna bastırılmış olağanüstü seksi görüntüsüne uzun süre takılıp kalamadım çünkü bacaklarının etrafında vızıldayan bir arıymışım gibi arkaya uzanıp şapkasıyla kafama vurdu. "Ayı!" diye şakacı bir çığlık attı, banktan aşağı atladı ve sonra etrafında koştu, sanki bir soyunma odasındaymışız ve onu yaklaşan bir havlu darbesinden koruyormuş gibi poposunu tuttu.

"Seni zıplarken izlemek bile çok yorucu," dedim ve kotuma uzanıp sigaramı çıkardım. Bir tane yaktım ve dumanını yüzümden uzaklaştırdım.

"Annem bana küçük zıplayan fasulyem derdi çünkü beni bir türlü yerimde oturtamazlardı," diye itiraf etti sonunda piknik masasının üstüne otururken.

"Uygun," dedim, zıplayan fasulye zıplamayı bıraktığı için artık rahatlayabileceğimi hissediyordum.

Sigaramdan bir nefes çektim ve dumanını dışarı üfledim. Ti'yi nereye götüreceğimi bulmam çok uzun sürmüştü. O kadar uzun sürmüştü ki güneş ufukta batmaya başlamıştı. Geceyi seviyordum. Karanlığı severdim. Karanlıkta sigara içmek benim için her zaman gündüz içmekten daha çekici olmuştur. Belki de bunun gece gökyüzünün karanlık arka planında dumanı görebilmekle bir ilgisi vardı. Ya da belki de sigaranın ucundaki kuru ya da çakmağımı ateşlediğimde çıkan parlak sarı alevi görebilmektir. Sigara içmek bana tanıdık geliyordu. İyi hissettiriyordu.

Bana evimi de hatırlattı.

Şu sigara karşıtı kamu spotlarından birini çekmeyi çok isterdim.

Ti masaya yaslandı ve güneşin batışıyla birlikte çoktan kaybolmuş olan ışınları içine çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Benim hakkımda çok şey biliyormuşsun gibi hissediyorum," dedi, ancak bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Thia Andrews'u Thia Andrews yapan şeylerin yarısını bile bildiğimi sanmıyorum. "Ama ben senin hakkında o kadar çok şey bilmiyorum."

"Herkesten daha çok şey biliyorsun," dedim ve bu gerçekten de doğrudu, ama King ve belki Grace hariç. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde benim hakkımda kulüpteki erkeklerden daha çok şey öğrenmişti.

Kardeşim olması gereken adamlar.

Çoğunu doğduğum günden beri tanıyordum.

Ti'nin yaptığı gibi dirseklerimin üzerine yaslandım ve aynı hayali ışınları içime çektim. Üzerime ürkütücü bir sakinlik çöktü. Bu duyguyu hafızama kazımak istiyordum, çünkü bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bethany ile yarınki görüşmeden sonra planların yapılması gerekiyordu.

Kararların verilmesi

gerekiyordu. Çabucak.

Telefonum çaldı. "Ben Bethany," dedim Ti'ye, telefonu kulağıma götürerek. "Evet," diye cevap verdim.

"Bir sorunumuz var," dedi Bethany. Neyse ki onu duymamış olan Ti'ye baktım. Ayağa kalktım ve rahatça uzaklaştım.

"Devam et," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Artık sorgulanmak üzere aranmıyor," diye tersledi Bethany.

"Bu harika," dedim ve gülümseyen Ti'ye dönüp baktım.

"Hayır, artık sorgulanmak üzere aranmıyor çünkü hakkında tutuklama emri var."

Sikeyim.

"Silahı analiz etmeyi bitirdiler ve Atlanta'dan bazı süslü CSI'ları çağırdılar. Tüm evde sadece üç çift parmak izi var ve her iki silahta da sadece iki çift parmak izi var. Anneninki ve Thia'nınki ve anne öldüğüne göre..."

"Bundan sonra nasıl ilerleyeceğiz?"

"Kendisi teslim olur. Mümkün olduğunca çok iyilik yapmaya çalışıyorum ve bu arada mahkemeye taşınması durumunda bir nefsi müdafaa stratejisi hazırlayacağım."

"Başka bir alternatif var mı?" Sanki ben doğmadan önce o parkta yetişen lanet olası çam ağaçlarıyla gerçekten ilgileniyormuşum gibi ağaçlara bakarak etrafta dolaşırken sordum.

"Başka bir fikrim var," dedi Bethany, "Ama hoşuna gitmeyebilir. Aslında hiç hoşuna gitmeyecek." Hoşuma gitmesi gerekmiyordu. Hapse girerse Ti ölürdü. En iyisi onu MC'ye götürüp kapıda bırakmaktı.

Böyle bir şey

olmayacaktı. "Ateş et,"

dedim.

"Bu kıza ne kadar bağlısın?" "Ne?" Ben

sordum.

"Bunun bir kaçamak mı yoksa bir sikiş mi olduğunu ya da onu hamile bırakıp bırakmadığını ya da bunun gerçek bir anlaşma olup olmadığını bilmem gerekiyor, güven bana. Bu çok önemli."

Thia'ya baktım ve cevabı bulmak için uzun süre aramama gerek kalmadı. Eline bir karahindiba almış ve rüzgârda sallıyordu, rüzgâr küçük beyaz yaprakları doğrudan ağzına doğru üflediğinde onları tükürüyordu.

"Gerçek anlaşma."

Bethany'nin söyleyeceklerini söylemesine izin verdikten sonra telefonu kapattım ve Ti'ye doğru yürüdüm. Ona normal bir gün sözü vermiştim ve ne olursa olsun bunu yerine getirecektim. Hâlâ bugün vardı.

Yarın değil. Ama

bugünümüz vardı.

"Avukat hanım ne dedi?" Yanına otururken Ti sordu.

"Sadece yarın zamanında orada olacağımızdan emin olmak istedim. Detaylara çok önem verir," dedim, ki bu doğrudu, sadece arama emriyle orada bekleyen polislerle ilgili kısmı eklemedim.

Kaçmayı düşündüm. Ti'yi bisikletimin arkasına alıp, bisikletimin bizi götürebileceği en hızlı şekilde eyalet dışına çıkmayı. Bethany'nin sunduğu alternatif pek de alternatif sayılmazdı.

Yapmam gereken seçim kolay bir seçimdi.

Bu aynı zamanda henüz başlama şansı bulamamış bir şeyin de sonu olacaktı.

"Sanırım bu bir avukat için iyi bir şey."

"Sanırım öyle," dedim.

"Dediğim gibi," dedi ve beni düşüncelerimden kopardı. "En sevdiğin rengin ne olduğunu bile bilmiyorum-" Cümlesinin ortasında durup bana baktı, hepsi siyah olan gömleğimi, botlarımı ve kot pantolonumu inceledi. "Tamam, boş ver, en sevdiğin renk siyah, peki en sevdiğin film hangisi? En sevdiğin tatil? Aslında kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum."

Kıkırdadım ve başımı salladım.

"Tamam iyi, ama babasıyla sorunları olan ve bekaret kemerinin kilidini eritebilecek gözleri olan büyük kötü bir motorcu olmanın yanı sıra, senin hakkında fazla bir şey bilmiyorum ve sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, bu yüzden vazgeç. Dökül bakalım, Bear. Pisliği temizle. İyi şeyler söyle." Ti keskin dirseğiyle beni dürterek emretti. Bacaklarını masanın üzerine çekti ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Bekaret kemerinin kilidini eritmek, ha?" Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırarak sordum.

Gözlerini devirdi. "Anlaşılan o ki, senin aklına sadece bu kısım gelmiş. Bu sadece bir ifade."

"Hı hı, hiç duymadığım bir tane," diye takıldım, yüzü kızarmaya başladığında kendimi biraz kötü hissettim. Boğazımı temizledim. "Ama yine de senin ağzından çıkanların yarısını bile duymadım."

Omuz silkti. "Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin. Babam da bunu hep söylerdi."

"Tamam, Ti. Sen kazandın," dedim konuyu değiştirerek. "Ama en sevdiğin film zor bir soru, hangi kategoriden bahsediyoruz?"

"Hepsi," dedi gülümseyerek. "Drama ile başla." Ona bir kaşımı kaldırdım. "Hanımefendi çok talepkâr." "Evet öyle," dedi. "Bahse girerim Yaralı Yüz'dür. Yaralı Yüz mü?"

Güldüm. "Kulüpteki herhangi birine sorsanız, sanırım size verecekleri cevap bu olur. Ama ben klasikleri severim. Büyürken çok fazla eski western izledim. Belli bir favorim yok ama Clint Eastwood'un olduğu her şey ve ne kadar eski olursa o kadar iyi."

"Western" mi? Western mi? The Godfather ya da Scarface diyeceğinden emindim."

"Western filmlerinin nesi var? Westernler bok gibi."

"Ah evet, söylesene, western filmleri neden BOKTAN?" Ti dedi ki, "BOKTAN "dan alıntı yaparak.

"Çünkü eski batıda erkekler gerçek erkeklerdi. Durumun kontrolünü ellerine alırlardı. İşlerini saygı kazanarak ve yollarına çıkan herkesi vurarak hallederlerdi. Kovboylar, kanunsuz davranma ve toplumun canı cehenneme deme cesaretini gösteren ilk erkeklerdi." Sigaramı dudaklarımın arasında tuttum ve gömleğimi yukarı çekerek göğüs kafesimdeki dövmelelerden birini gösterdim. "Bu benim ilk dövmelelerinden biriydi."

Thia'nın nefesi kesildi. "Clint Eastwood mu? Clint Eastwood dövmen mi var?" Eliyle ağzını kapattı. "Yani seni tişörtlüz gördüm ve bunun bir portre olduğunu biliyordum ama aslında Clint Eastwood olduğunu fark etmemiştim."

Gömleğimi tekrar aşağı çektim ve sigaramdan bir nefes çektim. "İstedığın kadar gül, Ti.

C.E. Chuck Norris olmadan önce Chuck Norris'ti."

"Aman Tanrım, lütfen bana Chuck Norris dövmen olduğunu söyleme," dedi karnını tutarak ve benimle alay ederek gülmeye devam etti.

Bu sese bayıldım.

O sesi hatırlardım.

"Chuck Norris dövmesinin nesi var?" Ben deadpanned.

"Oh, demek istemedim. O ummm..." Geri adım atmaya çalıştığında kahkahayı patlattım.

Biraz daha çırpınmasına izin verebilirdim, telaşlandığında çok sevimli görünüyordu ama yüzümü asmamakta zorlanıyordum. "Sadece seninle taşak geçiyorum," dedim sonunda.

Rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum."

"Tamam, şimdi benim favorimi biliyorsun, peki seninki ne? Aynı kategori."

Thia o kadar büyük ve parlak gülümsedi ki ağzının yüzünü yutmak üzere olduğunu sandım. "Bende iki tane var."

"Ve...?" Bastırdım.

"Scarface ve The Godfather."

O gün son yirmi yedi yılda hiç gülmediğim kadar çok güldüm, hepsi de çılgın pembe saçlı kız yüzünden.

Aşık olduğum kız. Hay sikeyim.

İkimiz de tekrar konuşabilecek kadar kendimize geldiğimizde, "Sen farklısın Ti," dedim. "Ama bunu seninle tanıştığım günden beri biliyordum."

"Arkadaşının bana silah doğrulttuğu günü kastediyorsun," diye düzeltti.

"Evet, yani senin küçük çocuk versiyonunun neredeyse senden yedi kat büyük bir motorcuyu alt ettiği günü kastediyorum," dedim.

"Bu onun hakkı. Bir çocuğu soymaya çalışmamalıydı," diye karşı çıktı. "Teknik olarak bir dükkânı soymaya çalışıyordu, bir çocuğu değil," diye karşı çıktım.

Bana 'lütfen' der gibi bir bakış attı. "Yani tezgâhta Emma May olsaydı her şeyin bir şekilde daha iyi sonuçlanacağını mı söylüyorsun? Çünkü sana hemen söyleyeyim, Skid ya da Skud ya da Skuzz ya da adı her neyse, onun için zerre kadar iyi olmazdı, çünkü Emma May önce ateş eden, soru sormayı umursamayan yaşlı bir kadın. İlk kocasına sorun yeter." Çenesini kaşdı ve burnunu kırıştırdı. "Ya da dördüncü..."

Thia'nın elleriyle konuşma şekli bana çizgi romanlardaki bir karakteri hatırlattı.

Gerçekten çok güzel göğüsleri olan biri.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Ben işaret ettim. "Kimsenin senin söylediğin türden şeyler söylediğini duymadım. Sen sadece... farklısın."

"Farklı," kelimeyi inceler gibi yavaşça söyledi, dilinin üzerinde evirip çevirdi. Saçının bir tutamını parmaklarının arasında döndürdü. "Farklı, delinin daha güzel bir karşılığı değil mi?" diye sordu, yüzü ciddiye.

Ayaklarına baktı.

Bana bakabilmesi için uzandım ve çenesini kaldırdım.

Böylece beni görebilecekti.

"Hayır, farklı dedim ve kastettiğim de tam olarak buydu. Benim dünyamda bu iyi bir şey. Hayır, bu harika bir şey. Sen diğer kızlara benzemiyorsun, BBB'ninkilere hiç benzemiyorsun." Ti şaşkınlıkla burnunu kırıştırınca ben de ona durumu açıkladım. "Beach Bastard Bitches, kulüp fahişeleri," diye açıkladım. "Bir şeye bir şekilde tepki vereceğinden emin olduğumda, tam tersini yaparak beni şaşırtmaya devam ediyorsun ve ben şaşırtması zor bir adamım," dedim sigaramı botumun altında söndürürken.

"Eminim bütün kızlara farklı olduklarını söylüyorsunuzdur. Eminim bu cümle binlerce kez işe yaramıştır." Ti çenesini çekip masaya baktı ve yüzeyde kabarmış olan eski kırmızı boyayı karıştırdı. Sorusunda bir kıskançlık belirtisi vardı ve bu başka birinin ağzından çıkmış olsaydı muhtemelen sorduğu anda konuşmayı bitirip giderdim. Ama bu başka birinden gelmedi.

Thia'dan geldi.

Çok tatlıydı.

Ona yalan söyleyebilir ve bunu söylediğim tek kızın o olduğunu söyleyebilirdim, ama aramızda zaten süregelen bir yalan vardı, daha doğrusu benim açımdan gerçeğin ihmali vardı ve büyüyen yığına bir yenisini eklemek istemiyordum. "Bir kız vardı, sadece bir tane. O farklıydı ama senin gibi değildi. Onun da benim için farklı olabileceğini düşündüm." Onu benim yapmaya çalıştığım ve başaramadığım gece King ve Ray'i evin altındaki sütuna yaslanmış sevişirken gördüğümde hissettiğim acıyı hatırlayarak ilk kez yüksek sesle itiraf ettim.

"Ne oldu? Neden bitti?" diye sordu, az önce büyük bir boya parçasını kopardığı yerden başını kaldırdı ve kırmızının altında parlak mavi bir şerit ortaya çıktı.

"En iyi arkadaşım onu hamile bıraktı. Evleniyorlar." Dedim ve bekledim. Ama gelmedi. Pişmanlık. Genellikle en iyi arkadaşımın, elimden kaçırdığımı düşündüğüm kızla birlikte olduğu düşüncelerini takip eden acı.

Hiçbir şey.

"King ve... Ray'i mi kastediyorsun? Sen ve Ray mi?"

"Hayır, ben ve Ray hiçbir şey yapmadık. Hiç başlamadık bile. Kafamdaki bir fikirdi. Çabucak sönüp giden bir fikir. Hayatım boyunca hiçbir kadını önemsemedim ve duygularımı olmadığı bir şeyle karıştırdım."

"Özür dilerim," dedi Ti ve gerçekten üzgün olduğuna inandım, sesindeki acı ya da kıskançlık gitmişti.

Başımı salladım. "Üzülme. Onlar adına mutluyum." Gerçekten ciddiymdim.

"Ti, kıskandın mı?" Kıskanmadığını bildiğim halde ona takıldım. Onu biraz fazla sert ittim ve neredeyse masadan düşüyordu, ancak dengesini yeniden sağlamak için ellerini kullanarak çabucak toparlandı.

Resmen aklımı kaçırmıştım. Sadece flört etmekle kalmamış, aşık bir okul çocuğu gibi onu itip kakmaya başlamıştım.

"Hayır, kıskanmıyorum," diye karşı çıktı. "Sormamalıydım bile. Bu beni ilgilendirmez. Ayrıca, bir kızı yatağa atmak için ona farklı olduğunu söylemene gerek yok,

Muhtemelen sadece gülümseyip 'Darlin' dersin ve külotun düşmeye başlar," dedi Ti, bacaklarını açıp kapatarak, onları ayırıp yüzümü onun sıkı sıcaklığına gömmek istememe neden oldu.

Saçmalamasını hafifletmek için elimi onunkinin üzerine koydum ama ellerimiz buluştuğunda basit bir dokunuşla aramızda kıvılcımlanan statik enerjinin voltunu beklemiyordum. Ti bana baktı ve çenesi düştü.

O da hissetmişti.

Elimi çekmeye çalıştım ama yapamadım. Daha da iyisi, çekmek istemedim.

Elimi onun çok daha küçük olan elinin etrafına doladım ve onu kucağıma çektim, şaşkınlıkla çığlık attı. Dudaklarımın boynu ile omzunun birleştiği o küçük girintili noktayla mükemmel bir şekilde hizalandığını fark ettiğimde neredeyse ne söyleyeceğimi unutuyordum. Üzerimden kalkmak için çabaladı ama ben onu sıkıca tuttum ve ona dokunmadan olabildiğince yaklaştım. "Haklısın, biliyorsun. Hayatımda hiçbir zaman bir hatuna onu yatağıma çekmek için doğru olmayan bir şey söylemedim," dedim tam tenine karşı.

Ti ürperdi. "Onlara ne söyledin?" diye sordu, boynuna daha fazla erişebilmem için başını eğerek. Sorusu beni şaşırtmıştı.

"Örnek mi istiyorsun?" Küçük bir kahkaha atarak sordum. "Tamam, anlatacağım." Bir elimle boynunu tuttum, diğer elimle de belinden sıkıca kavradım. Kız gibi kokuyordu ve kucağımda kıpırdanması sikimi olduğundan daha da sertleştiriyordu. Onun her küçük hareketi sikime yeni bir kan dalgası gönderiyordu. Yaptığımız sohbet fermuarımın arkasındaki gerginliği hafifletmek için çok az şey yapıyordu. Kamyona geri dönmeden önce onu sıırılsıklam edeceğimi ve döllerimi sızdıracağını biliyordum.

Burnumu omzunda gezdirdim ve boynundan kulağına doğru çıktım, burada resmen çıldırmıştım çünkü kulağının arkasındaki hassas noktaya, kadınları anlamsızca becermeden önce onlara gerçekten söylediğim sözleri fısıldadım. "Onlara sadece gerçeği söyledim. Onlardan ne istediğimi. Onlara ne yapmak istediğimi." Ve sonra kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Kıyafetlerini çıkar ve dizlerinin üzerine çök."

"Ne?" Ti biraz soluk soluğa olmasa da endişeyle sordu.

"Ben de sevişmek istediğimde böyle derdim." Saçlarını ensesinden uzaklaştırdım, bir kulağından diğerine doğru ilerlerken tüylerim diken diken olan hassas teninde dudaklarımı ve kelimelerimi gezdirdim. "Onlara beni becermelerini söyledim. Beni emmelerini. Sikime binmelerini. Eğil ve eteğini kaldır. Beni boşalt." Nefes nefese kaldı ve sözlerimin onu etkilediğini biliyordum, özellikle de hareketleri daha az mücadele eden türden ve rahatlamak için bana sürtünen türden olduğunda.

"Devam et. Bana daha fazlasını anlat. Başka ne var?" diye sordu, gözlerini kapatarak başını yana eğdi.

Ti'nin tahrik olduğunu görmek güzelin de ötesindeydi. Muhteşemdi.

Onu belinden kavradım ve yüzünü bana dönmesi için kucağımda döndürdüm. Bacakları umduğum gibi etrafımı sarmıştı.

Ani değişimimiz hakkında bir şeyler söylemek için önce gözlerini sonra da ağzını açtı

ama işaret parmağımın ucunu köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim, dokunuşumu dudaklarımın tüy kadar hafif bir iziyle takip ettim, gözlerini tekrar kapatıp kucağında yavaşça ileri geri sallanmaya başladığında tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim, bu his dişlerimin arasından tıslamama neden oldu. İçinde bulunduğumuz puslu gerçeklik her neyse ondan kurtulmasını istemiyordum, çünkü o gerçeklikte Ti bacaklarını bana sarmış, amını sikime sürüyordu ve kaba sözlerimden ve basit dokunuşlarımdan o kadar tahrik olmuştu ki, her ne halt ediyorsak ona devam ederken bacaklarının arasındaki boşluğun daha da ısındığını hissedebiliyordum ve bana kalsa bunu yapmayı asla bırakmayacaktık.

Tamamen giyiniktik.

Halka açık bir yerdeydik.

Yine de paylaştığımız küçük alan seks gibi kokuyordu.

Am gibi.

Ti'nin kokusu.

Saçlarına doğru inledim ve sikim acı çekecek kadar sertleşti ama bu beni durdurmaya yetmedi.

Hiç durmak istemedim.

"Bacaklarını aç," diye devam ettim, sesim gergin ve sert çıkıyordu. Piknik masasının üzerinde şortunu yırtmak ve sikimi boğazında hissedebileceği kadar derinlere gömmek için her santimim ağrıyordu. "Bana amını göster." Şu anda onunla konuştuğumu çok iyi biliyordum, geçmişte söylediğim şeyleri tekrarlamıyordum.

Dudakları aralandı ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi, gıcırdamaları daha akıcı hale geldi. Yukarı ve aşağı yavaşça kendini bana doğru sürükledi ve kot pantolonumun ve şortunun içinden bile sert horozuma karşı amından gelen sıcaklığı hissettim.

Aynı şeyi Ti'yle kıyafetlerim olmadan yapmanın nasıl bir his olduğunu düşünmek beni o anda boşaltmanın eşiğine getirmişti. Saçlarını bir avuç dolusu aldım ve dizgin gibi kullandım, onu olabildiğince yakınımaya çekerken, dikenli tenine karşı konuşmaya devam ettim. "Seni öyle bir boşaltacağım ki, canın çok yanacak." Arkasına yaslandı ve göğüslerini bana doğru itti. Belini sıkıca kavradım.

Tekrar inledi ve bu sefer kalçalarım bu sesle istemsizce yukarı doğru sarsıldı, sikim ona öyle bir kuvvetle çarptı ki acı shaftımdan aşağı yayıldı. Buna tamamen değdi, çünkü Ti'nin ağzından çıkan ses düpedüz hayvani bir sestti. Bu bir inlemeden çok bir kükremeydi, içinde çok derin bir yerden gelen çok ilkel bir şey, beni inşa etmeye devam eden muazzam miktarda ihtiyaç altında titreten bir ses şeklinde patladı.

Benim lanet olası küçük sikim.

Etrafımızdaki her şeye karşı kör olmuşum ve tek görebildiğim, tek hissedebildiğim, tek düşünebildiğim kızımı tekrar becermekti. "Seni istiyorum," diye nefes aldım. "Seni becermek istiyorum. Hem de çok sert."

Ne kadar yüksek sesle konuştuğunu fark edince elini ağzına götürdü ama ben elini çektim. "Seni kimse duyamaz," dedim, parktaki diğer insanların en az on masa ötedeki birkaç genç olduğu yere bakarak. "İstediğin kadar bağırabilirsin

istediğın gibi. Ayrıca ığlık atman hoşuma gidiyor." Güneş yeni batmıştı ama doğruyu söylemek gerekirse, etrafta bizi izleyen binlerce insan varken gündüz bile olabilirdi ve ben ancak polisler bizi götürmeye geldiğinde durabilirdim.

Kötü bir düşünce tarzı.

"Seni tekrar tatmak istiyorum. Sesin kısılana kadar adımı haykırmanı sağlayacağım. Ve tekrar boşalmanın fiziksel olarak mümkün olmadığını ya da kırılacağını düşündüğünde... Seni tekrar boşaltacağım... ve seni kıracağım."

Yoksa denerken öldürdüm.

"Ayı," diye inledi Ti, bana karşı kıvranarak. Durmazsa boşalacaktım ama ona durmasını söylemek için ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmadı.

Aletime karşı hissettiği duyguya o kadar kapılmıştım ki, yakındaki çalıların hışırtısını fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Silahları kimin tuttuğunu görmeden önce namlularını gördüm.

Kulağına doğru homurdandım, "Zaman bitmiş gibi davran, bebeğim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ayı

Thia yalnız olmadığımızı fark ettiği anda bacakları belime dolandı. Tehditle yüzleşmek için döndüm ve arkama uzandım, dizlerini birbirine doğru ittim, arkamda saklayabildiğim kadarını sakladım. "Sessiz ol," diye emrettim.

Silahımı almak için pantolonumun kemerine uzandım, ama ilk silahlı adam çalılıkların arasından Piçler'e özgü bir kıyafetle çıktığında kabzaya dokunmamıştım bile.

"Hiç sanmıyorum, Ayı," dedi Mono, koca suratında kocaman bir sırıtışla. "Ellerini silahtan çek yoksa ateş etmeye başlarım ve büyük ihtimalle bunu yaparsam arkandaki o güzel şey de senin gibi kurşun delikleriyle dolacak." Yaklaşık üç metre önümüzde durdu.

Silahımı bıraktım ve onun yerine çakmağımı aldım. "Sadece sigaramı alıyordum, dostum," dedim bir sigara daha yakarak. "Harris'e çalıların arasından çıkmasını söyleyebilirsin," dedim çalıları işaret ederek. "İrlandalı İkizlerin asla yalnız seyahat etmediğini biliyorum ve ayrıca, o orospu çocuğunun parlayan kel kafasını buradan görebiliyorum." Ti'nin dizleri sırtıma doğru titriyordu ve sinirlerini yatıştırmak için onu geriye doğru ittim ama titremesi daha da şiddetlendi.

Harris kırmızı sakallı yüzünde aynı aptal sırıtışla çalıların arasından çıktı ve sözde kardeşine katıldı, yaklaşırken tabancasını kaldırdı.

"Chop siz aptalları benim üzerime mi saldı? En azından beyni olan birini gönderir diye düşünmüştüm ama pis işlerini yaptırmak için ikizleri mi gönderiyor?"

Mono ve Harris MC'ye benim katıldığım sıralarda katıldılar. 'İrlandalı İkizler' adının birbirlerine benzemeleriyle bir ilgisi yoktu çünkü akraba değillerdi ve kel kafaları ve kırmızı sakalları dışında daha farklı görünemezlerdi. Mono 1.80 boylarında ve tıknazken, Harris 1.75 boylarında ama çok daha zayıftı. Kulüpteki odalarından bangır bangır çaldıkları kulak tırmalayıcı müzikten kahvaltıda içtikleri koyu ve acı biraya kadar kişilikleri birbirinin aynısıydı.

Mono elindekini yere tükürdü ve dişleri siyah katranla kaplanmış halde gülümsedi. "Seni bulmak o kadar da zor değildi biliyorsun, kaçmak için daha çok çabalayabilirdin."

Alay ettim ve sigaramdan bir nefes çektim. "Haftalardır şehirdeydim. Bunca zamandır burnunuzun dibindeydim sizi aptal herifler."

Harris araya girdi. "King kışında değilken seni indirmek daha kolay, gerçi o amcığsivil tali hasar olarak indirmek isterdim."

"Gidebileceğin sadece bir avuç yer vardı. O çok sevdiğin yaşlı kadınla bile göz göze geldin."

Grace.

"Siz iki moronun beni bulmasına bile şaşırdım," dedim. "Siz ikiniz kendi

siktiğimin sikleri. Beni tek başına takip etmen mümkün değil." Mono dudak büktü ve neredeyse göğüs göğüse gelene kadar öne çıktı. MC'nin kullandığı iki takip cihazı vardı ve umarım Gus'tı çünkü eğer Rage'se önümüzdeki birkaç dakika hayatta kalmamın imkânı yoktu.

Rage hiçbir hedefi
iskalamazdı. Asla.

"Ölmek üzeresin orospu çocuğu," diye tükürdü. "Eğer o lanet çeneni kapar ve ölümünü bir erkek gibi kabullenirsen, belki de onunla oynamayı bitirdiğimizde arkadaki o güzel küçük şeyi öldürmeyiz."

"Ona dokunmayacaksın," diye uyardım.

"Kenara çekil yoksa boğazına bıçak dayamadan önce Mono'nun onu suratından sikmesini izlerken ölürsün," dedi Harris, Thia'ya bakabilmek için piknik masasının yanına doğru ilerleyerek. Dudaklarını yaladı ve üst dişlerini emdi.

"Hayır," diye homurdandım ama sonra pantolonumun arka kemerinde bir çekiştirme hissettim. Hayır. Seni aptal kız. Yapma.

Hepsi benim suçum. Ti, çocukken ona yalan söylediğim için ölecekti.

Çünkü hayatıma girdikten sonra onu hayatımda tutmak zorundaydım.

Benim yüzümden ikimiz de ölecektik.

Mono ve Harris, Ti'nin neyin peşinde olduğunu fark etmemiş gibiydiler ve o da telepatik mesajımı almamış gibiydi, bu yüzden silahımı serbest bırakan son bir çekiş hissettiğimde, şimdi ya da asla olduğunu biliyordum. Hayatta kalacaktık çünkü hayatta kalmak zorundaydık.

Çünkü Ti'nin hayatta
kalması gerekiyordu.
Hayır. Önemli değil. Lanet
olsun. Ne.

"Gidiyorum, gidiyorum," dedim. Harris'e doğru geniş bir yan adım atarak Ti'yi görmesini engelledim.

Ti ateş etti.

Harris'e doğru hamle yaptım ve neyse ki elim çoktan silahındaydı ve gökyüzüne nişan almışken patladığında silahı almak için mücadele ediyordum. Üzerine düştüm ve silahı elinden alır almaz ona doğrultarak şakağına bir kurşun sıktım.

Arkamı döndüğümde Mono'yu yerde yatarken görmeyi bekliyordum ama yerde değildi. Ayaktaydı. Omzundan kan pompalanıyordu. Sağlam kolu Thia'ya sarılmış, bıçağı boğazına dayanmıştı. "Az önce ne halt ettin sen!" Mono kükredi, bıçağı Thia'nın derisini ısırdı ve boynundan aşağı kan damlaları döküldü.

"Bırak onu yoksa kafanı uçururum," diye uyardım, silahımı ona doğrultarak. Bu bir blöftü ve o da bunu biliyordu. Net bir atış şansım yoktu. Ti'yi de vurma riskini almadan onu vurmamın hiçbir yolu yoktu.

Mono alçak sesle ve şeytanca güldü. "Umurumda bile değil." Omuz silkti ve gözlerini bana kilitledi. "Göze göz, her şeye göz." Mono Ti'yi daha sıkı kavradı ve bıçağını boğazına doğru sürüklemeye başladı. Onlara doğru hamle yaptım ama onlara zamanında ulaşmamın imkânı yoktu.

"Nooooooooooooo!"

Bir el silah sesi duyuldu ve Mono'nun gözleri yuvalarından fırladı, boynunun yan tarafı patladı. Ti'yi bırakıp yanlamasına toprağın içine düşerken bakışları karardı.

"Ti!" Ona doğru koştum ve onu yerden kaldırdım.

"İyi miyim?" diye sordu, sanki bir açıklama değil de bir soruymuş gibi. Boynundan kan damlayan yeri inceledim. Kesik yaklaşık yarım santim genişliğindeydi. "Derin değil." Rahatlayarak iç çektim. Belki bir ya da iki dikiş.

Tanrıya şükür.

"Onu kim vurdu?" Ti, Mono'yu kucağıma alıp sıkıca göğsüme bastırırken onu işaret ederek sordu. Mono'nun cesedinin üzerinden geçerek onu masaya geri götürdüm ve başka yaraları olup olmadığını incelemek için yere yatırdım. "Kim?" Thia başka Piçler için çalıları tararken tekrar sordu.

Etrafa bakmama gerek yoktu çünkü Mono'yu kimin vurduğunu çok iyi biliyordum.

"Bu ben oluyorum." Tanıdık bir ses hafif bir İspanyol aksanıyla konuştu. Arkamı döndüğümde kendimi Gus'la yüz yüze buldum. "Bir şey değil."

* * *

Thia

O gece beni Chop'tan kurtardığından beri Gus'ı ilk kez görüyordum. Bear'ın Mono ve Harris adını verdiği iki cansız bedene bakarak, "Ne büyük kayıp," dedi. Gus onlardan birini diğerinin yanına sürüklemişti, böylece şimdi sırt üstü yan yana yatıyorlardı.

Bear vücudumda olmayan yaralar aramaya devam etti ve ben nefesimi toplamaya çalıştım.

"Merhaba, ben Gus," dedi Gus, gözlerini cesetlerden hiç ayırmadan. Ses tonu düz ve eşitti ve çoğu insanın konuştuğundan birkaç kademe daha düşük bir sesle konuşuyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedim ve Gus sadece başını salladı.

"Rage'i değil de seni takip etmelerini umuyordum," dedi Bear, boynumdaki küçük yaradan başka bir yerimin kanamadığına nihayet kanaat getirdikten sonra. Bana döndü ve yüzümdeki saçları iterek alnını alnıma yasladı.

"Bu aptalca bir hareketti," dedi.

"Ayı," diye tartışmaya başladım.

"Bırak da bitireyim," diye araya girdi. "İyi ki yapmışsın dediğim aptalca bir hareketti, yoksa şu anda ikimiz de ölmüş olurduk." Geri çekildi ve cebinden bir sigara çıkardı. Cigarayı yakmak yerine hem cigarayı hem de çakmağı Gus'a uzattı, o da Bear'dan almak için arkasına uzandı, cigarayı yakıp derin bir nefes çekerken gözleri hâlâ cesetlerin üzerindeydi.

Gus motorcuların yanına diz çöktü ve işaret parmağını Mono'nun kanlı yüzünde gezdirip yapışkan kırmızının arasından yanağına doğru beyaz bir iz bırakarak beni şaşırttı. Tekrar ayağa kalktı ve kanlı parmağını burnunun altında tuttu. Gözlerini kapatarak kanı güzel bir şarabı koklar gibi içine çekti. "Utanç," diye tekrarladı gözlerini açarak. Arka cebinden çıkardığı bir bezle parmağındaki kanı sildi.

Gus'ın beni MC'den kurtardığı gece o sadece bir gölgeydi, ne yüzü ne de bedeni vardı. Bir patlamanın ve bir minibüste yolculuğun uzak bir anısı.

Gus artık zeytin rengi teni ve yeterince uzun siyah saçlarıyla nefes alan canlı bir insandı.

öne doğru fırcaladı. Minik sivri perçemleri alnına doğru sarkıyordu. Boyubenim 1.80 ile Bear'ın 1.80'i arasındaki boy farkının ortasında bir yerdeydi. Üzerinde bir kesim yoktu, sadece lacivert ve beyaz flanel gömleği, açık renk kot pantolonu ve sarı iş botları vardı. Çekici değildi, özellikle de Bear'ın olduğu gibi. Gus'ın tombul yanakları, saat beş yönündeki gölgenin birkaç saat üzerinde kalan koyu renk saçlarla kaplıydı ve orta boylu yapısından daha kilolu olduğunu gösteriyordu. Sağ şakağını süslü bir dövme süslüyordu. Gözlerinin beyazı, konuştuğunda kafasından dışarı fırlayan iri gözbebeklerinin siyahlığına karşı herkesten daha parlak görünüyordu.

Gözlerini sık sık kırpmadığının farkındaydım ve kendimi gözlerine bakarken buldum onu iş üstünde yakalamaya çalışıyordu.

"Ağızlarında bir diş çubuğu ile plastik üzerinde olmalıydılar. Acele etmezdim ve arkadan başlardım. Diş çekerken arka kısım başlamak için iyi bir yerdir. Azı dişleri en acı verici ve çekilmesi en zor olanlardır. Ayrıca en kanlı olanlardır ve kan boğazlarından aşağı damladığında boğulurlar ve boğulma korkuyu artırır. Havada kokusunu alabilirsiniz." Başını salladı ve Bear'a baktı. "Çok güzel olurdu."

Gus'ın tuhaflıklarına alışkın olduğu her halinden belli olan Bear masaya yaslanarak, "Eminim öyledir, dostum," dedi.

"Bana borçlusun," dedi Gus, önümüzde durarak, "İki." İki parmağını kaldırarak ekledi, sesi sözleriyle birlikte ne yükseliyor ne de alçalıyordu.

"İki," diye kabul etti Bear. "Önümdeki boktan fırtınaya bakılırsa bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Gus bana döndü ve ben de elimi uzattım. "Hiç doğru dürüst tanıştırılmadık. Ben Thia," dedim sesimdeki gerginlik kalıntılarını yok etmek için boğazımı temizleyerek. Gus elime baktı ve sanki bir örümcek tutuyormuşum gibi geri sıçradı.

Bear elini ön koluma koydu ve yavaşça aşağı itti. "Gus el sıkışmaz," dedi Bear, Gus başını çılgınca bir o yana bir bu yana sallarken, yumrukları çenesinin altında top gibi kıvrılıp benden uzaklaşırken.

"Benden mi korkuyorsun? Az önce bir adamı öldürüp parmağını onun kanına buladığını gördüm." Ben işaret ettim.

Gus artık rahatsız edici elimi uzatmadığımı görünce kollarını kendinden ayırdı ve zaten pürüzsüz olan gömleğini düzelterek ayağa kalktı. "Kan temizdir. Kan güzeldir. Kan hayattır ve bu hayatın tükenip yok olmasını izlemek kendime mümkün olduğunca sık vermek istediğim bir hediyedir. Eller kirli. Çok kirli. Otel odaları gibi." 'Otel odaları' dediğinde öğürerek ağzını dirseğinin kıvrımına doğru çevirdi. Derin bir nefes aldı ve elini sıkırmaya çalışarak kırdığım şeyi kendi içinde düzeltti. "Çoğu motel odasının dışkı ve spermle kaplı olduğunu biliyor muydun?" Gus durup dururken sordu. "Ve ben yataktan bahsetmiyorum. Motelin yaşına, mevcut oda sayısına ve park yeri miktarına bağlı olarak, her bir yüzey şu ya da bu zamanda ya meni ya dışkı ya da her ikisiyle kaplanmıştır."

"Sana da merhaba Gus," dedi Bear gülerek.

"Bu doğru," dedi Gus, Bear'a dönerek. "Ve hiç komik değil. Şimdi bana üç tane borçlusun." Gus cigaradan bir nefes daha çekip Bear'a uzattı, o da dudaklarının arasında tutup ucundaki kırmızı közden kül damlayana kadar içine çekti.

Nefes verirken konuştu. "Komik olmadığını biliyorum dostum. Ayrıca komik olmayan şey, Ti silahımı kapmasaydı ve sen ortaya çıkmasaydın, şu anda senin yığınının üzerine yığılmış birkaç ceset olacaktık."

"Ben sözümü tutarım," dedi Gus, "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Senden hiç şüphe etmedim kardeşim, ama benim için payını çıkarmana gerek yoktu. Bunu senden asla istemezdim," dedi Bear, Gus'ın kesiksiz kıyafetini işaret ederek.

"Senin için çıkarmadım. Kendim için çıkardım."

"Neden?" Ben de ekledim.

"Çünkü köstebeğin kim olduğunu

buldum." "Ne köstebeği?" Ben sordum.

"Isaac'e ve sonra Eli'ye istihbarat sağlayan kişi. Beni iki kez öldürtmeye çalışan ama hâlâ bu lanet işi başaramamış gibi görünen kişi," diye bilgilendirdi Bear beni. "Ama artık bunun bir önemi yok, çünkü Chop beni kendisi öldürmek istiyor."

"Üç kez," diye düzeltti Gus.

"Ne?" Bear kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde sordu.

"Üç kez," dedi Gus. "İlki Isaac'in planlarının ne olduğunu bildiği halde Isaac'in kulübe girmesine izin verdiğindeydi. İkincisi Eli'ye senin nerede olduğunu söylediğinde oldu. Üçüncüsü de bugün, şu anda."

Bear sessizce oturduğu yerde esrardan bir nefes daha çekti ve başparmağıyla şakaklarını ovuşturdu. "Fuuuuuuccck!" diye kükreyerek masanın üzerinde ayağa kalktı.

"Anlamıyorum," dedim. "Senin MC'den ayrılmanla köstebeğin birbiriyle ne ilgisi var..." Farkına vardığımda durdum.

Bear bana baktı ve başını salladı.

"Köstebek..." Başladım ama her şey kafama dank edince durdum. Ayı homurdandı ve cümlemi bitirdi.

"Benim lanet olası babam."

Gus başını salladı. "Chop. Chop köstebehtir."

* * *

Thia

Normal için çok fazla.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ayı

"YANI SENİN ESKİ ADAMIN, sen kesip atmadan çok önce senin peşinde miydi? Neden?" King bir cigara yakıp bana uzatarak sordu. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum. Bundan daha fazlası olmalı. Babam orospu çocuğunun teki ama aptal değil. Sorun şu ki artık daha fazla istihbarat alamıyoruz. Gus payını bıraktı. O dışarıda, bu da içeride kimsem kalmadığı anlamına geliyor." Dövme stüdyosuna geri dönmüştük ve ona parkta neler olduğunu anlatmıştım. Neyse ki Gus temizlik işini kendi başına halletmeye çok hevesliydi, biz de onu kendi haline bıraktık. "Çok da önemli değil. Ölmemi istiyorsa ölmemi istiyordur, nedeni artık önemli değil. Tek gerçek sorun, bana ulaşmak için Ti'den geçmeye istekli olması."

"Ama neden Thia? Ulaşabileceği başka insanlar var. Bana. Grace. Ray. Neden onu seçti?"

"Çünkü Chop bir saksocu, ama aptal da değil, ona bir kez baktı ve anladı..." Durakladım. "Kurallara uyuyor ya da en azından kardeşlere öyleymiş gibi gösteriyor, bu arada arkalarından iş çeviriyor ve kim bilir ne kadar zamandır beni öldürtmeyi planlıyor."

"Ama bu yine de mantıklı değil. Sana ulaşmak için Thia'yı nasıl geçebilirim..." King başladı ama ben ona bilmiş bir bakış fırlatınca durdu. Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Kulüpteki kızlar, yaşlı kadınlar, hatta BBB'ler bile sivil sayılmazlar. Senin ona sahip çıkacağını düşündüğü için kız ona göre adil bir oyun."

Başımı duvara yasladım. "Onu sahiplendim." "Oh kahretsin."

Koltuktan kalktım ve King'in Ray'in kolunu tamamlamak için üzerinde çalıştığı yeni eskizle ilgileniyormuş gibi yaptım. Üç çocuğunun da ismi körfezdeki bir mangrov ağacına işlenmişti.

"Bu lanet günü göreceğimi hiç düşünmemiştim dostum."

"Aptalcaydı. İki kez oldu ve ikisinde de toparlayamadım."

King güldü ve esrarı ona geri getirmemi işaret etti. Elinin içine ittim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sana bir şey sorayım dostum. Şimdiye kadar siktiğin onca kız arasında kaç tanesiyle ilişkini bitirmeyi unuttun?"

"Hiçbiri. Tek bir tane bile yok," diye itiraf ettim.

"Komik çünkü böyle biliyorsun. Ray ile bunu hiç düşünmedim. Aklımdan hiç geçmedi ve dürüst olmak gerekirse, geçseydi bile sonuçları umurumda değildi. Onun bana bağlı kalmasını sağlayacak her şey benim için sorun değildi. Bunu ilk başta bilmiyor olabilirdim ama şimdi bildiğime adım gibi eminim."

"Şimdi üç çocuğun var dostum. İkisi evi blok blok parçalıyor."

"Evet, oldukça harika. Hâlâ bitirmeyi de düşünmüyorum," dedi gülerek.

"Şu anda çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum. Bu kızı nasıl hayatta tutacağımı düşünüyorum."

"Senin kızın."

"Evet, benim kızım! İşte söyledim, şimdi mutlu oldun mu?"

"Bu bir başlangıç," dedi King. "Bethany'nin sana söylediklerini düşündün mü? Çünkü eğer bunu yapacaksan ona söylemelisin. Neyin içinde olduğunu bilmeli. Onunla birlikte gözden geçirmen gereken şeyler var. Ben de o yollardan geçtim dostum. Körü körüne gitmesini istemezsin."

Bir sigara yaktım. King haklıydı ama onunla konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum. "Aklımda başka bir şey var," dedim.

King, "Eğer aptalca bir şey yapmayı düşünüyorsanız, y a p m a y ı n ," diye uyardı.

"Aptalca olan onu halka açık bir yere götürmek ve neredeyse öldürülmesine neden olmaktı. Aptalca olan on yaşındaki bir çocuğa asla tutmayacağım bir söz vermektir. Hayatımda bu noktaya kadar yaptığım her şey aptalcaydı. Onu güvende tutmalıyım." Sigaramı sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürdüm. "Bunda aptalca bir şey yok."

* * *

Ti, Ray'e çocuklarla ya da akşam yemeğiyle ya da başka bir şeyle ilgili yardım etmek için evdeydi, dürüst olmak gerekirse dikkat etmiyordum çünkü Gus ya da Ti'nin hızlı düşünmesi olmasaydı şu anda nefes alıyor olamayacağı gerçeğine çok odaklanmıştım. Onu güvende tutmak için endişelenmek yerine sikimle düşünmekle meşguldüm.

Kalbinle düşünüyordun, aptal. Vücudundaki diğer yararlı organ. Preppy beni bilgilendirdi.

Tüm bunlar bir yalan olarak başlamış olsa da ona verdiğim sözü tutacağıma dair kendime bir söz verdim. Onu koruyacaktım ama kendime başka bir söz daha verdim. Sadece onu korumakla kalmayacak, aynı zamanda hayatımın içine çekilmesine de izin vermeyecektim. O bundan daha iyiydi.

Benden daha iyi.

Onu güvende tutardım.

Onu kendime saklayamazdım.

Otuz dakika ve bir mesaj sonra, pratik bir el sikimin etrafını sarmıştı.

Jack şişesinden umurumda olmayana kadar içmiştim, ki sarhoş olmama rağmen yine de işe yaramıyordu. Çünkü Ti her an kapıdan içeri girecek ve benim gerçekte nasıl bir adam olduğumu görecekti. Onun gözlerindeki incinmiş bakışı görmeyecek kadar sarhoş olmayı umuyordum. Yüzündeki hayal kırıklığını fark etmemeyi.

Neden umurumda olsun ki?

Tanıştığımız andan itibaren gitmeyi planladığımı biliyordu. Ona bunu hiç söylemedim.

Değişti. Ona kalacağıma dair hiç söz vermedim.

Ya da kalacağını.

King yıllarca hapiste kaldı. Ona, içeride hala sahip olduğu tüm iyilikleri arayacağına dair söz verdirdim çünkü onu şimdilik koruyabilirdim ama artık birlikte olmadığımızda bunu yapamayacaktım.

Siktir, neden bu kadar acıyor?

"Mmmmmmmmm..." diye mırıldandı, sanki beni boşaltması için ona para ödemiyormuşum gibi. Sert bile değildim.

Kendimi soktuğum komadan her uyanmaya başladığımda, yeni bilinçli halim her zaman bir hayal kırıklığı dalgasını da beraberinde getiriyordu.

Ölmek istediğimden değil. Sadece unutulmuşluk içinde yaşamak istiyordum. Bunu istemek çok mu fazla? Oblivion'ın evi olmayan bir motorcu olmak gibi düşünceleri yoktu. Oblivion'ın Ray'le ilgili kafa karıştıracı düşünceleri yoktu, gerçi son günlerde bunlar kaybolmaya başlamıştı.

Oblivion'da kesinlikle o yoktu. Ve yarın geldiğinde, ben de olmayacağım.

Elinin sikimin üzerinde olmasını istedim ve öyle olduğunu hayal ettim, hayal gücümde ve yalanda birkaç cahil an daha yaşadım.

Jodi beni okşadı. Yoksa Dee miydi? Danni? Denise mi?

Beni boşaltmak için kullanılan uzmanlık ne olursa olsun, kendimi gittikçe daha yumuşak hissediyordum. Soluk pembe dudaklar ve ilek sarısı saçlar düşündüm, ama kapalı göz kapaklarımın arkasında her göründüğünde, aynı hızla kayboldu.

Hayal kırıklığı içinde inledim. Beni çıkaran kız bu sesi cesaretlendirici bir işaretle olarak algıladı ve hızını artırdı. Beni daha sert sarsıyordu. Beni çalıştırırken uzun sahte tırnakları birbirine vuruyordu.

Boşalmamın hiçbir yolu yoktu ve bunun için mutluydum. Yapmak üzere olduğum şey için kendimi cezalandırmak istiyordum.

Görmek üzere olduğu şey için.

Ne yazık ki, yaptığım tek şey kafam güzelken aşağı inmekti, ki bu da istediğim son şeydi. Ayılmak için boktan bir zamandı.

Fikrimi değiştirdim.

Bunu yapamazdım.

Ona zarar veremezdim. Başka bir yol bulmalıydım. Anlamsız el hareketini durdurmak için adı her neyse onun kolunu tuttum ama gözlerim ona kaymadı.

Ti'ydi.

Benim

Ti'm.

Yatağın ayak ucunda duruyorum.

Dümdüz bir yüzü vardı. İfadesiz. Neredeyse ifadesiz. Onu olduğu gibi kabul etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Thia çok derindi ama daha da derine gizlenmişti. Düz ifadesinin ardında gördüğüm şey beni çok korkuttu, çünkü her zamanki ateşli halinden çok daha fazlasıydı.

Kızgındı.

Katıksız ÖFKE delisi.

Yanımda diz çökmüş olan çıplak beyaz sarışın Thia'ya neredeyse hiç dikkat etmedi.

Kolundaki elimle onu durdurmaya çalışmama rağmen ona bakarken beni okşamaya devam etti. "Girmek ister misin?" diye sordu Thia'ya.

Belki de orada değildi. Belki de sadece rüya görüyordum. Çünkü Thia Andrews duştaki o ilk geceden beri rüyalarımı işgal ediyordu.

O konuşana kadar bunun bir rüya olmadığından emin olamadım.

Kaçacağını sanmıştım.

Bunu kaçsın diye yapmıştım.

Evden değil. Benden.

Ama yapmadı. Kız beni hep şaşırtıyordu.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla yatağa doğru yürüdü. Üzerime uzandı ve üzerimdeki tek şey olan silahlarımdan birini tutucularımdan birinden aldı. Çıplak sarışına nişan aldı ve silahı kurdu. "Defol. Dışarı. Şimdi." Sarışının yüzündeki sahte baştan çıkarıcı ifade anında kayboldu ve yerini korkuya bıraktı. Yataktan fırladı ve arkasına bile bakmadan kapıdan dışarı koştu.

Biliyorum bu yapılacak en aptalca şeydi ama elimde değildi. Belki de sarhoş olduğum içindi.

Belki de ne yapacağımı, kime güveneceğimi ya da kırık kalbime kıpırdanarak ve gülümseyerek giren kızı nasıl koruyacağımı bilememekten yorulduğum içindir.

Güldüm.

Sadece küçük bir kahkaha da değil. Hayatımın saçmalığına ve şu anda içinde bulunduğum duruma güldüm.

Thia silahı bana çevirdi ve işte o zaman güzel yeşil gözlerinin kenarlarından sızmak üzere olan gözyaşlarını fark ettim.

Donup

kaldım.

"Kahretsi

n."

Ti burnunu çekti, ancak ağlamanın eşiğinde olduğu gerçeğini gizlemeye çalıştığı belliydi. Alışılmadık bir his beni ele geçirdi. Kalbim mideme hücum etti ve midemin bulandığını hissettim.

Suçluluk duygusu.

İşlenebilecek her suçu işledim. Akı başında insanların düşünmeye bile cesaret edemeyeceği şeyler yaptım ama hiçbirisi için en ufak bir suçluluk hissetmedim.

Hem de

hiç.

Şimdiye

kadar.

Thia'ya

kadar.

Sevgiyle. Aşına olmadığım tek işkence türü buydu.

Bunun en acı verici tür olduğunu çabucak öğreniyordum.

"Biliyorsun," diye başladı. Sesi de elindeki silah gibi titriyordu. "Senden nefret etmemi sağlamaya çalışmayı gerçekten bırakmalısın."

Bir yanıt bulmak için bulanık düşüncelerimi karıştırdım, "Peki neden?" bulabildiğimin en iyisiydi.

Ti silahı çıplak karnımın üzerine koydu ve ben de uzanıp onu üzerime çekme isteğime direndim. Geri döndüğünde kapının kolunu çevirmek üzereydi.

Gözyaşları yanaklarını boyadı ve içim, kendimden nefret ettiğim kadar nefret etmeye başladığım bir şekilde burkuldu.

Gözlerimin içine baktı ve bakışlarını benden ayırmadı. "Çünkü işe yarıyor."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Ayı

O odada Ti'nin yüzündeki ifadeyi gördükten sonra hiçbir kahve ya da soğuk su beni tekrar ayıklığa sürükleyemezdi.

Alkol ve öfke, ortaokuldaki sevgililer gibi el ele gider.

Beni komaya sokacak kadar Jack içmiştim ama o odadan çıktıktan sonra tek bir damla içmeden önceki halimden daha ayıktım.

Kot pantolonumu giydim ve peşinden koştum.

Thia oturma odasında değildi. Garajda da yoktu. Tamamen gitmiş olmasından endişeleniyordum ve onu iskelede gördüğümde nereye gitmiş olabileceğini ya da dışarıda ona zarar vermek için kimin beklediğini düşünmeye başlamıştım. Eğilmişti, elleri öfkeyle hareket ediyordu. Halatı iskeleden çözüp iskeleden atlayana kadar ne yaptığını fark etmedim.

İskeleyle indiğimde çoktan uzaklaşmıştı ve uzanıp onu geri çekemeyeceğim kadar benden uzaktaydı. "Ti, konuşmamız lazım."

"Bence çok şey söyledin."

"Ti, kışını buraya getir." Beni görmezden gelerek öfkeli bir şekilde kürek çekmeye devam etti. Belli ki deneyimsizdi ve çok hızlı hareket etmiyordu. Kürek çektikçe kollarındaki kaslar geriliyor, ama pek bir ilerleme kaydedemiyordu.

"Rıhtımın altında kötü bir akıntı var. Benim ya da King'in tekneyi oradan geçirmesi çok zor, o yüzden vazgeçip geri dönseniz iyi olur," dedim deniz duvarına çömelerek.

Sadece daha fazla mücadele etti, yavaş yavaş rıhtımdan ve benden uzaklaştı. Yalan söylemiyordum. Nerede durup nerede başladığını tam olarak bilmiyorsanız akıntıdan kurtulmak çok zordu. Birkaç dakikadan kısa bir sürede nasıl geçeceğimizi bulmak aylarımızı almıştı.

Benden kaçmak için elinden geleni yapıyor olmasından ne kadar nefret etsem de kızımın gücünden etkilenmiştim.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

Bedenini arzuladığım kadar affedilmesini de arzuluyordum. Ruhunu. Ruhunu.

Kalbini.

Kelimeler dudaklarımdan art arda döküldü. Beni duyamayacak kadar uzaklaşmadan önce ona ulaşmalıydım. O kadar hızlı konuştum ki kendimi düzenleyecek ve doğru kelimeleri seçecek zamanım olmadı, bu yüzden sadece içgüdülerime göre hareket ettim çünkü aklıma göre hareket etmek sadece benden nefret etmeye başlamasıyla sonuçlanırdı ve bu planın bir parçası olsa da bununla birlikte ruhuma gelen ezici darbeyi hesaba katmamıştım.

Ona her şeyi anlatmak istedim.

Gerçekle başladım.

Ayı sansürsüz.

"Ne olursa olsun onu istemedim. Onu hiç istemedim," diye bağırdım. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Bana onu istiyormuşsun gibi geldi," dedi Ti, oflaya puflaya ama ilerleme kaydederek. Hızını birkaç dakika daha sürdürürse akıntıdan kurtulacak ve kısa sürede duyma mesafesinin dışına çıkacaktı.

"Ne söylememi istiyorsun? Parkta neredeyse ölüyordun!" "Sen de öyle."

"Gerçi bu benim HAYATIM. Orospu çocuklarının peşime düşmesine alışkınım. Ama bu senin olmamalı."

"Hayatıma sen karar veremezsin, Bear. Sen karar veremezsin. Hiç kimse."

"Seninleyken sanki beni ulaşılmaz bir kaideye koyuyorsun. Bu tür bir hayranlığı hak etmiyorum ve bazen," nefesimi tutmaya çalıştım ama kelimeler ağzımdan dökülmeye devam etti. "Bu beni çok korkutuyor. Benim hakkımda ne biliyorsan ya da kim olduğumu sanıyorsan, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Yaptığım şeyleri, bunları yaptığım insanları bilmiyorsun. Bana emir verildiği için, kulüp işleri için iyi olacağını düşündüğüm için ya da sadece beni kızdırdıkları için insanları öldürdüğümü bilmiyorsun. Duymak istediğin bu mu? Çünkü gerçek bu. Hepsini yaptım ve siz bana iyi biriymişim gibi bakıyorsunuz ve bu da saçımı başımı yolmak istememe neden oluyor çünkü hepsi yalan. Gerçek şu ki ben iyi adam değilim. Ben lanet olası kötü adamım ve kulüp ya da değil, bu değişmedi." Elimi saçlarımda gezdirdim ve derin bir nefes aldım.

Tam olarak bir aşk şiiri sayılmazdı ama gerçektir.

"Bunu ne zaman söyledim?" Ti küçük bir fısıltıyla sordu, geçici olarak kürek çekmeyi unuttu, tekne bana doğru ilerledi. "Söyle bana, seni değiştirmek istediğimi tam olarak ne zaman söyledim?" Sesi daha da yükseldi. Daha cesur. "Sen beni korunaklı bir aptal mı sanıyorsun? Senin kim olduğunu ve Plaj Piçleri'nin kim olduğunu biliyorum. İlçenin öbür ucunda büyüdüm, ülkenin öbür ucunda değil. Bilmek istediğim şey, bunun neden bir şeyleri etkilediğini düşündüğün? Seni el üstünde tutmuyorum. Kim olduğun konusunda pembe gözlüklerim yok. Aslında, dünyada gerçek seni tanıyan birkaç kişiden biri olabilirim. Seni kim olduğun için istedim, kim olduğuna bakmaksızın değil. Sen bir kaidenin üzerinde değildin, sen benim kalbimdeydin!"

WERE

Kalbimdeydi.

Ta ki ben onu paramparça edene kadar.

Ti tekrar bana doğru süzüldü ve onu tekrar uzaklaştırmak için asıl planımla mücadele ettim, ama o yaklaştıkça kırdığım şeyi düzeltmeye daha da kararlıydım. Bu gece ne olursa olsun yarın geliyordu.

Onu içeri çekmek için diz çöktüm ama uzattığım kolumu görünce başını salladı. Benden olabildiğince uzaklaşmak için eskisinden daha büyük bir gayretle kürek çekiyor, tekneye su sıçratıyordu.

Sikerim böyle işi.

Sadece beni kim olduğum için istediğini söyledi ve bu iyi bir şeydi çünkü ona tam olarak kim olduğumu göstermek üzereydim.

Zaten yalınayaktım ve üzerimde sadece kot pantolonum vardı, onu kalçalarımından ittim ve içinden çıktım. Ti'nin pozisyonundan gölgeler arasında beni göremediğini biliyordum. Kot pantolonumu iskeleye ve ışığa doğru fırlattım.

Bu bir uyarıydı. Onun için geliyordum.

Tamamen çıplaktım ve umurumda bile değildi.

Hafif tuzlu havanın tadı özgürlük gibiydi. Yakındaki sulak alanların küflü çürüme kokusu burnumu yakıyordu ama daha fazlasını istiyordum.

Planımız daha fazlasıydı.

More büyük körfezin ortasında bir kayığın içindeydi ve ben onun ne kadar küçük göründüğünü düşünmeden edemiyordum. Ne kadar masum. Ne kadar savunmasız.

Sikim sertleşti.

"Ne yapıyorsun sen?" Ti seslendi, sesindeki korku azgınlığımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Birden kendimi yüzüyor gibi hissettim," dedim hınzırca, kollarımı başımın üzerine uzatarak.

"Hayır! Uzak dur, Ayı. Ciddiyim!" Ti bağırdı, küreklerini suya öyle sert vuruyordu ki sonunda akıntıdan kurtulmayı başardı ve suyun üzerinde kolayca süzüldü. "Buraya gelmiyorsun."

Sen böyle düşünüyorsun.

"Oh, evet. Lanet olsun ki öyleyim," diye mırıldandım. Derin bir nefes çektim ve karanlık suya balıklama daldım.

Avını arayan bir avcı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thia

BEAR lanet olası aklını kaybetmişti.

Parktan ayrıldığımız andan itibaren eskisi gibi olmadı.

Onu o kızla basmamı istediğini biliyordum. Beni hem kızdıran hem de kalbimi kıran şey kızın ona yaptıkları değildi. Bunu bilerek yaptığını bilmemdi. Yakalanmak istiyordu.

Bana zarar vermek istedi.

Akıntıdan kurtulmuş olmama rağmen kürek çekmeye devam ettim, Bear'ın yüzmekten vazgeçip geri döneceği kadar kıyıdan uzaklaşmak istiyordum. Karşı taraftaki kıyıya yaklaştıkça koyu çevreleyen başka evler göreceğimi düşünmüştüm ama kıyının geri kalanı en ufak bir esintiyle eğilip sallanan uzun ince ağaçlar ve bana King ve Ray'in evini ayakta tutan sütunları hatırlatan küçük çubuklar üzerinde suyun üstünde duran kısa güdük mangrovların karışımıyla kaplıydı.

Bear'ın atlayacağını gerçekten düşünmemiştim. O kadar da boş olmadığı ortaya çıkan boş bir tehdit.

Ayı'nın suya atladığı nokta yüzeyde bir dalgalanma etkisi yarattı ve yayıldıkça daha da büyüdü. Tekneye ulaştığında hafif bir dalgalanmadan küçük bir dalgaya dönüşmüş ve tekneyi bir o yana bir bu yana sallamaya başlamıştı.

İşte o zaman suda başka bir rahatsızlık olmadığını fark ettim. Herhangi bir hareket belirtisi yoktu.

Nerede o? Öfke ve kızgınlığının yerini geçici olarak endişe aldı.

Ona kadar saydım.

Hiçbir şey.

Tekrar saydım. Bir

şey çıkmadı.

"Ayı!" Bağırdım.

Cevap vermedi.

Küreklerden birini suyun dışında tutarak tekneyi geri çevirdim ve geldiğim yolu takip ederek yaşam belirtisi aradım. Daha birkaç kulaç atmıştım ki teknenin yanındaki durgunluk patladı. Bear bir orka gibi suyun yüzeyinden fırlayıp saçlarımı ve giysilerimi ıslatırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Neden umursuyorsun? Neden gerçekten kızgınsın?" Bear teknenin kenarına tutunarak sordu. "Söyle bana Ti ve bana karşı dürüst ol çünkü ikimiz de yalan söyleyemeyeceğini biliyoruz. Sikişmem, içmem ve kendimi erkenden mezara gömmem seni neden ilgilendiriyor?" Gözlerinde ateş dans ediyor, yüzüne ve ağzına su damlıyordu. "Söyle bana," diye meydan okudu. "Hemen şimdi, çünkü bilmem gerek." Bir bacağına teknenin kenarından kaldırdı. Tuttum

Bir teknenin yapabileceğini düşündüğümde daha fazla yana yatarak birkaç santim su aldığımda kendimi içeri girmekten korumak için yanlara tutundum. Bear diğer bacağını tekneye doğru kaldırdı ve o da tekneye tırmanırken tekne tekrar kendini düzeltti. Sınırlı bir alana sahip olan küçük bankta arkama oturdu, benim sırtım onun göğsüne dönüktü. Dizleri kalçalarımın yan tarafına yayıldı. Ona ters ters bakmak için yan döndüm.

Bear bir elini başının üzerinde gezdirerek giriş suyunu sıkıyordu. O da çıplaktı.

Tamamen ve tamamen, yıkıcı ve güzel bir şekilde... çıplak.

Ondan nefret etmek istiyordum ve ettiğimden de oldukça emindim ama bu onun varlığının beni etkilemediği anlamına gelmiyordu.

Ayın ışığı altında dövmeleri ve pürüzsüz teni sanki parlıyor, sudan yansıyan aynı yanardöner ışıkla ısıldıyor gibiydi. Göğsü ve kolları yüzmenin verdiği gerginlikle esniyordu. Nefesini tutmaya çalışırken karın kasları yükselip alçalıyordu ve ben de kendimi V'ye dönüştükleri yerde onları takip ederken buldum.

Bakışlarımı ağaçlara çevirdim. "Sen kazandın Ayı, her ne tartışmaya çalışıyorsan. Sorun değil. Kabul ediyorum. Sen kazandın. Sadece git!"

"Saçmalık," dedi. "Ben kazanmadım. Her şeyi berbat ettim, Ti. Eğer kazanmak buysa, kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmekten nefret ediyorum, bu yüzden lütfen bana kazandığımı düşündüğün şeyin ne olduğunu söyle?"

Tam da duymak istediğim şeydi.

Tam olarak saçmalıktı.

"Beni uzaklaştırmak istedin," diye hatırlattım ona. "Beni incitmek istedin. Görev tamamlandı. Şimdi tekneimden defol."

"Öncelikle, bu benim tekne. Burayı ilk satın aldıklarında King ve Preppy ile birlikte inşa ettik, yani dışarı çıkacak biri varsa o da sensin. İkincisi, seni uzaklaştırmaya çalıştım. İtiraf ediyorum, hatta bunu yapmak istediğime kendimi ikna ettim. Benden nefret edersen daha iyi olacağını düşündüm. Benden nefret edersen daha iyi olacağını düşündüm." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve bir parçam hâlâ bunun doğru olduğunu düşünüyor. Ama yüzündeki ifadeyle ilgili hiçbir şey doğru şeyi yaptığımı hissettirmedi. Benden nefret ettiğin gerçeği hiç de düşündüğüm gibi değildi." Sesi giderek kısıldı ve sözleri, onun etrafında tutmakta zorlandığım bariyerin içine daha da gömüldü. "Bu beni çok üzdü, Ti."

Sakin dinleme. Yalan söylüyor. Ona inanmayın.

"O duyguyu bilirim," dedim, kelimeler hissettiğim acıyla damlıyordu.

Dinlemeyin. Yalan söylüyor. Ona inanmayın.

"Burada bir pislik gibi davrandığımı düşünmüştüm, ama gerçekten, elini aletinden yeterince hızlı çekemedin mi?" Tersledim. "Çok mantıklı. Lütfen devam et," dedim alaycı bir tavırla, çenemi kapalı yumruğuma dayadım ve saçma yalanlarının geri kalanını duymak için ona doğru eğildim. Esen rüzgâr saçlarımı omuzlarımın üzerinden savurmaya başladı. Bear omzumun üzerinden uzandı ve parmak eklemlerinin arkasıyla boynumun yan tarafını sıyırdı. Saçlarımı geriye doğru çekip parmak uçlarını tenimde gezdirerek saçlarımı sırtımda düzeltirken ürperdim. "Bana dokunamazsın." İçimden geçen arzuyu belli etmemek için elimden geleni yaparak onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Kendime sana sahip olamayacağımı söyledim ama senden kurtulamıyorum. Sence bu neden böyle?" Bear sordu, sözleri çıplak boynuma fısıldanıyordu. İtirazlarıma rağmen parmakları kollarımın arkasında dans etmeye devam ediyordu.

Bir parçam arkamı dönüp dudaklarımı onunkilere yapıştırmak istiyordu. Bir yanım onu körfezde boğmak istiyordu.

Derim karıncalanarak canlanırken ve içimdeki bir kas spazm geçirip kasılırken hissin içinde kayboldum. Bu bir savaştı. Arzu öfkeye karşı.

Öfke kaybediyordu ama mücadeleden bu kadar kolay vazgeçmeye hazır değildim.

Ya da ben öyle sanıyordum. Tartışmak için ağzımı açmıştım ama bir şekilde beynim kelimeleri düşünmüş ve ağzım mesajı iletmmişti ama ne söylediğimin tam olarak farkında değildim.

Gerçeğin.

"Beni sarsamazsın çünkü seni seviyorum, seni lanet olası pislik," dedim. Anlık pişmanlık ve korku içime çöktü ve Bear'ın tepkisini görmemek için körfeze atlamayı düşündüm.

Kalçaları etrafımda gerildi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir konuşmadan sonra nihayet konuştu ve kalbim yeniden paramparça olmaya başladı. "Hayır, beni sevemezsin."

"Hayır mı?" Bütün öfkemle sordum, öfke boynuma doğru tırmandı, kanım zonklayan damarlarımda ısınmaya başladı. "Hayır mı? O zaman sen gerçekten bir aptalsın! Bana bunu söyleyemezsin. Ve flaş haber: Seni çocukluğumda ilk gördüğümünden beri seviyorum ve yüz yaşına kadar, hatta beni toprağa gömdüklerinde bile seveceğim." Koltukta döndüm ve Bear dizlerime yer açmak için bacağını kaydırды; dizleri, biz tartışırken zaten sertleşmiş ve nabız gibi atan sikine tehlikeli bir şekilde yakındı. "Bana yapmamamı söyleme hakkına sahip değilsin, aşk böyle yürümez. Sana karşı hissettiklerim hayatımda hâlâ tamamen bana ait olan tek şey ve ister inan ister inanma, sen bile bunu benden alamazsın." Kürekleri kaptım ve kıyıya geri dönmeye çalıştım ama Bear kalçalarını etrafımda kilitledi, böylece geri dönemedim. Kürekleri elimden aldı ve her seferinde bir tane olmak üzere denize fırlattı, küçük ciritler gibi suyun üzerine fırlattı.

"Bu ne lan!"

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Bear gözlerimin içine bakarak. Daha önce kızgınlık olan yerde şimdi sadece kafa karışıklığı vardı. Acı. İşte o zaman fark ettim.

Bana onu sevemeyeceğimi söylemişti, sevgimi istemediği için değil. Ama buna layık olmadığını düşündüğü için.

SIKTIR ET. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime yaklaştırdım. "Hiçbir şeyim kalmadığında hayatıma girdin." Ona her şeyimi ortaya koyarak söyledim. Ona gerçeği söylerken zayıf hissedeceğimi düşünmüştüm ama hissetmedim. Aksine, her yeni itirafta kendimi daha güçlü hissediyor, gerçeklerden güç alıyordum. "Sen benim her şeyim oldun." Öne doğru eğildim ve ağzının kenarına küçük, yumuşak bir öpücük kondurdum, dudakları ayrıldı ve ben geri çekilirken bakışları dudaklarıma kaydı. "Sadece kendin için nasıl bir şey olacağını hatırlamalısın."

"Yapamam," dedi Bear, o kadar sessizdi ki gerçekten konuştuğundan emin değildim.

"Yapamam," diye tekrarladı.

Omuzları düştü ve bakışları teknenin zeminine kaydı.

"Neden? Söyle bana neden?" Oturduğum yerden ayağa kalkarak talep ettim. Bear şimdi göğsümle göz hizasındaydı.

"Ben... kayboldum," diye itiraf etti ve kalbim sıkıştı.

"O zaman yolunu bulmana yardım edeceğim," dedim yeni bulduğum kararlılıkla, başparmaklarımı şakaklarına sürterek. Bear dokunuşuma eğildi ve gözlerini kapattı ama bu uzun sürmedi. Aniden çekildi.

"O kadar kolay değil. Ben kulübü olmayan bir motorcuyum. Kendimi bir hiçmişim gibi hissediyorum çünkü artık kim olduğumu bilmiyorum." Acımasız dürüstlüğü beni sevinçten havalara uçurmalıydı, sonunda Bear'ın sert kabuğunu kırmıştım ama mutluluk hiç gelmedi çünkü kalbim onun için acıyordu.

Acı çabucak öfkeye dönüştü.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Niyet ettiğimden biraz daha sert çıkmıştı. Başını salladı ve sessiz kaldı. "Cevap ver bana, lanet olası!"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve o kabuğu yerine sabitlediği saniyeyi gördüm. "Her erkeğin istediği şeyi istiyorum, Ti. Bir şişe Jack ve sikimin emilmesini. Buna hazır mısın, bebeğim? O güzel dudaklarını sikimin etrafına sarmaya hazır mısın? Yoksa işi bitirmesi için diğer hatunu mu getireyim? Ya da belki bize katılmak istersin? Az önceki kesintiyi telafi etmek için en azından bunu yapabilirsin." Bear'ın gözleri bir parça kötülükle parlıyordu, ama yalanlarının ardında, yüzeyin altında gizlenen acıyı, gerçek duygularını göstermek istemediğinde yapışmakta çok iyi olduğu cephenin altında gördüm.

Yüzüne bir tokat attım.

Sertçe.

Elleri sertçe kalçalarımın saplandı ve beni kendine doğru çekti, tekne şiddetle sallandı. "Dikkatli ol," diye uyardı.

"Beni kızdırarak dikkatimi dağıtmaya çalışabilirsin ama yapamazsın, işe yaramayacak. Bu sefer işe yaramayacak. O yüzden söyle bana Bear," diye sorumu tekrarladım. "Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?" Karşımdaki güzel adamın benim onda gördüğüm şeyi görememesine kızmıştım.

"Benim ne istediğim önemli değil," dedi Bear. Ellerini b e l i m e götürdü ve beni kendine doğru çekti. "İstediğim şeye sahip olamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü benim istediğim şey mümkün değil!" dedi. "Söyle bana, Ti. Ölü arkadaşımı geri getirecek misin? Çünkü Preppy gözlerimin önünde öldü ve ben onu kurtaramadım! Bana kulübümü verecek misin? Her şey boka sarmadan önce her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istiyorum. Kabusları ortadan kaldıracak mısın? Eli ve adamlarının bana işkence ettiği, kırık bir sopayı kıcıma soktuğu ve aletlerini ağızma soktuğu kabusları mı? Çünkü tüm bunları istiyorum ve her şeyden çok istiyorum..." Gözlerini kaçırdı ama orada durmasına izin verecek değildim. Bakışlarını tekrar kendime çektim ve orada tuttum.

"Ne? Başka ne istiyorsun?" Bu kez yumuşak bir sesle sordum. Hemen cevap vermeyince onu çoktan kaybettiğimden korktum.

Bir sonsuzluktan sonra nihayet konuştu ve konuştuğunda sözleri göğsümdeki rüzgârı savurdu. "Sen." Sonunda itiraf etti, sesi birkaç saniye öncesine göre daha güçlü, daha iddialıydı. "Uzun zamandır mahvolmuş bir adamım. Seni de mahvedemem."

"Beni mahvetmedin," dedim. "Beni kurtardın."

Çok geç olana kadar teknenin devrilmeye başladığını bile fark etmemiştim. Bear'a tutunmayı kaybettim ve karanlık suya çakıldım.

Bear'ın güçlü kolları beni dışarı çıkardı. "Kenardan tutun," dedi teknenin kenarına vurarak. Ben yere uzanamıyordum ama Bear uzanabiliyordu çünkü tekneye tutundu ve bizi yakındaki kıyıya doğru yürüttü. Kendimi Bear'a o kadar kaptırmıştım ki ne kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim. King ve Ray'in evi körfezin karşısından çok küçük görünüyordu. Pencerelerde ışıklar titriyordu. Sadece birkaç yüz metre değil, milyonlarca mil uzakta görünüyordu.

Birden havalandım ve saniyeler içinde çamurlu küçük bir kumsalda sırtüstü yatıyordum ve Bear üstümdeydi. Nefesim kesilene kadar dudakları dudaklarımı eziyor, eli göğsümü avuçluyor, siki bacaklarımın arasında sert ve hazır duruyordu.

"Bebeğim, özür dilerim," dedi alnını benimkine yaklaştırarak, nadir bir kırılganlık anında. Sesi sert ve titrekti. "Yardım et bana. Lütfen. Burada ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum. Gözlerimin içine bakabilecek kadar ayağa kalktı. "Seni sevmeye çalışıyorum."

İkimiz de işkence görmüş ruhlardık. İkimiz de bir insanın tecrübe etmesi gerekenden çok daha fazla şekilde.

Ama birbirimizi bulduk.

Birbirimize ihtiyacımız vardı.

Ben de ona yardım ettim.

Onu tekrar kendime çekecek kadar doğruldum, çamurdaki kırık deniz kabukları sırtıma batıyordu. Körfezin suyu çıplak ayaklarıma vuruyordu. Bear milyonlarca farklı şeydi ve otuzuna merdiven dayamış olabilirdi ama pek çok yönden birbirimize benziyorduk. O sadece ne yaptığını bilmeyen bir çocuktı ve ben de içimde kaynayan duygularla ne yapacağını bilmeyen bir kızdım.

Sadece onu istediğimi biliyordum. Onu sevdiğimi.

"Ne olursa olsun benden vazgeçmeyeceğine söz ver. Söz ver bana Ti," dedi Bear, gözlerinden yaşlar boşanarak. Başparmağımla gözünün kenarını sildim ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Senden vazgeçmeyeceğim," diye söz verdim ve bunda ciddiydim. Ondan asla vazgeçmeyecektim.

İkimiz de geleceğin bizim için ne getireceğini bilmiyorduk. Tek bildiğimiz bugüne sahip olduğumuzdu. Tam o anda, tam orada. Biz sadece birbirimizi nasıl seveceğimizi bulmaya çalışan normal bir oğlan ve normal bir kızdık.

Bugün.

Gerisini yarın çözeriz.

Bugün, Bear şortumu ve külotumu kenara çekti, sert aletini içime soktu ve ondan başka bir şey düşünemeyinceye kadar beni çılgınca becerdi, vücudumu yırtan orgazm, yüzümden akan gözyaşları ve hata yapan aptal çocuğun beni sevdiğini bilmekten kalbimin duyduğu sevinç.

Ve bu yeterince iyiydi.

Bugün için.

Çünkü yarın hiç gelmedi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Thia

AYI kayığı suya geri itti ve kalın bir dal parçasıyla bizi körfezin diğer tarafına geçirdi. Yolun yarısına geldiğimizde Ayı tekrar, "Gerçekten üzgünüm," dedi.

"Seni gerçekten seviyorum," dedim ve bunda ciddiydim.

"Hayatımda bana bunu söyleyen tek kişinin sen olduğunu biliyor musun?" Bear sordu.

"Neler oluyor?" Biz kürek çekerken Bear'ın sırtını döndüğü deniz kıyısında bir kargaşa olduğunu fark ederek sordum.

"Biliyorsam ne olayım. Bunların hepsi benim için de yeni," dedi Bear, neyi kastettiğimden habersiz bir şekilde için.

"Hayır, arkana dön," dedim ve Bear arkama baktı.

beyaz pantolon takımıyla deniz kıyısında duruyordu. Koyu renk saçları sert bir topuz yapılmıştı ve ruju o kadar parlak kırmızıydı ki rıhtımın loş ışıklarında bile görebiliyordum. Yanında silahlarını kaldırmış ve teknemize doğrultmuş üç polis memuru vardı.

Bear arkasını döndü ve neye doğru gittiğimizi görür görmez tekneyi kurnazca döndürmeye çalıştı ama artık çok geçti, akıntıya kapıldık ve bizi hızla deniz duvarına doğru itti. "Özür dilerim," dedi kadın, "bunun yarına kadar olmaması gerektiğini biliyorum ama onları tutamadım. Cep telefonunuzu aramaya çalıştım."

"Bear, neden bahsediyor?" Ben sordum. "Neler oluyor?" "Lanet olsun!" Bear küfrederek işe yaramaz dalı suya bıraktı. "Cynthia Anne Andrews?" diye sordu memurlardan biri.

"Neden benim adımı söylüyorlar?" Teknenin zeminine ve sonra tekrar bana bakan Bear'a sordum.

"Verdiğin sözü unutma, Ti. Benden vazgeçme," dedi tekne deniz duvarına çarparken. Memurlardan biri beni tutmak için uzandı ve ben çılgılık attım.

"Sakın ona dokunma!" diye uyardı, botun içinde ayağa kalkarak. Memur geri çekildi ama silahını tekrar kaldırdı. "Ti, onlarla gitmelisin."

"Ne?" diye sordum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Ray ve King evden çıkmış, kadının ve polislerin birkaç metre gerisinde durmuş olanları izliyorlardı.

"Thia, ben Bethany, senin avukatınım ve o haklı, benimle gelmelisin."

"Sadece bir toplantı olduğunu sanıyordum? Yarın olduğunu sanıyordum?" Neler olduğunu anladığımda sordum.

"Özür dilerim," dedi ve ben de ona inandım. Bear beni deniz duvarının üzerine çıkarmak için eğildi ve ben onu omuz silktim.

Hapse girecektim.

Ve Bear biliyordu.

Bu yüzden beni uzaklaştırmaya çalıştı. Benim için geldiklerini biliyordu ve onlardan önce aramızdaki her şeyi koparmak istiyordu.

Ben gitmeden önce.

"Hayır, bana dokunma," diye karşı çıktım ama Bear beni dinlemedi.

Beni bacaklarımın arkasından yakaladı. "Sözünü unutma," diye tekrar fısıldadı ve beni bekleyen memurlara doğru kaldırdı. Bethany Bear'a kot pantolonunu fırlattı ve o da deniz duvarına tırmanmadan önce içine adım attı, küçük tekne altından tekmelendi ve bağlanmadan akıntıyla mangrovlara doğru hızla fırlatıldı.

Başımı öne eğdim ve ellerimi arkamda birleştirerek kelepçelenmeyi bekledim. Bethany yanıma geldi ve omzumu güven verici bir şekilde sıktı. İşe yaramadı.

"Wayne ve Trinity Andrews cinayetlerinden dolayı tutuklusunuz, ne söylerseniz söyleyin..." Memurlardan biri başladı ve o zaman kafamı kaldırıp baktığımda dikkatlerinin benim üzerimde olmadığını fark ettim. Silahları da yoktu.

Bear'ın peşindeydiler.

"Hayır!" Bağırdım, ileri atıldım ama Bethany beni gömleğimden yakaladı ve geri çekti. Bear'ı kelepçelediler ve silahlarını kılıflarına soktular. Onu çimlere doğru iterek evin yanında park etmiş bekleyen ekip arabalarından birine götürdüler, dönen ışıklar her şeyi mavi ve kırmızı renklere boyuyordu.

"Kral!" Bağırdım ama bana çenemi kapalı tutmamı söyleyen bir uyarıyla baktı. Bethany'nin elinden kurtuldum ve ileri doğru koştum. Bear sağa doğru zıpladı ve polislerden sıyrılıp bana doğru dönecek kadar uzun süre kaçtı. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolayarak kendimi ona doğru fırlattım ve memurlardan biri beni uzaklaştıranaya kadar onu öfkeyle öptüm, dudaklarımız aramızdaki bağın son kopuşu oldu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen. Lütfen bunu yapmayın" diye yalvardım, hala tam olarak neler olduğunu anlamamıştım. Memurlar beni, kollarını omuzlarıma dolayan ve taş gibi kavrayışıyla Bear'a doğru bir santim bile hareket etmeme izin vermeyen King'in önüne yerleştirirken gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Ray yanıma geldi ve Bethany de onun yanında durdu.

Memurlar Bear'ı zorla ileri iterek yüzünün yan tarafını polis aracına çarptılar ve üzerini aradılar. Onu arabanın arkasına atmadan önce bana baktı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve Bear'ı benden, hayatımdan koparan kapının çarpma sesinin yankısıyla birlikte, kalbimin paramparça olma sesini de duyduğuma yemin edebilirim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ayı

Corp'un yüzüne, derisi ve kanı parçalanıncaya ve turuncu tulumum kırmızıya bulanıncaya kadar yumruklar indirdim. Lanet olası bir şişle üzerime geldiği için o orospu çocuğunun hakkını verdim.

Corps'un ilçede olduğunu öğrenir öğrenmez benim için geleceğini biliyordum. Bir erkeğin işini yapması için bir korkağı göndermeleri çok kötü.

İki haftadır bekliyor ve sonunda hamlesini yapmasını izliyordum ama artık hazırdım.

Eskiden yüzü olan enkaza bakarak dürüstçe söyleyebilirim ki öyle değildi. "McAdams, bir ziyaretçin var," diye tersledi gardiyan. Kolordu inledi ve ben de

Son yumruğu çenesine indirip onu bayılttım. Gardiyan hücremi açarken ayağa kalktım.

"Ziyaretinizin iyi geçtiğini görüyorum," dedi ilgisiz gardiyan, beni ziyaretçi bekleme alanına götürürken telefonuyla uğraşıyordu. En başta onu oraya koyan hıyarın tekiydi, Kolordu'nun ne yapmayı planladığını tamamen anlamıştı.

"Öyle oldu. Arkadaşlık için boktan biri. Pek konuşmaz. Çok fazla inliyor ve sızlanıyor. Sanırım hasta olabilir. Baş ağrıyor." Gardiyan gözlerini devirecek kadar telefonundan başını kaldırıp hücre bloğunu ziyaret alanına giden koridordan ayıran kapıyı açtığında şaka yaptım. "Avukatım daha önce geldi. Burada kim var?" diye sordum.

"Hatunun biri," dedi gardiyan, başka bir kapıyı iterek açtı. Durdum.

"Beni geri götür," dedim. King'e Ti'nin gelmesine izin vermemesini söyledim. Onu ne kadar görmek istesem de beni burada görmesini istemiyordum ve ziyarete gelmesi imzaladığım itirafnameye uymayacaktı.

"Yapamam, bir ziyaretçin var. Kimliğini gösterdi. Giriş yaptı. İçeri girin. Beş dakikanız var," dedi memur, kafeteryaya benzeyen küçük odayı açarken. Çoğunlukla boş olan masaları taradım. Ti'nin ziyaretçiler arasında olmadığını anlamam sadece saniyelerimi aldı. Sadece bir masada yalnız bir kadın oturmuş, ellerine bakarak bekliyordu.

"O mu?" Bekçiye sordum.

"Evet," dedi ve kapıyı arkamdan kapattı.

Ona doğru ilerledim ve yanlışı mahkumu görmek için giriş yaptığını söylemek üzereydim, ama bana baktığında ciğerlerimdeki tüm hava bir anda uçup gitti.

"Abel?" diye sordu, gümüş çizgili koyu kahverengi kaküllerinin arkasından başını kaldırarak.

Başım döndü ve gördüğüm şeyin bir halüsinasyon olmadığından emin olmak için gözlerimi kırptım. "Anne?"

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.